

ผลของการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นที่มีต่อความสามารถในการอ่านออกเสียงของ
นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการอ่านในโรงเรียนขนาดเล็ก

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาประถมศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2558
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

THE EFFECTS OF CROSS-AGE PEER TUTORING TO READING-ALOUD ABILITY
OF ELEMENTARY SCHOOL STUDENTS WITH READINGS STRUGGLING
IN SMALL-SIZE SCHOOL

Miss Pattraporn Pansiwakarn

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education Program in Elementary Education

Faculty of Education

Chulalongkorn University

Academic Year 2015

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ผลของการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นที่มีต่อ
ความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนระดับชั้น
ประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการอ่านในโรงเรียนขนาดเล็ก

โดย

นางสาวภัทราพร พันธุ์สิวกานต์

สาขาวิชา

ประถมศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

อาจารย์ ดร. ฉัตรวรรณ ลัญฉวรรธนะกร

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์

.....คณบดีคณะครุศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร. ปัญญา ชลาภิรมย์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(ศาสตราจารย์ ดร. สมพงษ์ จิตระดับ)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(อาจารย์ ดร. ฉัตรวรรณ ลัญฉวรรธนะกร)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร. จีระพันธุ์ พูลพัฒน์)

ภัทรพร พันธุ์สีกานต์ : ผลของการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นที่มีต่อความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการอ่านในโรงเรียนขนาดเล็ก (THE EFFECTS OF CROSS-AGE PEER TUTORING TO READING-ALoud ABILITY OF ELEMENTARY SCHOOL STUDENTS WITH READINGS STRUGGLING IN SMALL-SIZE SCHOOL) อ.ที่ปริกษาวิทยานิพนธ์หลัก: อ.ดร. ฉัตรวรรณ ลัญฉวรรณะกร, 169 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นที่มีต่อความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการอ่านในโรงเรียนขนาดเล็ก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ที่มีปัญหาทางการอ่าน ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนบ้านसानฝัน (นามสมมติ) จังหวัดตรัง จำนวน 12 คน ใช้เวลาทดลองทั้งสิ้น 60 ครั้ง เป็นเวลา 12 สัปดาห์ วิธีการดำเนินการวิจัยมี 6 ขั้นตอน คือ 1) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 2) กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง 3) จัดทำแผนกิจกรรมที่ใช้ในการวิจัย 4) สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 5) ดำเนินการวิจัย (สอนอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นด้วยวิธีอ่านซ้ำ) 6) วิเคราะห์ สรุปผลและนำเสนอข้อมูล เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ 1) แบบประเมินผลความสามารถและทักษะอ่านออก อ่านคล่อง ของสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา 2) แบบฝึกอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น 3) แบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียง วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและทดสอบค่าที

ผลการวิจัยพบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าสูงกว่าก่อนการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สาขาวิชา ประถมศึกษา

ปีการศึกษา 2558

ลายมือชื่อนิสิต

ลายมือชื่อ อ.ที่ปริกษาหลัก

5683371427 : MAJOR ELEMENTARY EDUCATION

KEYWORDS: CROSS-AGE PEER TUTORING TECHNIC / READING-ALOUD ABILITY / STUDENTS WITH READINGS STRUGGLING

PATTRAPORN PANSIWAKARN: THE EFFECTS OF CROSS-AGE PEER TUTORING TO READING-ALOUD ABILITY OF ELEMENTARY SCHOOL STUDENTS WITH READINGS STRUGGLING IN SMALL-SIZE SCHOOL. ADVISOR: CHATTRAWAN LANCHWATHANAKORN, Ph.D., 169 pp.

The purpose of this research was to study effects of cross-age peer tutoring to reading-aloud ability of elementary school students with readings struggling in small-size school. Samples of this research were 12 students with struggling reading, in academic year 2015 of Bansanfhan School (alias), Trang Province. The research was conducted for 60 times in 12 weeks. The stages of this research were 1) studying the fundamental information and reviewing literature, 2) selecting students with readings struggling, 3) designing activity plans, 4) designing and developing research instruments, 5) practicing reading-aloud by cross-age tutoring technic (repeated reading) , and 6) analysing and summarizing research results. This research was analyzed by using mean, standard deviation and t-test dependent.

The result was found that the post-test mean scores of reading-aloud ability by cross-age peer tutoring technic was higher than the pre-test mean scores at the .05 level of significance.

Field of Study: Elementary Education Student's Signature

Academic Year: 2015 Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะสำเร็จมิได้ ถ้าไม่ได้รับความเมตตา ความรัก ความเอาใจใส่และคำแนะนำจาก อาจารย์ ดร.ฉัตรวรรณ ลัญฉวรรธนะกร อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ อาจารย์ใช้หลักกัลยาณมิตรในการเป็นที่ปรึกษา ใช้ปิยวาจาในการพูดคุยกับผู้วิจัยเสมอ ให้กำลังใจทั้งเรื่องเรียนและเรื่องงาน ทำให้ไม่รู้สึกเครียดหรือกดดัน ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและกราบขอบพระคุณอาจารย์เป็นอย่างยิ่ง กราบขอบพระคุณศาสตราจารย์ ดร.สมพงษ์ จิตระดับ ประธานคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์และรองศาสตราจารย์ ดร.จีระพันธ์ พูลพัฒน์ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ช่วยชี้แนะแนวทางที่เป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัยและปรับให้มีความเหมาะสมกับบริบทของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านที่ผู้วิจัยต้องการพัฒนา

กราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ชอนกลิน วิรัตน์โยสินทร์ ศึกษาานิเทศก์บุญเสริม แก้วพรหม คุณดวงใจ บุญยະภาสและคุณครูยุวดี นุชทรัพย์ ผู้ทรงคุณวุฒิที่ช่วยสละเวลาตรวจเครื่องมือ พร้อมชี้แนะแนวทางที่เป็นประโยชน์ และยังให้กำลังใจที่ดีแก่ผู้วิจัย

ขอขอบคุณพี่น้องๆสาขาประถมศึกษาทุกคน โดยเฉพาะคุณอรปวีร์ นามสนิทและคุณอัจฉริยา บุญมาสีบที่ช่วยติดต่อเอกสารและให้คำแนะนำผู้วิจัยมาโดยตลอด ขอขอบคุณ ดร.สิริกร โตสติ ที่คอยใส่ใจ ถามไถถึงความคืบหน้าของวิทยานิพนธ์เสมอมา พร้อมชี้แนะแนวทาง แนะนำสิ่งดีๆที่เป็นประโยชน์เสมอมา คุณปฐิมาภรณ์ ธรรมเดชะ ที่เป็นกำลังใจและสร้างวิสัยทัศน์ที่กว้างขึ้น คุณสโรบล เครือหลี คุณเสาวลักษณ์ ถาวรล้ำเลิศ คุณธนวัฒน์ ศิริมาตยาพันธ์ ที่คอยเป็นกำลังใจ และช่วยเหลือผู้วิจัยเสมอมา วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี คุณค่าและประโยชน์จากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของบุพการี คุณพ่อ คุณแม่ คุณยาย ซึ่งให้กำลังใจผู้วิจัยมาโดยตลอด

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญรูปภาพ.....	ฉ
บทที่ 1	1
บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	8
คำถามการวิจัย	8
ขอบเขตของการวิจัย.....	8
สมมติฐานการวิจัย	8
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	9
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	10
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
ตอนที่ 1 พัฒนาการนักเรียนประถมศึกษา.....	13
1. พัฒนาการทางด้านร่างกาย.....	13
2. พัฒนาการทางด้านอารมณ์.....	13
3. พัฒนาการทางด้านสังคม.....	14
4. พัฒนาการทางด้านสติปัญญา.....	14
5. พัฒนาการทางด้านภาษา.....	14

ตอนที่ 2 การอ่านสำหรับนักเรียนประถมศึกษา	16
1. ความหมายของการอ่าน	16
2. ความสำคัญของการอ่าน	18
3. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการอ่าน	18
4. องค์ประกอบในการสอนอ่าน	22
6. การสอนอ่านสำหรับนักเรียนประถมศึกษาของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551	26
ตอนที่ 3 การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียง	31
1. ความสำคัญของการอ่านออกเสียง	31
2. จุดมุ่งหมายในการอ่านออกเสียง	32
3. การสอนอ่านออกเสียงสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา	32
4. กระบวนการถอดรหัส	37
ตอนที่ 4 นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน	38
1. ลักษณะของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน	38
ตอนที่ 5 เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น	43
1. แนวคิดและความเป็นมาของเทคนิคการสอนโดยนักเรียน	43
2. วัตถุประสงค์ของการสอนโดยนักเรียน	44
3. ประเภทของเทคนิคการสอนโดยนักเรียน	44
4. ความหมายของเทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น	45
5. ข้อดีของเทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น	45
6. ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น	46
7. บทบาทหน้าที่ในการจัดกิจกรรม	47
8. หลักในการเลือกนักเรียนที่เป็นผู้สอน	48

9.ประโยชน์ที่ได้รับจากเทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น	48
10.อัตราส่วนระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน.....	50
ตอนที่ 6 โรงเรียนขนาดเล็ก	50
1.ความหมายของโรงเรียนขนาดเล็ก	50
2.สภาพโรงเรียนขนาดเล็ก.....	50
3.ปัญหาของโรงเรียนขนาดเล็ก.....	52
4.บริบทของโรงเรียนบ้านसानฝัน (นามสมมติ)	53
ตอนที่ 7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	55
1.ด้านการอ่าน.....	55
2.ด้านเทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น	57
กรอบแนวคิดในการวิจัย	58
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	60
ตอนที่ 1 การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	61
ตอนที่ 2 การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	61
ตอนที่ 3 การจัดทำแผนกิจกรรมที่ใช้ในการวิจัย	66
ตอนที่ 4 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	69
ตอนที่ 5 การดำเนินการวิจัย.....	73
ตอนที่ 6 การวิเคราะห์ สรุปผลและนำเสนอข้อมูล	80
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	81
ตอนที่ 1 คะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียง	82
ตอนที่ 2 การฝึกอ่านออกเสียงโดยเพื่อนต่างระดับชั้น	94
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	96
สรุปผลการวิจัย.....	98

อภิปรายผลการวิจัย.....	98
ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้.....	104
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป	105
รายการอ้างอิง	106
ภาคผนวก.....	112
ภาคผนวก ก	113
รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ.....	113
ภาคผนวก ข	117
สภาพปัญหาทางการอ่านของนักเรียนเป็นรายบุคคล	117
ภาคผนวก ค	122
ข้อมูลพื้นฐานของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านเป็นรายบุคคล.....	122
ภาคผนวก ง.....	126
ตารางกิจกรรมการสอนอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น.....	126
ภาคผนวก จ	134
แผนกิจกรรมการสอนอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น	134
ภาคผนวก ฉ	138
แบบประเมินผลความสามารถและทักษะการอ่านออก อ่านคล่อง.....	138
ภาคผนวก ช	141
แบบฝึกอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น.....	141
ภาคผนวก ฌ	150
ค่าความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียง	150
ภาคผนวก ฎ.....	156
ตารางการวิเคราะห์แบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียง.....	156

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์ 169

สารบัญตาราง

ตารางที่ 1	ผลการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนบ้านसानฝัน (นามสมมติ).....	7
ตารางที่ 2	พัฒนาการทางด้านภาษาของเด็กประถมศึกษา.....	15
ตารางที่ 3	จำนวนนักเรียนและครูโรงเรียนบ้านसानฝัน (นามสมมติ)	53
ตารางที่ 4	ระดับคะแนนการอ่านออก อ่านคล่อง สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา	62
ตารางที่ 5	จำนวนนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน.....	63
ตารางที่ 6	รายชื่อและระดับคะแนนการอ่านของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน	63
ตารางที่ 7	รายชื่อและระดับชั้นของนักเรียนที่เป็นผู้สอน	66
ตารางที่ 8	การจัดคู่นักเรียนที่เป็นผู้เรียนและผู้สอน.....	74
ตารางที่ 9	คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น.....	82
ตารางที่ 10	คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 1 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น	83
ตารางที่ 11	คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 2 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น	84
ตารางที่ 12	คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 3 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น	84
ตารางที่ 13	คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 4 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น	85

สารบัญรูปร่างภาพ

.แผนภาพที่ 1 ความหมายและกระบวนการในการอ่าน	17
แผนภาพที่ 2 กรอบแนวคิดประสิทธิภาพในการสอน	25
แผนภาพที่ 3 กรอบแนวคิดในการวิจัย	59
แผนภาพที่ 4 ขั้นตอนการคัดเลือกนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน	65
แผนภาพที่ 5 ขั้นตอนการดำเนินการเกี่ยวกับการสอนอ่านออกเสียงด้วยวิธีการอ่านซ้ำ	77
แผนภาพที่ 6 ขั้นตอนการวิจัยการสอนอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่าง ระดับชั้น.....	79
แผนภาพที่ 7 ค่าเฉลี่ยคะแนนการฝึกอ่านออกเสียงครั้งที่ 1- 14 (การอ่านชุดที่ 1 ของแต่ละครั้ง) ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการอ่านโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่าง ระดับชั้นด้วยวิธีการอ่านซ้ำ.....	94

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันวิทยาการและเทคโนโลยีใหม่ๆเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็วส่งผลให้สังคมมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ทุกคนจำเป็นต้องรับรู้ข่าวสารและสื่อรอบตัวเพื่อให้ทันต่อการใช้ชีวิตประจำวัน ทั้งนี้ทักษะภาษาไทยที่สำคัญได้แก่ ทักษะการพูด การฟัง การอ่านและการเขียน ทุกทักษะล้วนมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิต การอ่านเป็นทักษะหนึ่งที่มีความจำเป็นต่อทุกคนเพราะเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการแสวงหาความรู้ ผู้อ่านจำเป็นต้องรู้และใช้วิธีการอ่านอย่างถูกต้อง เมื่อเกิดความชำนาญผู้อ่านจะมีความรู้ที่กว้างขวาง (สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์, 2537) นอกจากนี้ยังช่วยให้สังคมมีความก้าวหน้าเพราะมนุษย์รู้จักคิดและมีมุมมองที่กว้างขึ้น ซึ่ง Bacon (1967 อ้างถึงใน ฉวีลักษณ์ บุณยะกาญจน, 2523) ได้กล่าวว่าการอ่านทำให้ผู้อ่านเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์เพราะเมื่ออ่านมากจะมีความรู้มากและเกิดปัญญา ขณะอ่านจะเกิดสมาธิสามารถวิเคราะห์สิ่งต่างๆ ได้ดี การอ่านไม่ได้เป็นทักษะที่เกิดขึ้นเอง หากเกิดจากการประสานของทักษะต่างๆ ผู้อ่านจำเป็นต้องมีการเรียนรู้และฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ (บันลือ พฤกษ์วัน, 2538) จึงนับได้ว่าประสบการณ์รอบตัวมีอิทธิพลต่อการอ่าน แม้ผู้อ่านจะมีสติปัญญาดีเพียงใดก็ตาม หากไม่ได้รับการส่งเสริมจากครูและผู้ปกครองก็จะทำให้ไม่ได้รับการพัฒนาอย่างเต็มที่ (กานดา ศรีพรวิสิฐ, 2539) การอ่านมีความจำเป็นต่อคนทุกเพศทุกวัยและเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนทุกวิชา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับประถมศึกษาเพราะเมื่อนักเรียนในระดับนี้สามารถอ่านหนังสือได้ จะทำให้นักเรียนสามารถเข้าใจและเรียนวิชาต่างๆ ได้ดี ซึ่งจะเป็นพื้นฐานที่สำคัญต่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต ดังที่บันลือ พฤกษ์วัน (2538) ได้กล่าวว่าการสอนควรส่งเสริมให้นักเรียนใช้คำที่อ่านได้ไปเรียนรู้ (Reading to learn) เช่น การอ่านทำความเข้าใจในวิชาต่างๆ โดยใช้ประโยชน์ของคำที่ผู้เรียนอ่านได้อย่างต่อเนื่อง ทำให้นักเรียนเห็นคุณค่าและประโยชน์ของสิ่งที่อ่าน ดังนั้นครูผู้สอนและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องจำเป็นต้องฝึกทักษะการอ่านให้กับนักเรียนเพื่อให้เกิดความชำนาญและมีประสบการณ์ที่หลากหลายเพื่อเป็นพื้นฐานการอ่านในระดับที่สูงและนำการอ่านมาใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันต่อไป การอ่านจึงเปรียบเสมือนกุญแจสำคัญที่จะไขไปสู่ความสำเร็จในชีวิต จึงควรปลูกฝังให้นักเรียนรักการอ่านตั้งแต่วัยเด็ก นิสัยรักการอ่านจะติดตัวไปจนกระทั่งเป็นผู้ใหญ่และเมื่อโตขึ้นจะสามารถใช้การอ่านให้เป็นประโยชน์แก่ชีวิต (ประเทิน มหาจันทร์, 2530) ทักษะการอ่านที่สำคัญสำหรับนักเรียนได้แก่

1) การอ่านออก (อ่านสะกดคำ) เป็นการแปลสัญลักษณ์ออกมาเป็นคำพูดโดยมีการผสมเสียงเพื่อใช้ในการออกเสียงให้ตรงกับคำพูด สามารถสะกดผสมคำอ่านเป็นคำๆ ผู้อ่านยังไม่สามารถใช้สื่อความจากการฟังได้ทันที (บันลือ พฤษะวัน, 2538)

2) การอ่านได้ (อ่านคล่อง) เป็นการอ่านที่เริ่มจากความถูกต้องแม่นยำในการอ่านและสามารถพัฒนาการอ่านได้ทันทีทำให้ผู้อ่านสามารถถอดรหัสของคำได้อย่างง่ายดาย อ่านออกเสียงได้ราบรื่น ท่วงทำนองจังหวะถูกต้องเหมาะสมและมีไหวพริบในขณะที่อ่านซึ่งจะนำไปสู่การอ่านจับใจความ (Ari, 2010)

3) การอ่านเป็น (อ่านจับใจความ) เป็นการแปลความของสัญลักษณ์ที่ปรากฏในสาร ผู้อ่านสามารถทำความเข้าใจความหมายของคำ ประโยคและข้อความ พร้อมจับใจความสำคัญและแนวคิดของผู้เขียน กระบวนการคิดเกิดขึ้นขณะที่ผู้อ่านทำความเข้าใจสัญลักษณ์ (สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์, 2537)

การพัฒนาทักษะการอ่านต้องพัฒนาทีละขั้น เริ่มตั้งแต่การอ่านออกไปสู่การอ่านได้และอ่านเป็นในที่สุด การอ่านออกหรืออ่านสะกดคำเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญและมีผลกระทบต่อ การอ่านคล่องและอ่านจับใจความ เมื่อผู้อ่านสามารถอ่านสะกดคำได้ จะทำให้ผู้อ่านสามารถถอดรหัสสิ่งที่อ่านได้อย่างรวดเร็วส่งผลต่อการทำความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน หากผู้อ่านอ่านตะกุกตะกัก ซ้ำเกินไป ออกเสียงพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ผิดเพี้ยนจะทำให้การเรียบเรียงความคิดในการถอดรหัสไม่ราบรื่น ส่งผลต่อการอ่านคล่องและอ่านจับใจความต่อไป

การประเมินคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐาน (National Test หรือ NT) และการประเมินผล การทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (Ordinary National Education Test หรือ O-NET) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ประจำปีการศึกษา 2555 ได้ให้ข้อมูลว่านักเรียนส่วนใหญ่ มีคะแนนอยู่ในระดับไม่เป็นที่น่าพอใจและยังพบว่ามึนักเรียนจำนวนมากที่อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ปัญหาเหล่านี้จะส่งผลกระทบต่อคุณภาพการศึกษา เนื่องจากการอ่านเป็นพื้นฐานและหัวใจหลักของการศึกษาในทุกวิชา จากการสำรวจของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานเรื่องการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ทั่วประเทศ จำนวนประมาณ 6 แสนคน พบว่ามีนักเรียนที่มีปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้จำนวน 35,000 คน คิดเป็นร้อยละ 5 และอีกประมาณ 2 แสนคน หรือ 1 ใน 3 มีปัญหาอ่านไม่คล่องเขียนไม่คล่อง ตัวเลขดังกล่าวถือว่าเป็นตัวเลขที่ค่อนข้างสูง นอกจากนี้บุญเสริม แก้วพรหม (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2558b) ได้กล่าวว่า ปัญหาเด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ทำให้เกิดความทุกข์ต่อทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะนักเรียนและกระทบต่อประเทศชาติ จึงเป็นปัญหาเร่งด่วนที่ต้องแก้ไข จาก

การศึกษางานวิจัยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันพบว่าปัญหาด้านการอ่านยังคงเกิดขึ้นเรื่อยมา ทั้งนี้ (กรรณิการ์ พวงเกษม, 2535) ได้ระบุถึงปัญหาที่พบในการสอนอ่านมี 2 แบบคือ การอ่านออกเสียง และการอ่านในใจ ซึ่งปัญหาที่พบมากคือ การอ่านออกเสียง เช่น อ่านไม่ออกเนื่องจากไม่สามารถสะกดคำต่างๆได้ อ่านคำผิด อ่านออกเสียงผิด อ่านซ้ำ ส่วนการอ่านในใจปัญหาที่พบคือ อ่านซ้ำมาก อ่านข้ามคำ อ่านเก็บความไม่ครบ อ่านแล้วจับใจความไม่ได้ ทำปากขมขมบิบเวลาอ่าน ใช้นิ้วชี้ทุกคำที่อ่าน สอดคล้องกับงานวิจัยของ(สุกัญญา รักรวงษ์ฤทธิ์, 2550) และบังอร พานทอง (2549) ที่กล่าวถึงปัญหาการอ่านที่พบในปัจจุบัน ได้แก่ การอ่านสลับตัวอักษร การอ่านสลับคำ การอ่านไม่ชัด การอ่านย้อนกลับไปกลับมา การอ่านข้ามบรรทัด การอ่านตะกุกตะกัก การอ่านตัวสะกดไม่ได้ การอ่านเสียงดัง-เสียงค่อย การอ่านเป็นคำอื่น การอ่านเพิ่มคำ การเว้นวรรคตอน เสียงและจังหวะที่ใช้ในการอ่าน จะเห็นได้ว่าปัญหาการอ่านยังคงเกิดขึ้นกับนักเรียนตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน แม้เวลาจะผ่านมานานก็ตาม แต่ปัญหาดังกล่าวก็ยังคงอยู่และจะเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆ หากครูผู้สอนปล่อยปละละเลย ทั้งนี้ปัญหาดังกล่าวอาจมีสาเหตุมาจากการมีความรู้พื้นฐานที่จำกัด มีภาษาพูดที่ไม่สมบูรณ์ มีวงคำศัพท์ที่จำกัด มีแรงจูงใจต่ำ มีปัญหาด้านสายตา การได้ยินและความคล่องในการอ่าน (Chalและ Curtis, 2003 อ้างถึงใน ฉัตรวรรณ ลัญฉวรรณระกร (2554)นอกจากนี้ศิวกานท์ ปทุมสูติ (2556)ได้กล่าวถึงสาเหตุของปัญหาการอ่านไม่ออกซึ่งอาจจะเกิดจากตัวครูผู้สอนที่มีเวลาในการฝึกทักษะการอ่านไม่เพียงพอ สอนผิดขั้นตอน ขาดการวิเคราะห์บททวน ปัญหาที่เกิดจากตัวนักเรียน ผู้บริหารสถานศึกษารวมทั้งนโยบายและยุทธศาสตร์ต่างๆ ทั้งนี้ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2542)ได้กล่าวถึงวิธีการอ่านให้คล่องว่า ผู้อ่านต้องเตรียมตัวล่วงหน้ามาก่อนโดยมีการทำความเข้าใจเนื้อหาให้ถูกต้อง จากนั้นจึงข้อมอ่านและจับเวลาไปด้วย การอ่านจะดีมากขึ้นขึ้นอยู่กับความพร้อมในการเตรียมตัวล่วงหน้าของผู้อ่าน ถ้าเตรียมตัวมาน้อยจะทำให้อ่านไม่คล่องและอ่านผิดๆ จะเห็นได้ว่าปัญหาการอ่านไม่ออกเป็นปัญหาสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อให้เกิดปัญหาด้านต่างๆตามมามากมาย เมื่อนักเรียนอ่านไม่ออกและไม่ได้รับการแก้ปัญหาอย่างถูกวิธีจะทำให้เด็กเหล่านี้ไม่สามารถอ่านออกทำให้เกิดปัญหาในการเรียนชั้นที่สูงขึ้นและยังส่งผลต่อการใช้ชีวิตประจำวัน ทั้งนี้หากครูผู้สอนพบว่านักเรียนยังอ่านไม่คล่อง ครูควรช่วยเหลือเด็กโดยส่งเสริมให้เด็กอ่านให้คล่อง มีการทำความเข้าใจกับคำพูดและความหมายของประโยคควบคู่ไปกับการออกเสียง ไม่ควรให้นักเรียนอ่านให้เพื่อนฟังหน้าชั้นเรียนขณะที่นักเรียนนักเรียนยังอ่านไม่คล่องเพราะจะทำให้เด็กเรียนขาดความเชื่อมั่นในตนเองและอาจส่งผลให้เด็กไม่ชอบอ่านหนังสือเกิดปัญหาการอ่านต่อไป (เพ็ญแข สุภิกิตต์, 2526)

การสอนอ่านสามารถทำได้หลายวิธีอาทิ สอนโดยครู ฝึกอ่านด้วยตนเอง ฝึกอ่านโดยเพื่อน ช่วยสอน เทคนิคการสอนโดยเพื่อนช่วยสอนแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ สอนโดยเพื่อนระดับเดียวกัน (peer tutoring) สอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น (cross-age tutoring) (Kalkowski, 1995)เกิดขึ้นครั้ง

แรกที่ประเทศอังกฤษในช่วงการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมและการปฏิวัติอังกฤษ โดยให้รุ่นพี่เป็นผู้ถ่ายทอดบทเรียนให้รุ่นน้อง ส่วนในประเทศไทยเริ่มต้นขึ้นตั้งแต่มีการสัมมนาเรื่องการพิจารณาวุฒิบัตรและเทคโนโลยีมาปรับปรุงคุณภาพการศึกษาในโรงเรียนระดับประถมศึกษาที่มีครูไม่ครบชั้น (ยุพา บุญทวีสุข, 2536) ทั้งนี้ ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์ (2516 อ้างถึงใน (ทรงสถิต กิตติคุณวิจนะ, 2522)) ได้กล่าวว่าปัญหาการศึกษามีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องควรหาเทคโนโลยีและวิธีการใหม่ๆ มาพัฒนาให้ดียิ่งขึ้นและได้กล่าวถึงวิธีการให้นักเรียนสอนกันเอง ข้อดีของเทคนิคเพื่อนช่วยสอน Miller (1989) ได้กล่าวว่าเทคนิคนี้เป็นการช่วยสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอน ทำให้การเรียนรู้สนุกสนานและมีชีวิตชีวา มากกว่าการสอนโดยผู้ใหญ่นักเรียนใช้ภาษาในระดับเดียวกันในการสื่อสาร นักเรียนมีพื้นฐานทางสังคมและพฤติกรรมที่ใกล้เคียงกัน นอกจากนี้ยังมีระดับสติปัญญาและเจตคติที่คล้ายกันจึงทำให้นักเรียนนำประสบการณ์ดังกล่าวมาใช้ในการสื่อสารเพื่อให้เข้าใจบทเรียนได้ดี กล่าวที่จะแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบและรู้สึกเป็นอิสระในการแสดงความคิดเห็นมากกว่าเรียนกับครู เทคนิคการสอนนี้มีประโยชน์ต่อครู นักเรียนที่เป็นผู้สอนและผู้เรียนเพราะนอกจากจะเพิ่มทักษะทางการเรียนให้แก่ผู้เรียนทั้งสองฝ่ายแล้ว ยังเป็นการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้เรียนด้วยกันและพัฒนาพฤติกรรมทางสังคมอีกด้วย (Rosner, 1996)

การประเมินคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐานและการประเมินการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ประจำปีการศึกษา 2556 ได้ให้ข้อมูลคะแนนความสามารถทางด้านภาษาของนักเรียนส่วนใหญ่พบว่าอยู่ในระดับพอใช้ ซึ่งโรงเรียนประถมศึกษาส่วนใหญ่ประสบปัญหานักเรียนอ่านไม่ออก โรงเรียนขนาดเล็กก็เช่นกัน โรงเรียนขนาดเล็กเปิดสอนตั้งแต่ชั้นอนุบาลปีที่ 1 - ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีนักเรียนตั้งแต่ 120 คนลงมา จากแผนยุทธศาสตร์พัฒนาโรงเรียนขนาดเล็ก พ.ศ.2558-2561 โดยสำนักนโยบายและการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานพบว่า ปีการศึกษา 2557 มีโรงเรียนขนาดเล็กจำนวน 15,506 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 50.15 จากจำนวนโรงเรียนทั้งหมด 30,922 แห่ง สภาพปัญหาที่พบมีดังนี้

1.ด้านคุณภาพการจัดการศึกษาค่อนข้างต่ำ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทุกช่วงชั้นมีค่าเฉลี่ยต่ำกว่านักเรียนในโรงเรียนขนาดอื่นๆ

2.ด้านการบริหารจัดการ จากสภาพการคมนาคมที่ไม่สะดวกเท่าที่ควร ประกอบกับจำนวนประชากรที่มีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้โรงเรียนขนาดเล็กเพิ่มมากขึ้น อัตราส่วนของครูต่อนักเรียน จำนวนนักเรียนต่อห้องต่ำกว่ามาตรฐาน ค่าใช้จ่ายต่อนักเรียน 1 คนสูงกว่าโรงเรียนขนาดอื่นๆ อีกทั้งตั้งอยู่ในพื้นที่ลักษณะพิเศษห่างไกลความเจริญ อยู่บนภูเขา เกาะ ไม่สะดวกแก่การเดินทาง ผู้บริหารโรงเรียนขนาดเล็กส่วนใหญ่ขาดทักษะในการจัดการโรงเรียนและปัญหาการ

อพยพย้ายติดตามผู้ปกครองไปรับจ้างทำงานต่างถิ่น ส่งผลให้เป็นอุปสรรคต่อการบริหารจัดการของโรงเรียนเป็นอย่างยิ่ง

3. ปัญหาด้านการเรียนการสอนพบว่าเกิดปัญหาครูไม่ครบชั้น จำนวนนักเรียนในแต่ละชั้นน้อยลง ภาระงานอื่นนอกเหนือจากงานสอนทำให้สอนไม่เต็มเวลาและครูส่วนใหญ่ขาดทักษะในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน หลักสูตรและแผนกิจกรรมไม่สอดคล้องกับบริบทของโรงเรียน สื่อและแหล่งเรียนรู้ที่มีอย่างจำกัดเนื่องจากได้รับงบประมาณน้อย

4. บริเวณที่ตั้งส่วนใหญ่อยู่ในชุมชนขนาดเล็ก ประชากรมีฐานะยากจนไม่สามารถสนับสนุนการศึกษาให้โรงเรียนได้เท่าที่ควร

5. ปัญหาขาดแคลนครู นับว่าเป็นปัญหาที่สำคัญที่สุด จำนวนครูที่ไม่ครบชั้น ครูไม่ครบตามรายวิชาเอก ครูย้ายออกบ่อย ครูขาดขวัญและกำลังใจซึ่งส่งผลให้ประสิทธิภาพและคุณภาพการจัดการศึกษาในโรงเรียนขนาดเล็กไม่ปฏิบัติตามเป้าหมาย

ข้อมูลที่กำลังกล่าวมาข้างต้นสอดคล้องกับงานวิจัยของ(วรรณวิษา เภาวิเศษ, 2549)ที่ระบุว่าโรงเรียนขนาดเล็กขาดแคลนบุคลากรที่มีความรู้เฉพาะทางไม่สามารถสอนได้ทุกกลุ่มสาระวิชาในชั้นเดียวกันทำให้ครูต้องรับภาระงานเพิ่มขึ้น นอกจากนี้(มนตรี ศรีเพชร, 2546)ยังได้กล่าวว่าโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็กประสบปัญหาขาดแคลนบุคลากรทำให้เกิดปัญหาครูไม่ครบชั้นเรียน สอนได้ไม่เต็มที่เนื่องจากภาระงานที่มาก ครูแต่ละคนสอนมากกว่าหนึ่งชั้นเรียนและต้องสอนทุกวิชาซึ่งขาดความรู้ในวิชาที่ตนไม่ถนัด ขาดงบประมาณในการจัดการเรียนการสอนด้านต่างๆ ครูขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องการวัดและประเมินผล ผู้บริหารและครูย้ายบ่อย ผู้ปกครองนิยมส่งบุตรหลานไปเรียนในเมืองทำให้นักเรียนลดลงส่งผลให้นักเรียนได้รับความรู้ไม่เต็มที่

ปัญหาของโรงเรียนขนาดเล็กที่กำลังกล่าวมาแล้วนั้นเกิดจากความไม่พร้อมในหลายๆด้าน การเลือกวิธีการสอนให้เหมาะสมกับบริบทของโรงเรียนสามารถช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นเป็นอีกวิธีหนึ่งที่สามารถช่วยแก้ปัญหาครูไม่ครบชั้นได้ (Paquette, 2009) ได้ให้ความหมายไว้ว่า เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นเป็นการให้นักเรียนที่อาวุโสกว่าเป็นผู้สอนนักเรียนชั้นที่เล็กกว่าซึ่งเป็นการฝึกทักษะด้านการเรียน พัฒนากิจกรรมทางสังคม ฝึกระเบียบวินัยในชั้นเรียนและสร้างความสัมพันธ์ที่ดี เนื่องจากนักเรียนใช้ภาษาพูดที่ใกล้เคียงกันในการสื่อสารมากกว่าครูสอนนักเรียนโดยตรง การช่วยเหลือที่เป็นไปอย่างใกล้ชิดสภาพแวดล้อมที่ไม่เป็นทางการทำให้นักเรียนรู้สึกสบายใจ เมื่อเกิดข้อผิดพลาดจะรู้สึกอายหรือถูกข่มขู่ (Paterson และElliott, 2006) สอดคล้องกับงานวิจัยของChiang, Thorpe และ Darch (1980) ได้ศึกษาเทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์สำหรับนักเรียนที่มี

ปัญหาทางการเรียนรู้พบว่าหลังทดลองนักเรียนที่เป็นผู้เรียนมีพัฒนาการด้านความถูกต้องแม่นยำในการเรียนรู้คำศัพท์สูงขึ้น นอกจากนี้งานวิจัยยังพบว่าเกิดการเรียนรู้จากนักเรียนที่อาวุโสกว่าไม่ว่าจะเป็นด้านวิชาการและประสบการณ์ต่างๆ ส่วนนักเรียนที่เป็นผู้สอนจะมีความมั่นใจในตัวเองมากขึ้น รับผิดชอบในหน้าที่และเกิดความภูมิใจในตัวเอง มีการพัฒนาทักษะการสอนและความสามารถทางด้านวิชาการ ด้านการแสดงออกของนักเรียนทั้งสองฝ่ายในขณะทำกิจกรรมเป็นไปอย่างผ่อนคลาย ไม่ตึงเครียด ส่วนงานวิจัยในประเทศ บรรเจอดพร รัตนพันธุ์ (2540) ได้ทำการศึกษารูปแบบการส่งเสริมผลการเรียนของนักเรียนด้อยสัมฤทธิ์ระดับประถมศึกษาโดยใช้เทคนิคการสอนเสริมเพื่อนต่างระดับพบว่านักเรียนด้อยสัมฤทธิ์กลุ่มทดลองมีการรับรู้ความสามารถของตนสูงขึ้นกว่าก่อนการใช้รูปแบบ

การจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนขนาดเล็กจำเป็นต้องหารูปแบบการสอนให้เหมาะสมกับบริบท และปัญหาต่างๆ เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่นักเรียน โรงเรียนบ้านसानฝัน (นามสมมติ) เป็นโรงเรียนขนาดเล็กสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตั้งอยู่ในพื้นที่จังหวัดตรัง มีจำนวนนักเรียน 62 คน บุคลากรทางการศึกษาประกอบด้วย ผู้อำนวยการสถานศึกษา ครูประจำการ 3 คน ครูอัตราจ้าง 3 คนและนักการภารโรง 1 คน จะมีครูเวรประจำวันและนักเรียนเป็นผู้ประกอบอาหารกลางวันเนื่องจากไม่มีแม่ครัว ครู 1 คนต้องสอนครบทุกกลุ่มสาระที่ตนเองไม่ถนัดรวมทั้งภาระงานด้านอื่นๆ ครูส่วนใหญ่ไม่ได้จบสาขาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์มาโดยตรง ครูบางส่วนขาดความกระตือรือร้นในการสอน สอนตามตำราให้นักเรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง ไม่มีเทคนิควิธีการสอนที่ทำให้ นักเรียนเกิดกระบวนการคิด การวัดผลและประเมินที่ไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควรโดยให้นักเรียนเลื่อนชั้นเรียนต่างๆที่ยังอ่านไม่ออกคิดเลขไม่ได้ พื้นฐานการเรียนในช่วงประถมศึกษาตอนต้นที่ไม่เพียงพอทำให้เป็นอุปสรรคต่อการสอนในระดับชั้นที่สูงขึ้น ผู้บริหารขาดประสิทธิภาพในด้านการบริหารจัดการ ด้านบุคลากร ด้านวิชาการและด้านอื่นๆ ผู้ปกครองส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทำสวนยางพารามีรายได้ไม่แน่นอนและไม่นิยมส่งบุตรหลานไปเรียนในตัวเมืองเนื่องจากปัญหาด้านการคมนาคมขนส่ง แต่ผู้ปกครองที่ค่อนข้างมีฐานะจะส่งบุตรหลานไปเรียนโรงเรียนเอกชนในตัวเมือง เนื่องจากไม่มั่นใจในการศึกษาของโรงเรียนส่งผลให้จำนวนนักเรียนลดลง จำนวนครูผู้สอนจึงลดลงตามไปด้วย ปัญหาการเอาใจใส่ด้านการเรียน การปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมให้แก่บุตรหลาน เมื่อนักเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ไปศึกษาต่อที่โรงเรียนมัธยมศึกษาประจำตำบล บางส่วนมีพฤติกรรมเกเร เสพยาเสพติดหรือพฤติกรรมชู้สาวและต้องเข้าศึกษาต่อในระบบการศึกษานอกโรงเรียน ด้านภาษานักเรียนใช้ภาษาถิ่นได้ในการสื่อสาร ยกเว้นเมื่อพูดกับครูจะใช้ภาษาไทยกลางจึงพบว่านักเรียนบางส่วนมีการออกเสียงที่ผิดเพี้ยนบ้าง เนื่องจากนักเรียนไม่ค่อยได้เรียนสำเนียงและทางครอบครัวไม่เห็นความสำคัญของการศึกษาเท่าที่ควรทำให้ขาดแรงจูงใจในการอยากเรียน รู้สึกเบื่อหน่ายและไม่สนใจการเรียน

เท่าที่ควรส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับโรงเรียนอื่นๆ นอกจากนี้จากการประเมินการอ่านการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 โดยสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา พบว่านักเรียนมีผลการอ่านดังนี้

ตารางที่ 1 ผลการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนบ้านसानฝัน (นามสมมติ)

ชั้น	ดีเยี่ยม	ดีมาก	ดี	พอใช้	ปรับปรุง	ปรับปรุง เร่งด่วน	อ่านไม่	รวม
							ออก/อ่าน ไม่คล่อง	
	80 - 100	70 - 79	60 - 69	50 - 59	40 -49	30 - 39	0 - 29	
ป.1	-	2	4	-	1	-	1	8
ป.2	4	2	1	1	1	2		11
ป.3	2	-	1	-	-	-	1	4
ป.4	1	1	2	-	2	1	-	7
ป.5	-	-	-	-	-	-	1	1
ป.6	2	-	1	-	-	1	-	4
รวม	9	5	9	1	4	4	3	35

จากตารางที่ 1 พบว่ายังมีนักเรียนที่มีผลการอ่านไม่ดีเท่าที่ควรและผลจากการสังเกตการอ่านของนักเรียนพบว่า นักเรียนบางส่วนยังจำรูป เสียงพยัญชนะและสระได้ไม่แม่นยำ บางส่วนใช้เวลานานในการสะกดคำ ทำให้นักเรียนอ่านได้ช้า ปัญหาดังกล่าวทำให้นักเรียนอ่านไม่ออกและไม่สามารถทำความเข้าใจกับเนื้อหาวิชาต่างๆได้ ส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถติดตามบทเรียนได้ทันเพื่อนร่วมชั้น ทำให้เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน เหตุผลข้างต้นที่กล่าวมาควรได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน เพราะเมื่อนักเรียนอ่านออกเขียนได้จะทำให้นักเรียนสามารถติดตามบทเรียนได้อย่างต่อเนื่อง ทำให้เข้าใจบทเรียนได้ดี ไม่เกิดความรู้สึกท้อแท้เบื่อหน่ายและเกิดกำลังใจในการเรียน

เนื่องจากโรงเรียนดังกล่าวเป็นโรงเรียนขนาดเล็กซึ่งประสบปัญหาในหลายๆด้าน จำนวนครูผู้สอนที่ไม่เพียงพอทำให้นักเรียนได้เรียนไม่ต่อเนื่อง สภาพครอบครัวที่ไม่สามารถเอาใจใส่และทบทวนบทเรียนให้นักเรียนได้อย่างสม่ำเสมอและจำนวนนักเรียนที่มีน้อยทำให้นักเรียนมีความใกล้ชิดพร้อมให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านออกเสียง นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน สภาพปัญหาของโรงเรียนขนาดเล็กและเทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น ผู้วิจัยเล็งเห็นความสำคัญของปัญหาดังกล่าวและมีความต้องการที่จะพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงเพื่อให้นักเรียนมีพื้นฐานการอ่านออกเสียงที่ดีนำไปสู่การอ่านคล่องและอ่านจับใจความบทเรียนวิชาต่างๆได้

ดังนั้นในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาเรื่องผลของการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นที่มีต่อความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านในโรงเรียนขนาดเล็ก เพื่อจะได้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาและส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านในโรงเรียนขนาดเล็กต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาผลของการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นที่มีต่อความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการอ่านในโรงเรียนขนาดเล็ก

คำถามการวิจัย

เมื่อนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านได้รับการสอนอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น นักเรียนจะมีความสามารถในการอ่านออกเสียงสูงขึ้นหรือไม่

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ที่มีปัญหาทางการอ่าน ที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

2. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง ใช้เวลา 12 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 30 นาที รวม 60 วัน (ในช่วงตอนเช้าก่อนเข้าเรียน พักกลางวัน หรือหลังเลิกเรียน) ทั้งนี้ นักเรียนสามารถเลือกช่วงเวลาของตนเองสะดวกได้ เนื่องจากนักเรียนบางส่วนต้องช่วยงานโรงเรียน

3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเนื้อหาวิชาภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และใช้คำศัพท์จากบัญชีคำศัพท์พื้นฐาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6

4. ตัวแปรที่ศึกษา ประกอบด้วย

1) ตัวแปรอิสระ คือ การสอนอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

2) ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการอ่านออกเสียง

สมมติฐานการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา เอกสาร หลักการ แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดสมมติฐานงานวิจัย โดยการศึกษาจากวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียง การสอนโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น ด้วยเหตุนี้ การใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นสามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงของ

นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการอ่านในโรงเรียนขนาดเล็กได้ โดยมีเหตุผลสำคัญที่สนับสนุนสมมติฐานการวิจัยดังนี้

Paterson และ Elliott (2006) ได้ทำการวิจัยเรื่องการอ่านของนักเรียนโดยใช้วิธีสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น ให้นักเรียนเกรด 9 เป็นผู้สอน (tutor) และนักเรียนเกรด 2-3 เป็นผู้เรียน (tutee) ใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ ครั้งละ 40 นาที โดยให้นักเรียนจับคู่กันอ่านออกเสียงคำศัพท์ ส่วนบทความมีการตอบคำถามและสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านพร้อมทั้งบันทึกสิ่งอ่านลงในสมุด ผลการวิจัยพบว่าในช่วงแรกนักเรียนมีทัศนคติในทางลบ มีการต่อต้านไม่เต็มใจ ทั้งนี้การจับคู่ในการสอนขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการเช่น ความพร้อมในการอ่าน บุคลิกภาพ ความสนใจ เพศ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียน ซึ่งในช่วงแรกนักเรียนที่เป็นผู้สอนมีความกังวลและไม่มั่นใจในความสามารถของตัวเอง เมื่อทำการทดลองไประยะหนึ่งนักเรียนมีความสุข สนุกที่ได้ช่วยเหลือกัน สถิติที่ใช้คือค่าเฉลี่ยร้อยละ คะแนนทดสอบก่อนการทดลองเปรียบเทียบกับหลังการทดลอง พบว่านักเรียนมีคะแนนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนทดลอง

Kuhn (2004) ได้ทำการทดลองการสอนอ่านออกเสียงกับนักเรียนเกรด 2 ใช้เวลาในการทดลอง 6 สัปดาห์ แต่ครั้งใช้ระยะเวลาสั้นๆประมาณ 15 - 20 นาที โดยให้จับกลุ่มชั่วคราว สมาชิกมีความหลากหลายขึ้นอยู่กับความต้องการและความสนใจของนักเรียน เป้าหมายคือนักเรียนสามารถใช้ประสบการณ์ที่ยากขึ้นเพื่อถอดรหัสการอ่านให้คล่อง วิธีที่ใช้เช่น อ่านซ้ำ (Repeated Reading) และอ่านอย่างหลากหลาย (Wide Reading) สองวิธีนี้นำไปสู่การพัฒนาการอ่านออกเสียง วิธีการวิจัยให้นักเรียนอ่านข้อความสั้นๆซ้ำหลายๆครั้งจนอ่านได้ถูกต้องชัดเจน ข้อความจะมีความยาวประมาณ 50 - 300 คำ นักเรียนจะต้องอ่านถูกร้อยละ 85 โดยจะอ่านข้อความประมาณ 3 - 5 ครั้ง ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีคะแนนผลการอ่านออกเสียงเพิ่มขึ้น จากเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานการวิจัยดังนี้

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 เมื่อได้รับการพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยสอนแบบเพื่อนต่างระดับชั้นจะมีความสามารถทางการอ่านออกเสียงหลังทดลองสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิยามศัพท์เฉพาะ

เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น หมายถึง การสอนโดยนักเรียนที่อยู่ในชั้นที่สูงกว่ารับบทบาทเป็นผู้สอนถ่ายทอดความรู้และทักษะในวิชาต่างๆ ให้แก่นักเรียนชั้นที่ต่ำกว่า โดยมีครูเป็นผู้ควบคุมดูแลจัดการให้คำปรึกษา ประกอบด้วยนักเรียนที่เป็นผู้สอน (tutor) ซึ่งเรียนอยู่ในชั้นที่สูงกว่า และนักเรียนที่เป็นผู้เรียน (tutee) ซึ่งเรียนในชั้นที่ต่ำกว่า

การสอนอ่านด้วยวิธีอ่านซ้ำ หมายถึง วิธีการสอนอ่านที่ช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน โดยการให้นักเรียนอ่านรายการคำหรือประโยคเดิมซ้ำๆ มีขั้นตอนในการสอนอ่านดังนี้

การอ่านครั้งที่ 1 ให้นักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านออกเสียงด้วยตนเองเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง หากนักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านออกเสียงได้ถูกต้องสามารถอ่านรายการคำหรือประโยคต่อไปได้ แต่ถ้านักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านออกเสียงผิดให้อ่านครั้งที่ 2

การอ่านครั้งที่ 2 นักเรียนที่เป็นผู้สอนอ่านออกเสียงให้ฟัง นักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านออกเสียงตาม

การอ่านครั้งที่ 3 นักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านออกเสียงซ้ำอีกครั้งเพื่อความแม่นยำ

ความสามารถในการอ่านออกเสียง หมายถึง ความสามารถที่นักเรียนอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์และตัวสะกด คำควบกล้ำ ออกเสียงตัว ร-ล อักษรนำคำที่มีตัวการ์รันต์ รร พยัญชนะที่ออกเสียงและไม่ออกเสียงได้ถูกต้อง อ่านออกเสียงไม่ช้าหรือเร็วเกินไป ไม่ตะกุกตะกัก ไม่ซี้นิวตามคำที่อ่าน ไม่อ่านตุ๋นคำ ตกหล่นหรือข้ามคำ สามารถอ่านออกเสียงได้ด้วยตัวเองโดยไม่ต้องอาศัยผู้อื่นอ่านออกเสียงให้ฟังและใช้น้ำเสียงที่เหมาะสมในการอ่าน

นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ที่กำลังศึกษาอยู่ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ของโรงเรียนบ้านसानฝัน (นามสมมติ) มีผลการอ่านอยู่ในระดับพอใช้ ปรับปรุง ปรับปรุงเร่งด่วนและระดับการอ่านไม่ออกอ่านไม่คล่อง

โรงเรียนขนาดเล็ก หมายถึง โรงเรียนระดับประถมศึกษาที่เปิดสอนชั้นอนุบาลปีที่1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งมีจำนวนนักเรียนต่ำกว่า 120 คน

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

ได้แนวทางการสอนอ่านออกเสียงสำหรับโรงเรียนขนาดเล็กที่มีจำนวนครูไม่ครบชั้นเรียน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง ผลของการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นที่มีต่อความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการอ่านในโรงเรียนขนาดเล็ก ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พร้อมนำเสนอเนื้อหาสาระตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 พัฒนาการนักเรียนประถมศึกษา

1. พัฒนาการทางด้านร่างกาย
2. พัฒนาการทางด้านอารมณ์
3. พัฒนาการทางด้านสังคม
4. พัฒนาการทางด้านสติปัญญา
5. พัฒนาการทางด้านภาษา

ตอนที่ 2 การอ่านสำหรับนักเรียนประถมศึกษา

1. ความหมายของการอ่าน
2. ความสำคัญของการอ่าน
3. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการอ่าน
4. องค์ประกอบในการสอนอ่าน
5. วิธีประเมินการอ่าน
6. การสอนอ่านสำหรับนักเรียนประถมศึกษาของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้น

พื้นฐาน พ.ศ.2551

ตอนที่ 3 การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียง

1. ความสำคัญของการอ่านออกเสียง
2. จุดมุ่งหมายในการอ่านออกเสียง
3. การสอนอ่านออกเสียงสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา

4. กระบวนการถอดรหัส

ตอนที่ 4 นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน

1. ลักษณะของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน

ตอนที่ 5 เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

1. แนวคิดและความเป็นมาของเทคนิคการสอนโดยนักเรียน
2. วัตถุประสงค์ของการสอนโดยนักเรียน
3. ประเภทของเทคนิคการสอนโดยนักเรียน
4. ความหมายของเทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น
5. ข้อดีของเทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น
6. ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น
7. บทบาทหน้าที่ในการจัดกิจกรรม
8. หลักในการเลือกนักเรียนที่เป็นผู้สอน
9. ประโยชน์ที่ได้รับจากเทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น
10. อัตราส่วนระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน

ตอนที่ 6 โรงเรียนขนาดเล็ก

1. ความหมายของโรงเรียนขนาดเล็ก
2. สภาพโรงเรียนขนาดเล็ก
3. ปัญหาของโรงเรียนขนาดเล็ก
4. บริบทของโรงเรียนบ้านसानฝัน

ตอนที่ 7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ด้านการอ่าน
2. ด้านเทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

ตอนที่ 1 พัฒนาการนักเรียนประถมศึกษา

การสอนนักเรียนให้มีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุดกับตัวนักเรียนครูผู้สอนควรศึกษาพัฒนาการของนักเรียนแต่ละช่วงวัยให้เข้าใจเพื่อจะได้จัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับนักเรียน ศรีเรือน แก้วกังวาน (2549), อัจฉรา ชิวพันธ์ (2531) และ สุนทร จันทตรี (2530) ได้เสนอพัฒนาการที่ครูผู้สอนควรมีรายละเอียดในแต่ละด้านดังนี้

1. พัฒนาการทางด้านร่างกาย

พัฒนาการทางด้านร่างกายของนักเรียนระดับประถมศึกษาจะเป็นแบบค่อยเป็นค่อยไป ซ้ำๆแต่สม่ำเสมอ เด็กผู้หญิงจะโตกว่าเด็กผู้ชายในวัยเดียวกัน ช่วงอายุประมาณ 6 ปี ฟันน้ำนมเริ่มหักและมีฟันแท้ขึ้น ผู้ปกครองควรดูแลรักษาความสะอาดเรื่องฟัน เด็กบางคนฟันแท้ขึ้นช้า ทำให้ฟันหลอ เด็กในช่วงประถมศึกษาตอนต้นชอบทำกิจกรรม ไม่ชอบอยู่นิ่ง ชอบการเคลื่อนไหว เพราะเด็กกำลังพัฒนาความสามารถทางร่างกายให้ดีขึ้น มีความอยากรู้อยากเห็นเพื่อเรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ๆ ชอบเล่นหรือทำกิจกรรมที่ใช้ความเร็ว ไม่ค่อยระมัดระวังจึงเกิดอุบัติเหตุได้ง่าย ความสามารถในการควบคุมกล้ามเนื้อยังไม่ดีนัก กิจกรรมต่างๆที่เกี่ยวกับการจด เขียน ไม่ควรมีมากนัก ควรจัดแบบฝึกหัดในปริมาณที่พอเหมาะ กิจกรรมหรือเครื่องมือที่เด็กใช้ควรให้เด็กได้ใช้เพียงกล้ามเนื้อมัดใหญ่แล้วค่อยเพิ่มความละเอียดของงานเพื่อให้เด็กได้ใช้กล้ามเนื้อมัดเล็ก ส่วนในเรื่องสายตา ในช่วงแรกๆจะพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เจอปัญหากลับซ้ายเป็นขวาหรือสับสนในการรับรู้ความแตกต่างระหว่างพยัญชนะที่มีรูปร่างคล้ายกัน สายตาของนักเรียนจะพัฒนาได้เต็มที่เมื่ออายุ 8 ปีขึ้นไป เมื่อเข้าสู่ช่วงประถมศึกษาตอนปลาย การทำงานประสานกันของกล้ามเนื้อใหญ่และประสาทสัมผัสละเอียดอ่อนดีมากขึ้น

2. พัฒนาการทางด้านอารมณ์

ลักษณะอารมณ์ของเด็กจะแตกต่างไปจากผู้ใหญ่มาก อารมณ์จะเกิดง่าย หายเร็ว เพราะร่างกายและสังคมกำลังเปลี่ยนแปลง ทั้งนี้พื้นฐานการเลี้ยงดูจากครอบครัวมีผลต่ออารมณ์ เด็กในช่วงประถมศึกษาตอนต้นต้องการให้ผู้อื่นยอมรับตน มักจะเอาใจเพื่อนๆโดยการแสดงออกด้วยวิธีต่างๆเพื่อให้ครูยอมรับช่างพ้อง ลักษณะอารมณ์ของเด็กที่พบได้ง่ายคือ

- 1) อารมณ์รัก การแสดงความรักที่มีต่อคน สัตว์หรือสิ่งของ พฤติกรรมที่แสดงออกมาคือตื่นเต้นมีความสุข
- 2) อารมณ์โกรธเมื่อรู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับความยุติธรรมและแสดงออกมาในลักษณะพฤติกรรมที่ก้าวร้าว

3) อารมณ์อิจฉาริษยา โดยมีอารมณ์โกรธเป็นพื้นฐาน อิจฉาเพื่อนร่วมชั้นที่ ดีกว่าตน

4) อารมณ์กลัว เมื่อเด็กเริ่มมีความสามารถมากขึ้น ทำให้มองสิ่งรอบตัวเป็น อันตรายที่แฝงอยู่ในสถานการณ์นั้นๆ เมื่อเข้าสู่ช่วงประถมศึกษาตอนปลาย เด็กเริ่มขัดแย้งกันบ้าง กรณีที่มีการรวมกลุ่ม เนื่องจากยึดความคิดของตนเป็นหลัก เด็กมีความกังวลห่วงใยในสิ่งต่างๆ ที่ เกี่ยวข้องกับตนเอง ครูควรเปิดโอกาสให้เด็กได้เข้ากลุ่มซึ่งกลุ่มจะทำให้เด็กเรียนรู้และปรับปรุงการ ควบคุมอารมณ์และแสดงออกในลักษณะที่สังคมยอมรับ นอกจากนี้ครูควรแสดงความเอาใจใส่และรัก เด็กทุกคนให้เท่าเทียมกัน มีความยุติธรรมไม่ลำเอียงต่อเด็กคนใดคนหนึ่ง

3. พัฒนาการทางด้านสังคม

ในระดับประถมศึกษาตอนต้นเด็กเรียนรู้ที่จะจับกลุ่มกับเพื่อนเพศเดียวกัน เรียนรู้ที่จะ เลือคบเพื่อน เริ่มปรับตัวเข้ากับกลุ่มเพื่อนได้ เข้าใจระเบียบหรือข้อตกลงต่างๆ เมื่ออายุประมาณ 7 ปี เด็กจะมีพฤติกรรมก้าวร้าว สร้างปัญหา ชอบอยู่คนเดียว ไม่สนใจเพื่อน เมื่ออายุ 8 ปี จะสู้กับทุก อย่าง อยากเอาชนะให้ได้ อายุ 9 ปี จะรู้สึกอยากกลับมาอยู่คนเดียวอีกครั้งเพราะคิดว่าตนเป็นผู้ใหญ่ แล้วสนใจสิ่งแวดล้อมชอบคบเพื่อนใหม่ เชื่อว่าความคิดของเพื่อนดีกว่าความคิดของพ่อแม่ ช่วงอายุ 10 – 12 ปี เด็กจะกลับมาเป็นคนดีของพ่อแม่ มองโลกในแง่ดีมากขึ้น เพศหญิงเพศชายมีความสนใจที่ แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด ครูควรจัดกิจกรรมที่สร้างบรรยากาศให้เด็กทั้ง 2 เพศเป็นมิตรกัน

4. พัฒนาการทางด้านสติปัญญา

ในระดับประถมศึกษาตอนต้น เด็กมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ รอบตัว ช่างซักถาม ขาดรอคอย เริ่มมองเห็นความแตกต่างระหว่างสิ่งของ เริ่มเข้าใจสัญลักษณ์ต่างๆ เรียนรู้ คำศัพท์ต่างๆ ได้มากขึ้น ใช้ภาษาในการแสดงความคิดเห็นได้เป็นอย่างดี เมื่อเขียนหนังสือชอบลบ บ่อยๆ เพราะต้องการทำให้ดีขึ้น เมื่อเข้าสู่ประถมปลายเริ่มพัฒนาความคิดและมีวิจารณญาณมากขึ้น รู้จักตอบคำถามอย่างมีเหตุผล เริ่มเข้าใจสิ่งที่เป็นนามธรรม สามารถแยกสิ่งที่มีความสัมพันธ์เข้า ด้วยกัน ครูและผู้ปกครองควรให้เด็กได้ค้นคว้าลงมือทำด้วยตนเองเพื่อเป็นการเพิ่มประสบการณ์และ ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์แก่เด็กผู้ใหญ่ไม่ควรเร่งให้เด็กสนใจในสิ่งที่ผู้ใหญ่คิดว่าดี ควรให้เด็กมีความ ต้องการและสนใจไปตามวัย การสั่งงานควรสั่งทีละขั้นตอน ไม่ควรสั่งรวมกันครั้งเดียวเพราะเด็กยังมึ ความสนใจที่สั้นอยู่และควรตั้งปัญหาถามเด็กบ่อยๆ เพื่อเป็นการส่งเสริมสติปัญญา

5. พัฒนาการทางด้านภาษา

ฉวีลักษณ์ บุณยะกาญจน (2547) และ วรณิ โสมประยูร (2537) ได้นำเสนอ เกี่ยวกับพัฒนาการทางด้านภาษาของเด็กประถมศึกษาไว้ดังนี้

ตารางที่ 2 พัฒนาการทางด้านภาษาของเด็กประถมศึกษา

ช่วงอายุ	พัฒนาการ
6 – 7 ปี	พูดมากขึ้น มักใช้ตัวเองเป็นศูนย์กลางในการพูด รู้จักใช้ภาษาในการแสดงอารมณ์ ความรู้สึก ใช้คำศัพท์ในชีวิตประจำวันได้มากขึ้น ชอบฟังนิทานหรือนิยาย สนใจหนังสือที่มีภาพเกี่ยวกับธรรมชาติ ชอบหัดอ่านหนังสือด้วยตนเอง มักอ่านออกเสียง
8 ปี	ชอบคุยโอ้อวด สามารถใช้คำที่เป็นนามธรรมได้ มีเหตุผลและรู้จักแก้ปัญหามากขึ้น เริ่มใช้ภาษาสำหรับการพูดและการเขียนเป็นภาษาเฉพาะกลุ่ม ชอบฟังนิยาย เล่านิทาน สามารถอ่านหนังสือได้ด้วยตนเอง ชอบอ่านในใจ เขียนได้ดีมากขึ้น
หมายเหตุ	เด็กในช่วงอายุ 6-7 ปี มักจะอ่านออกเสียง เมื่ออายุประมาณ 7-8 ปี เริ่มอ่านในใจเพราะเชื่อว่าอ่านเสียงดังจะทำให้อ่านได้ช้า ผู้ปกครองที่ปลูกฝังด้านการอ่านมาตั้งแต่เล็กๆจะทำให้เด็กสามารถมองเห็นคำและได้ยินเสียงจากผู้อื่นอ่านให้ฟัง
9 ปี	ใช้ภาษาสื่อความหมายได้ดีขึ้น ชอบอ่านหนังสือที่ตนเองสนใจ เป็นเรื่องความจริง เรื่องลึกลับ ประวัตินักคนสำคัญ ชอบอ่านหนังสือเล่มเล็กที่พิมพ์ชัด มีย่อหน้าสั้นๆมีรูปภาพประกอบ ช่วงนี้จะอ่านหนังสือได้เร็วขึ้นทั้งอ่านในใจและอ่านออกเสียง อัตราในการอ่านในใจจะเร็วกว่าอ่านออกเสียงหากปล่อยให้เด็กอ่านออกเสียงไปเรื่อยๆจะทำให้เด็กอ่านได้ช้า แต่ไม่ควรทิ้งการอ่านออกเสียงเพราะจะทำให้เด็กรู้สึกสนุกสนาน เด็กในวัยนี้สามารถแปลความจากสิ่งที่อ่านได้
10 – 12 ปี	ความสามารถทางด้านภาษาค่อนข้างสมบูรณ์ ทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน เข้าใจในสิ่งที่เป็นการนามธรรม รู้จักใช้เหตุผล สามารถวิจารณ์และอภิปรายร่วมกับผู้อื่นได้ เด็กชายจะสนใจอ่านหนังสือผจญภัย สารคดีและวิทยาศาสตร์ เด็กหญิงสนใจเรื่องการแต่งตัว งานบ้าน เทพนิยาย ความเร็วในการอ่านเริ่มใกล้เคียงกับผู้ใหญ่ สามารถวางโครงเรื่องอย่างง่ายดายในการเขียนบรรยาย สามารถเขียนย่อเรื่องและเขียนรายงานได้ เด็กหญิงชอบใช้ภาษาในการสื่อสารมาก เด็กในช่วงวัยนี้สามารถสะกดคำได้ดีขึ้นเรื่อยๆเพราะมีวุฒิภาวะดีขึ้น สามารถอ่านได้ดีขึ้น ครูอาจช่วยเหลือเด็กโดยการทำบัญชีคำศัพท์เพื่อให้เด็กสะกดคำได้ถูกต้อง

พัฒนาการนักเรียนประถมศึกษาที่มีความสำคัญต่อการจัดการเรียนการสอนเป็นอย่างยิ่ง ครูผู้สอนควรศึกษาพัฒนาการในแต่ละช่วงวัยอย่างละเอียดเพื่อจะได้เข้าใจพัฒนาการของนักเรียนและจัดการเรียนได้อ่านอย่างเหมาะสม ซึ่งจะทำให้นักเรียนรักและมีความสุขกับเรียนต่อไป

ตอนที่ 2 การอ่านสำหรับนักเรียนประถมศึกษา

การอ่านมีความสำคัญกับคนทุกเพศ ทุกวัย การอ่านที่ดีย่อมเป็นพื้นฐานต่อการประสบความสำเร็จในชีวิต ครูผู้สอนในระดับประถมศึกษามีบทบาทสำคัญในการสร้างพื้นฐานการอ่านที่ดีให้แก่ นักเรียน ครูผู้สอนจำเป็นต้องมีความรู้ในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการอ่านเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับนักเรียน ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่านไว้ดังนี้

1.ความหมายของการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญในการแสวงหาความรู้ซึ่งเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ซับซ้อนจึงมีนักการศึกษาที่สนใจเรื่องการอ่านได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ดังนี้

วรรณิ โสมประยูร (2537) ได้กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางสมองที่ต้องอาศัยสายตาสัมผัสตัวอักษรเกิดการรับรู้และสามารถเข้าใจความหมายของคำหรือสัญลักษณ์ ทั้งนี้ผู้อ่านสามารถแปลความหมายที่ผู้เขียนสื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันและสามารถนำความหมายที่ได้รับจากการอ่านไปใช้ประโยชน์ได้

บันลือ พุกกะวัน (2538) ได้จำแนกความหมายของการอ่านไว้ดังนี้

1) การอ่านออก คือ การแปลสัญลักษณ์ออกมาเป็นคำพูดโดยการผสมเสียงและออกเสียงให้ตรงกับคำพูด การอ่านแบบนี้มุ่งให้สะกดตัวผสมคำอ่านเป็นคำๆไม่สามารถสื่อความหมายได้ทันที มุ่งให้อ่านหนังสือได้แตกฉานเท่านั้น

2) การอ่านได้ คือ การใช้ความสามารถในการผสมผสานของตัวอักษร ออกเสียงเป็นคำหรือประโยค สามารถเข้าใจความหมายของการสื่อสารโดยการอ่าน ผู้อ่านสามารถรู้เรื่องในสิ่งที่อ่าน

3) การอ่านเป็น คือ ผู้อ่านสามารถสื่อความหมายโดยการถ่ายทอดความคิด ความรู้จากผู้เขียนถึงผู้อ่าน ผู้อ่านย่อมเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียน อีกทั้งยังสามารถประเมินผลสิ่งที่อ่านได้ นอกจากนี้ยังเป็นการพัฒนาความคิดซึ่งผู้อ่านต้องใช้ความสามารถในหลายๆด้าน ไม่ว่าจะเป็นการสังเกต พร้อมนำประสบการณ์เดิมมาใช้แปลความหมายหรือถอดความให้เกิดความเข้าใจเรื่อง ที่อ่านซึ่งต้องเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่อง

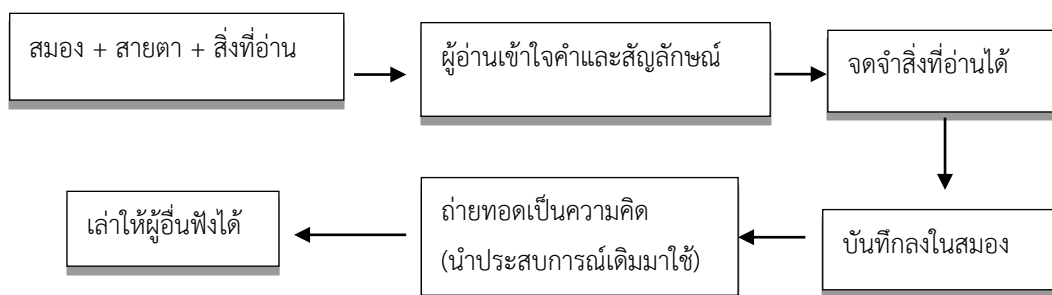
ดังนั้นการสอนอ่านจึงมีความสำคัญ ครูผู้สอนมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนาการอ่านของผู้เรียน หากนักเรียนอ่านหนังสือได้ก็สามารถเข้าใจวิชาอื่นๆได้ด้วย ครูต้องส่งเสริม

ให้นักเรียนนำคำที่อ่านได้ไปเรียนรู้ เช่นการอ่านโศภิตศาสตร์ การเรียนในวิชาต่างๆโดยจะต้องให้ ผู้เรียนได้ใช้ประโยชน์จากคำที่ผู้เรียนอ่านได้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งจะทำให้เด็กเห็นคุณค่าและประโยชน์ ของสิ่งที่อ่าน

นอกจากนี้สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2537) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่านคือการ ที่ผู้อ่านสามารถจดจำเรื่องพร้อมบันทึกลงในสมอง สามารถเล่าให้ผู้อื่นฟังได้ถูกต้อง การที่ผู้อ่านจะจำ ข้อความได้จะต้องเข้าใจความหมายของคำ รู้หน้าที่ของคำ สามารถแยกพยัญชนะ สระ ตัวสะกดออก จากคำได้ ทั้งนี้ความสามารถในการจำเรื่องยังขึ้นอยู่กับความสนใจของผู้อ่านอีกด้วย สอดคล้องกับ ศรีรัตน์ เจริญรัตน์ (2536) ที่ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านมิใช่เป็นเพียงการออกเสียง ตามตัวอักษรอย่างเดียว แต่เป็นกระบวนการถ่ายทอดความหมายจากตัวอักษรออกมาเป็นความคิด และจากความคิดที่ได้จากการอ่านผสมผสานกับประสบการณ์เดิมที่มีอยู่และสามารถนำความคิดที่ได้ จากการอ่านไปใช้ประโยชน์ต่อไป และฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน (2523) ได้ให้ความหมายของการอ่าน ว่า การอ่านเป็นการเก็บรวบรวมความคิดจากสิ่งตีพิมพ์ ซึ่งประกอบด้วย 1) การแปลความ คือการ แปลเรื่องราวเดิมให้ออกมาเป็นคำใหม่ๆ 2) การตีความ คือการเก็บความรู้เดิมมาเรียบเรียงใหม่ โดย สามารถเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของเรื่องราวพร้อมทั้งย่อเรื่องหรือสรุปได้ 3) การขยายความ คือการ ขยายความคิดให้กว้างไกลกว่าข้อเท็จจริงที่อยู่ในเรื่อง

ความหมายของการอ่านข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การอ่าน คือกระบวนการรับรู้ทางสมองที่ ต้องอาศัยสายตาในการสัมผัสกับตัวอักษร ซึ่งผู้อ่านจะต้องเข้าใจความหมายของคำหรือสัญลักษณ์ที่ อ่าน และสามารถจดจำสิ่งที่อ่านพร้อมบันทึกลงในสมอง อีกทั้งยังสามารถถ่ายทอดสิ่งที่อ่านออกมา เป็นความคิดและนำมาผสมผสานกับประสบการณ์เดิมและสามารถเล่าให้ผู้อื่นฟังได้ถูกต้อง โดยอาศัย การแปลความ ตีความและขยายความ การอ่านเริ่มจากการอ่านได้ อ่านออกไปสู่การอ่านเป็น สามารถสรุปเป็นแผนภาพได้ดังนี้

1.แผนภาพที่ 1 ความหมายและกระบวนการในการอ่าน

2. ความสำคัญของการอ่าน

การอ่านมีความสำคัญกับคนทุกเพศทุกวัย เป็นพื้นฐานที่สำคัญในการดำรงชีวิต เมื่อผู้อ่านมีความสามารถในการอ่านที่ดีจะทำให้ประสบความสำเร็จในการทำสิ่งต่างๆ หากผู้อ่านมีปัญหาด้านการอ่านจะทำให้เป็นอุปสรรคในการดำรงชีวิต นักวิชาการการศึกษาที่ศึกษาเรื่องการอ่านได้ให้ความสำคัญของการอ่านไว้ดังนี้

วรรณิ โสมประยูร (2537) ได้กล่าวว่าเมื่อผู้อ่านอ่านหนังสือจะได้ทั้ง อรรถ และ รส การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการศึกษาของคนทุกระดับ ดังนั้นผู้เรียนต้องอ่านทำความเข้าใจเนื้อหาเพื่อให้ตนเองได้รับความรู้และประสบการณ์ที่ต้องการเพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันและการประกอบอาชีพ พร้อมตอบสนองความต้องการพื้นฐานของบุคคล ซึ่งจะทำให้ได้รับประสบการณ์ที่เพิ่มขึ้น การอ่านนิตยสาร สารคดี สื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆยังเป็นกิจกรรมนันทนาการที่ช่วยให้ผู้อ่านใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน การอ่านเรื่องราวในอดีตทำให้ผู้อ่านรู้จักอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมและสามารถพัฒนาให้เจริญรุ่งเรืองได้ อีกทั้งสุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2537) ได้กล่าวว่าการอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้ผู้อ่านต้องฝึกฝนการอ่านอย่างสม่ำเสมอซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านมีพื้นฐานที่ดีทำให้เกิดความชำนาญและมีความรู้ที่กว้างขึ้นอีกด้วย จะเห็นได้ว่าการอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตของเราทุกคนเพราะโลกมีการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านเทคโนโลยี วัตถุ วิทยาการใหม่ๆรวมทั้งความรู้สึคนึกคิด มนุษย์จึงต้องสนใจการอ่านเพื่อให้สามารถติดตามความเคลื่อนไหวให้ทันต่อเหตุการณ์ (ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน, 2523)

ดังนั้นการอ่านจึงมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ทุกเพศทุกวัย เพราะเป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้เพื่อที่จะรับรู้ข่าวสารข้อมูลต่างๆให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม สามารถติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพและใช้ในการประกอบอาชีพเพื่อสนองความต้องการด้านต่างๆ การอ่านยังช่วยให้ผู้อ่านใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์และเกิดความเพลิดเพลิน ทั้งนี้ผู้อ่านจะต้องฝึกฝนการอ่านอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้เกิดทักษะและความชำนาญต่อไป

3. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการอ่าน

เด็กทุกคนย่อมมีพื้นฐานการเลี้ยงดูและสภาพแวดล้อมทางครอบครัวที่แตกต่างกันส่งผลให้ความสามารถและประสิทธิภาพในการอ่านแตกต่างกันด้วย การอ่านให้ประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใดย่อมมีปัจจัยที่เกี่ยวข้องของหลายประการ ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

1. ตัวผู้อ่าน ผู้อ่านจะประสบความสำเร็จในการอ่านมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับความพร้อมของแต่ละบุคคล ซึ่งความแตกต่างของแต่ละคนขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการพิบูล

ประเสริฐศรี(2529 อ้างถึงใน ศรีรัตน์ เจิงกลิ่นจันทร์, 2536) และประเทิน มหาจันทร์ (2530) ได้นำเสนอไว้ดังนี้

1.1 องค์ประกอบทางสมอง เนื่องจากการอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนทางสมอง มีกระบวนการคิดที่เชื่อมโยงกับความจำและระยะเวลาของความสนใจ จากการศึกษาพบว่าอายุสมอง 6 ปี 6 เดือน เป็นช่วงอายุที่ทำให้การอ่านเริ่มประสบความสำเร็จ โดยเด็กแต่ละคนจะมีความพร้อมด้านสมองที่แตกต่างกันไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่จะช่วยพัฒนาความพร้อมทางสมอง เช่น วิธีการจัดการเรียนการสอน อุปกรณ์สื่อการสอน จำนวนนักเรียน เนื้อหาความยากง่าย ตัวครูผู้สอน สภาพแวดล้อมทางครอบครัว เศรษฐกิจ สังคม อาหารโภชนาการ ความขยัน ความมีระเบียบวินัย สุขภาพร่างกาย การพักผ่อน เป็นต้น ซึ่งครูไม่ควรยึดเรื่องการประเมินค่าความสามารถทางสมองของเด็กโดยเฉลี่ยเท่านั้นเพราะเด็กทุกคนย่อมมีความแตกต่างกันเด็กที่มีความพร้อมทางสมองสามารถแสดงพฤติกรรม คือ สามารถเล่าประสบการณ์ของตนเองให้ผู้อื่นฟังได้ ถึงแม้ประสบการณ์นั้นเพิ่งจะผ่านพ้นไปก็ตาม สามารถบอกความเหมือนและความแตกต่างของสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยอาศัยความสามารถจากการสังเกตซึ่งความรู้ความเข้าใจและประสบการณ์ที่เด็กได้รับส่งผลให้เกิดการพัฒนาทางภาษา จะเห็นได้ว่าเมื่อเด็กมีความพร้อมทางสมองสามารถใช้ภาษาให้เกิดประโยชน์อย่างกว้างขวาง สามารถทำกิจกรรมได้เป็นเวลานานอย่างมีสมาธิ ควบคุมความตั้งใจให้จดจ่ออยู่กับกิจกรรมนั้นได้นานกว่าปกติ สามารถท่องจำคำประพันธ์และนามาถ่ายทอดให้ผู้อื่นฟังได้อย่างถูกต้องสิ่งที่ครูสามารถสังเกตความพร้อมทางสมองของเด็กอีกอย่างคือ ความสามารถในการอนุমান หากพบว่าเด็กยังไม่มีความพร้อมครูควรยืดเวลาการสอนอ่านออกไปก่อน และเตรียมความพร้อมให้ดีกว่าก่อนที่จะเริ่มสอนอ่าน มิเช่นนั้นเด็กจะมีความรู้สึว่าการอ่านเป็นเรื่องที่ยุงยากและส่งผลให้ไม่อยากอ่านอีกต่อไป

1.2 องค์ประกอบทางกาย สภาพทางร่างกายถือว่ามีความสำคัญต่อการอ่านเนื่องจากต้องอาศัยอวัยวะต่างๆ เช่น ใช้ตาในการมอง ใช้หูในการฟัง ใช้ปากในการออกเสียง ดังนั้นการมีสุขภาพที่ดีส่งผลต่อประสิทธิภาพที่ดี นักเรียนที่มีโรคประจำตัวหรือมีความเจ็บป่วยย่อมเป็นสาเหตุทำให้ต้องขาดเรียน ร่างกายขาดความกระปรี้กระเปร่าในการเรียนส่งผลให้พัฒนาการทางด้านร่างกายและสมองช้าลงด้วย

1.2.1 เด็กที่มีปัญหาด้านสายตาจะทำให้การรับรู้และแปลความหมายออกมาผิดเพี้ยนไปจากเดิมซึ่งเราสามารถสังเกตความผิดปกติของเด็กที่มีปัญหาด้านสายตาได้ เช่น ขี้ตาบ่อย เอียงคอเวลามอง ขมวดคิ้ว หรีตา ต้องเพ่งเป็นพิเศษก้มหน้าจนขีดหนังสือไม่สามารถแยกความแตกต่างของตัวหนังสือที่อ่านผิดเป็นประจำได้

1.2.2 การได้ยินความบกพร่องทางการได้ยินแม่เป็นเพียงชนิดเดียว แต่มีส่วนทำลายความก้าวหน้าทางการศึกษาของเด็กได้ ลักษณะของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เช่น ฟังไม่ชัด ครูพูดในระยะไกลมักจะเข้าใจ ไม่สามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ ไม่สามารถแยกความเหมือนและความแตกต่างของตัวอักษรได้

1.2.3 การพูดอาจเกิดจากอวัยวะที่ผิดปกติ เช่น โรคเพดานปาก โห่ว ลิ้นไก่สั้น ฟันหลอ ทำให้เด็กพูดไม่ชัดเกิดความสับสนในเสียงที่มีความสัมพันธ์กับตัวอักษร ไม่สามารถจำแนกความแตกต่างของเสียงได้ ไม่สามารถจดจำระลึกถึงคำศัพท์และเข้าใจเรื่องได้ เด็กเหล่านี้ควรได้รับการสนับสนุนและดูแลจากผู้เชี่ยวชาญ

1.2.4 ความผิดปกติทางสมองซึ่งเด็กบางคนอาจเป็นมาแต่กำเนิด หรือประสบอุบัติเหตุ เจ็บป่วยในระยะเวลานาน การคลอดที่ผิดปกติ สมองได้รับการพัฒนาที่ไม่เหมาะสม ทำให้ไม่สามารถนึกถึงเหตุการณ์ต่างๆในเรื่องที่ฟังได้ไม่สามารถจดจำรายละเอียด ต้องการคำแนะนำ ระยะเวลาตั้งใจสั้นมาก

1.2.5 การบังคับกล้ามเนื้อ เด็กที่มีปัญหาทางการอ่านมักจะมี การเคลื่อนไหวของร่างกายที่ไม่ดีนัก เช่น การเคลื่อนไหวไม่กระฉับกระเฉง เคลื่อนไหวได้ไม่ถนัดเหมือนเด็กทั่วไป ทำสิ่งของตกบ่อยๆ การทำงานประสานกันระหว่างสายตาและมือยังไม่สมบูรณ์ สิ่งบกพร่องเหล่านี้มีสาเหตุจากการที่ไม่ค่อยได้ใช้กล้ามเนื้อใหญ่ต่างๆ ร่างกายเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วเกินไป การเจ็บป่วยที่ยาวนาน วุฒิภาวะที่ช้าหรือความบกพร่องของสมองบางส่วน

1.3 องค์ประกอบทางอารมณ์และสังคม ความผิดปกติทางด้านอารมณ์และการปรับตัวมีความสัมพันธ์กับการเรียนอ่าน จะเห็นได้ว่าเด็กที่มีอารมณ์ปกติจะเรียนอ่านได้ดี นางเยาว์ แซงเพ็ญแข, ประภาพันธุ์ นิลอรุณและสมศักดิ์ ศรีมานอนชน (2522 อ้างถึงใน ศรีรัตน์ เจริญกลิ่นจันทร์, 2536) ได้กล่าวว่าการอ่านต้องอาศัยพื้นฐานทางอารมณ์ ความตั้งใจและความเอาใจใส่ในการฟังเรื่องราวต่างๆต้องอาศัยเวลาสมาธิและความอดทน ไม่มีความรู้สึกเบื่อหน่ายและมีความตื่นตัวกับเรื่อง ที่อ่านอยู่เสมอ พร้อมทั้งมีความเชื่อมั่นในตัวเองในการปรับตัวกับสิ่งใหม่ๆที่ไม่เคยทำมาก่อน ซึ่งเด็กที่มีวุฒิภาวะทางอารมณ์และมีความพร้อมทางอารมณ์ย่อมส่งผลดีต่อความพร้อมทางการอ่านและจะมีลักษณะดังนี้

1.3.1 ปรับตัวง่าย บรรยากาศภายในโรงเรียนเต็มไปด้วยระเบียบ ข้อบังคับ มีคนแปลกหน้า ไม่มีใครเอาใจเหมือนอยู่ที่บ้าน กิจกรรมบางอย่างทำให้รู้สึกเบื่อหน่าย เด็กที่บรรลุลวุฒิภาวะทางอารมณ์สามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนได้ดี ไม่รู้สึกคับข้องใจเมื่อมีการเปลี่ยนแปลง ส่วนเด็กที่ยังไม่บรรลุลวุฒิภาวะทางอารมณ์จะปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน

ได้เข้ามาและรู้สึกคับข้องใจ กระวนกระวายเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงกิจวัตรประจำวันในโรงเรียน เป็นอุปสรรคในการใช้ชีวิตที่โรงเรียนเป็นอย่างมาก

1.3.2 มีความมั่นคงทางอารมณ์จะไม่หวั่นไหวง่ายเมื่อประสบปัญหา เด็กจะรู้สึกกังวลหรือกลัวจนเกินเหตุ กล้าเผชิญและพยายามในการแก้ปัญหาให้ลุล่วงไปได้ด้วยดี เมื่อเจอปัญหาที่ไม่สามารถแก้ไขได้ จะขอความช่วยเหลือจากคนอื่นๆโดยไม่ลังเลและไม่รู้สึกว่าเสียหน้าแต่อย่างใดยอมรับความพ่ายแพ้ ความเสียเปรียบ โดยไม่รู้สึกเสียใจ

1.3.3 มีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมายเด็กที่มีวุฒิภาวะทางอารมณ์จะมีการวางแผนทำงานให้เสร็จทันเวลา ส่วนเด็กที่ไม่บรรลุมวุฒิภาวะทางอารมณ์มักจะไม่มีความรับผิดชอบ

1.3.4 ไม่กลัวเมื่อต้องสนทนากับคนแปลกหน้า ส่วนเด็กที่ไม่บรรลุมวุฒิภาวะทางอารมณ์จะไม่กล้าพูดเพราะขาดความเชื่อมั่นในตนเอง

1.3.5 รู้จักดูแลของใช้ที่เป็นของตัวเองและส่วนรวม เด็กที่ไม่บรรลุมวุฒิภาวะทางอารมณ์จะไม่สามารถดูแลหรือรักษาของใช้ได้และมักจะหาของหายเป็นประจำ ใช้แล้วไม่เก็บรักษา

นอกจากสาเหตุที่กล่าวมาแล้ว การปรับตัวทางอารมณ์ไม่ได้ อาจเกิดจากการไร้ความสามารถในการอ่าน เพราะเมื่อเด็กอ่านไม่ได้ทำให้ขาดความมั่นใจ ขาดการยอมรับจากเพื่อนร่วมชั้น เกิดความขัดแย้งทางอารมณ์ ไม่สามารถเรียนได้ทันเพื่อน การอ่านก็ล้มเหลว ทั้งนี้เด็กที่เข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมบ่อยๆย่อมมีการพัฒนาทักษะทางสังคมและภาษาเป็นอย่างดีซึ่งจะส่งผลให้เด็กมีพัฒนาการทางการอ่านที่ดีต่อไป ดังนั้นครูและผู้ปกครองมีส่วนสำคัญในการดูแลและให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนที่มีปัญหาดังกล่าว

1.4 องค์ประกอบทางประสบการณ์ เด็กที่มีประสบการณ์เดิมที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวที่อ่านๆจะทำให้เด็กเข้าใจสิ่งที่อ่านได้ดีเพราะสามารถเข้าใจความหมายของคำโดยอาศัยประสบการณ์เดิม เกิดความคิดรวบยอดและสามารถช่วยแก้ไขสิ่งที่เข้าใจผิดให้ถูกต้องได้ ดังนั้นที่บ้านจึงมีส่วนสำคัญที่จะสะสมประสบการณ์ต่างๆเพื่อจะได้มีโอกาสพัฒนาความสามารถและสนใจการอ่านให้ดียิ่งขึ้น

2. ตัวครูผู้สอน สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2540) ได้กล่าวถึงปัญหาที่เกี่ยวข้องกับตัวครูซึ่งส่งผลต่อการสอนอ่านไม่ประสบความสำเร็จไว้ว่า ครูไม่เข้าใจวิธีการสอนอย่างแท้จริง มักจะกำหนดวัตถุประสงค์ให้นักเรียนอ่านเรื่อง โดยไม่มีวัตถุประสงค์อื่น ครูยังขาดความรู้เกี่ยวกับการสอนอ่าน เช่น จิตวิทยาการอ่าน การวิเคราะห์ความสามารถในการอ่าน วิธีสอนอ่านตามจุดมุ่งหมายเฉพาะซึ่ง

สอดคล้องกับฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2542) ที่กล่าวว่าวิธีการสอนของครูมักจะมุ่งการอ่านแบบเรียนอย่างเดียว ครูไม่มีโอกาสสอนให้นักเรียนค้นคว้าในห้องสมุดหรือมีกิจกรรมเกี่ยวกับการอ่านทั้งนี้ ประเทิน มหาจันทร์(2530) ได้กล่าวว่าครูควรส่งเสริมให้เด็กอ่านหนังสือนอกเหนือไปจากบทเรียนเพื่อให้เด็กได้มีประสบการณ์ในการอ่านอย่างกว้างขวางทำให้เด็กเกิดนิสัยรักการอ่าน การส่งเสริมการอ่านสำหรับเด็กมีความสำคัญไม่น้อยเพราะนอกจากจะทำให้เด็กมีนิสัยรักการอ่านแล้ว ยังทำให้มีประสบการณ์ที่กว้างขวางเพิ่มทักษะในการอ่านมากขึ้น

3. โรงเรียนและสภาพแวดล้อมอื่นๆ บ้านและครอบครัวเป็นสถาบันที่สำคัญที่สุดที่จะช่วยส่งเสริมให้เด็กรักการอ่าน พ่อแม่ต้องให้ความรักความอบอุ่นทำกิจกรรมร่วมกับลูกเช่น เล่านิทานอ่านหนังสือ ผู้ปกครองที่ไม่รักการอ่านมักจะไม่เห็นคุณค่าของการอ่าน มักจะเลี้ยงลูกด้วยเงินโดยการซื้อของเล่นหรือการใช้เทคโนโลยีมากกว่าที่จะสละเวลาอ่านหนังสือกับลูก (สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์, 2540) นอกจากนี้โรงเรียนควรมีห้องสมุดที่ดึงดูดความสนใจให้นักเรียนมีความรู้สึกอยากอ่านหนังสือและครูบรรณารักษ์ควรจัดกิจกรรมที่นักเรียนอยากเข้าร่วม ด้านหนังสือ ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2542) กล่าวว่าในปัจจุบันมีการผลิตหนังสือเด็กที่ไม่มีคุณภาพออกมามาก เรื่องไม่มีความสมเหตุสมผล รูปเล่มไม่ดี กระดาษไม่ดี รูปภาพไม่สวย ตัวอักษรไม่ชัดเจน ทำให้เด็กไม่มีความสนใจและอยากอ่าน เนื้อเรื่องหนังสือสำหรับเด็กมีน้อยส่วนใหญ่มักเป็นพวกนิทานซึ่งมีการพิมพ์ซ้ำเป็นจำนวนมาก

4. องค์ประกอบในการสอนอ่าน

Fry.E. (1997) ได้นำเสนอองค์ประกอบสำคัญในกระบวนการอ่านไว้ดังนี้

- 1) การเข้าใจส่วนประกอบของคำ รวมไปถึงการออกเสียงและเข้าใจความหมาย
- 2) ความเข้าใจ ผู้อ่านสามารถเข้าใจสิ่งที่อ่านได้กระจ่าง
- 3) การโต้ตอบในสิ่งที่อ่าน ประเมินจากผู้อ่านสามารถบอกสิ่งที่ผู้เขียนนำเสนอได้
- 4) การซึมซับในบทอ่าน สามารถนำประสบการณ์เดิมที่มีมาเชื่อมโยงกับเรื่องราวที่อ่านได้

นอกจากนี้ Fry (1997) ยังได้นำเสนอขั้นตอนพื้นฐานในการสอนอ่านไว้ดังนี้

- 1) การจับคู่ (Matching) จับคู่ความสามารถของนักเรียนแต่ละคนให้เหมาะสมกับสิ่งที่อ่าน

2) การรู้อักษรและคำ (Phonics) สอนการสะกดแจกลูกคำหรือหาคำใกล้เคียงที่สามารถออกเสียงได้ การฝึกเช่นนี้เป็นประจำจะช่วยให้เด็กสามารถอ่านคำได้คล่อง

3) คำ (Words) การระลึกนึกถึงคำคุ้นตาและเรียนรู้คำศัพท์ที่ยากขึ้นเป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้อ่านซึ่งจะช่วยให้สามารถอ่านได้คล่อง การรู้คำศัพท์สามารถประเมินได้จากการทดสอบคำศัพท์ โดยให้นักเรียนเขียนคำศัพท์ลงในกระดาษซึ่งนักเรียนจะอ่านออกเสียงหรืออ่านในใจในขณะที่เขียน

4) ความเข้าใจ (Comprehension) ครูผู้สอนจะต้องมีการประเมินความเข้าใจในสิ่งที่นักเรียนอ่าน อาจสอนให้อ่านสถานการณ์กว้างๆ วิธีทดสอบความเข้าใจที่ง่ายที่สุดคือถามเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน หากตอบไม่ได้พยายามถามด้วยคำถาม

5) การกระตุ้นและการฝึกฝน (Motivation and practice) การกระตุ้นเริ่มจากที่บ้านซึ่งนักเรียนแต่ละคนมาจากสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน โรงเรียนสามารถช่วยสร้างประสบการณ์ที่น่าสนใจให้นักเรียนแต่ละคนเกิดความเอาใจใส่ อาจจะทำให้มีการเข้ากลุ่มเพื่อสร้างทัศนคติในทางบวกหรือทำให้เด็กเห็นคุณค่าของเพื่อน นักเรียนบางคนเริ่มหัดอ่านจากครอบครัวและส่วนใหญ่เรียนรู้การอ่านจากทางโรงเรียน ครูผู้สอนจำเป็นต้องจัดการสอนอ่านให้น่าสนใจ หากนักเรียนมีแรงกระตุ้นในการอ่านเพิ่มขึ้นจะทำให้เขาสามารถประสบความสำเร็จได้ดี

Smith และ Johnson (1976) ได้กล่าวถึงสิ่งที่เป็พื้นฐานในการพัฒนาการอ่าน ไว้ดังนี้

- 1) ความสามารถในการแยกแยะเสียงที่ได้ยิน
- 2) ความสามารถในการฟังและเข้าใจภาษาพูดพร้อมใช้ภาษาพูดได้
- 3) มีความสนใจหนังสือและการอ่าน
- 4) มีประสบการณ์พื้นฐานทางภาษาที่ดี
- 5) มีการประสานการทำงานของตาและมือที่ดี
- 6) รู้จักชื่อตัวอักษรดี
- 7) มีความรู้เกี่ยวกับสี

นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงปัจจัยที่ครูสามารถเตรียมความพร้อมในการอ่านให้นักเรียนประกอบด้วย

- 1) ภาษาพูด ทั้งการฟังและการพูดสามารถใช้และเข้าใจภาษาพูดได้ดี

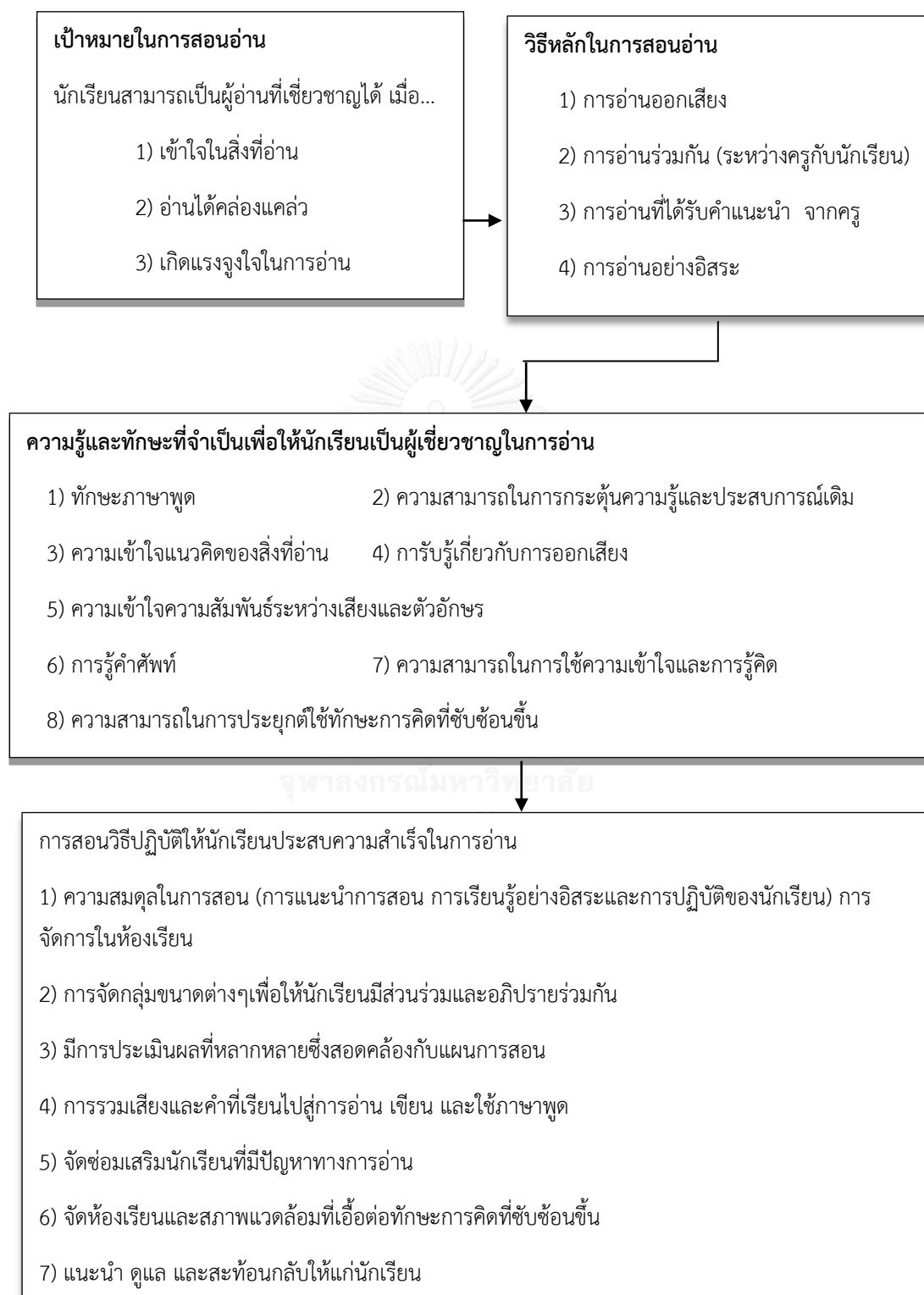
- 2) ประสบการณ์พื้นฐาน นักเรียนสามารถนำประสบการณ์ทางภาษามาเชื่อมโยงกับสิ่งที่อ่านได้
 - 3) การรับรู้ความแตกต่างด้วยการได้ยิน สามารถจดบันทึกความแตกต่างจากเสียงที่ได้ยิน
 - 4) การรับรู้ความแตกต่างด้วยการเห็น สามารถแยกความแตกต่างของรูปร่างได้
 - 5) การรับรู้ทักษะการเคลื่อนไหว สามารถเคลื่อนไหวร่างกายตามคำสั่งได้
- นักเรียนบางคนเมื่อเข้าสู่โรงเรียนจะมีประสบการณ์พื้นฐานและความสามารถด้านต่างๆดี แต่นักเรียนบางคนจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือจากครู

ทักษะการอ่านที่สำคัญ (Therrien, 2004) ประกอบด้วย

- 1) การเรียนเรื่องคำศัพท์
- 2) ความเข้าใจบทอ่าน
- 3) ความคล่องในการอ่าน
- 4) ความรู้เกี่ยวกับตัวอักษร
- 5) ความรู้เกี่ยวกับการออกเสียง

กรอบแนวคิดประสิทธิภาพในการสอนอ่าน (National Reading Panel, 2000)

แผนภาพที่ 2 กรอบแนวคิดประสิทธิภาพในการสอน

5. วิธีประเมินการอ่าน

Fry (1997) ได้ระบุถึงวิธีประเมินการอ่านของนักเรียนไว้ดังนี้

1. การอ่านออกเสียงเป็นวิธีแรกที่ใช้ทดสอบการอ่านของนักเรียน โดยการสังเกตจากจำนวนคำที่นักเรียนอ่านผิด

1.1 อ่านผิดมากขึ้นหรือไม่ ถ้าให้อ่านในสิ่งที่ยากขึ้น

1.2 แต่ละครั้งที่อ่านผิดเป็นการอ่านผิดแบบใด (อ่านตกหล่น, อ่านเพิ่มคำ, ปล่อยข้ามไป, อ่านออกเสียงไม่ถูกต้อง)

1.3 ใช้ความพยายามในการอ่านออกเสียงคายากอย่างไร

2. การอ่านในใจ ครูผู้สอนสามารถวัดได้จากการใช้คำถามในการทดสอบหรือข้อกำหนดที่ให้นักเรียนปฏิบัติ

2.1 ข้อเท็จจริงที่อ่านคืออะไร

2.2 เหตุการณ์ใดเกิดขึ้นเป็นอันดับแรก เรียงลำดับเหตุการณ์

2.3 จุดมุ่งหมายของผู้แต่ง

2.4 ตอบคำถามความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

6. การสอนอ่านสำหรับนักเรียนประถมศึกษาของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้ระบุคุณภาพผู้เรียน ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้ด้านการอ่านไว้ดังนี้

คุณภาพผู้เรียน

เมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สามารถอ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง ข้อความ เรื่องสั้นๆ และบทร้อยกรองง่ายๆ ได้ถูกต้องคล่องแคล่ว เข้าใจความหมายของคำและข้อความที่อ่าน ตั้งคำถามเชิงเหตุผล ลำดับเหตุการณ์ คาดคะเนเหตุการณ์ สรุปความรู้ข้อคิดจากเรื่องที่อ่าน

ปฏิบัติตามคำสั่ง คำอธิบายจากเรื่องที่อ่านได้ เข้าใจความหมายของข้อมูลจากแผนภาพ แผนที่และ
แผนภูมิ อ่านหนังสืออย่างสม่ำเสมอและมีมารยาทในการอ่าน

เมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สามารถอ่านบทร้อยแก้วและบทร้อยกรอง
เป็นทำนองเสนาะได้ถูกต้อง อธิบายความหมายโดยนัยของคำ ประโยค ข้อความ สำนวนโวหารจาก
เรื่องที่อ่าน เข้าใจคำแนะนำ คำอธิบายในคู่มือต่างๆ แยกแยะข้อคิดเห็นและข้อเท็จจริง รวมทั้งจับ
ใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านและนำความรู้ ความคิดจากเรื่องที่อ่านไปตัดสินใจแก้ปัญหาในการ
ดำเนินชีวิตได้ มีมารยาทและมีนิสัยรักการอ่าน เห็นคุณค่าของสิ่งที่อ่าน

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ในการตัดสินใจ แก้ปัญหา ในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

ระดับชั้น	ตัวชี้วัดเกี่ยวกับการอ่าน	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	<p>1.อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจองและข้อความสั้นๆ</p> <p>2.บอกความหมายของคำ และข้อความที่อ่าน</p>	<p>การอ่านออกเสียงและบอกความหมายของคำ คำคล้องจองและข้อความที่ประกอบด้วยคำพื้นฐานคือคำที่ใช้ในชีวิตประจำวันไม่น้อยกว่า 600 คำรวมทั้งคำที่ใช้เรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นประกอบด้วย</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) คำที่มีรูปวรรณยุกต์และไม่มีรูปวรรณยุกต์ 2) คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราและไม่ตรงตามมาตรา 3) คำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ 4) คำที่มีอักษรนำ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	<p>1.อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจองข้อความและบทร้อยกรองง่ายๆได้ถูกต้อง</p> <p>2.อธิบายความหมายของคำและข้อความที่อ่าน</p>	<p>การอ่านออกเสียงและการบอกความหมายของคำ คำคล้องจองข้อความและบทร้อยกรองง่ายๆที่ประกอบด้วยคำพื้นฐานเพิ่มจาก ป.1 ไม่น้อยกว่า 800 คำรวมทั้งคำที่ใช้เรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นประกอบด้วย</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) คำที่มีรูปวรรณยุกต์และไม่มีรูปวรรณยุกต์ 2) คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราและไม่ตรงตามมาตรา 3) คำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ 4) คำที่มีอักษรนำ 5) คำที่มีตัวการันต์

ระดับชั้น	ตัวชี้วัดเกี่ยวกับการอ่าน	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
<p>ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2</p>	<p>1.อ่านออกเสียงคำคำคล้องจองข้อความและบทร้อยกรองง่ายๆได้ถูกต้อง</p> <p>2.อธิบายความหมายของคำและข้อความที่อ่าน</p>	<p>6) คำที่มี รร , คำที่มีพยัญชนะและสระไม่ออกเสียง</p>
<p>ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3</p>	<p>1.อ่านออกเสียงคำข้อความเรื่องสั้นๆและบทร้อยกรองง่ายๆได้ถูกต้องคล้องแคล่ว</p> <p>2.อธิบายความหมายของคำและข้อความที่อ่าน</p>	<p>การอ่านออกเสียงและการบอกความหมายของคำ คำคล้องจองข้อความและบทร้อยกรองง่ายๆที่ประกอบด้วยคำพื้นฐานเพิ่มจากป.2 ไม่น้อยกว่า 1,200 คำรวมทั้งคำที่เรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นประกอบด้วย</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) คำที่มีตัวการ์นต์ 2) คำที่มี รร 3) คำที่มีพยัญชนะและสระไม่ออกเสียง 4) คำพ้อง 5) คำพิเศษอื่นๆเช่นคำที่ใช้ ๓ ฤ ฤ
<p>ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4</p>	<p>1.อ่านออกเสียงบทร้อยแก้วและบทร้อยกรองได้ถูกต้อง</p>	<p>การอ่านออกเสียงและบอกความหมายของบทร้อยแก้วและบทร้อยกรองที่ประกอบด้วย</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) คำที่มี ร ล เป็นพยัญชนะต้น 2) คำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ 3) คำที่มีอักษรนำ 4) คำประสม 5) อักษรย่อและเครื่องหมายวรรคตอน 6) ประโยคที่มีสำนวนเป็นคำพังเพยสุภาษิตปริศนาคำทายและเครื่องหมายวรรคตอน

ระดับชั้น	ตัวชี้วัดเกี่ยวกับการอ่าน	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
<p>ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5</p>	<p>1.อ่านออกเสียงบทร้อยแก้วและบทร้อยกรองได้ถูกต้อง</p>	<p>การอ่านออกเสียงและการบอกความหมายของบทร้อยแก้วและบทร้อยกรองที่ประกอบด้วย</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) คำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ 2) คำที่มีอักษรนำ 3) คำที่มีตัวการ์นต์ 4) อักษรย่อและเครื่องหมายวรรคตอน 5) ข้อความที่เป็นการบรรยายและพรรณนา และข้อความที่มีความหมายโดยนัย
<p>ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6</p>	<p>1.อ่านออกเสียงบทร้อยแก้วและบทร้อยกรองได้ถูกต้อง</p>	<p>การอ่านออกเสียงและการบอกความหมายของบทร้อยแก้วและบทร้อยกรองประกอบด้วย</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) คำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ 2) คำที่มีอักษรนำ 3) คำที่มาจากภาษาต่างประเทศ 4) อักษรย่อและเครื่องหมายวรรคตอน 5) วัน เดือน ปีแบบไทย 6) ข้อความที่เป็นโวหารต่างๆ 7) สำนวนเปรียบเทียบ

ตอนที่ 3 การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียง

1. ความสำคัญของการอ่านออกเสียง

Hoyt (2012) ได้กล่าวว่าการอ่านออกเสียงเป็นอาวุธลับที่ช่วยสร้างแรงบันดาลใจในการอ่านให้ของนักเรียน เมื่อนักเรียนอ่านออกเสียงทุกวันจะทำให้มีแรงกระตุ้นในการอ่าน โดยมีการสร้างกระบวนการคิดวิเคราะห์และสร้างปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียน ขณะที่นักเรียนอ่านออกเสียงในชั้นเรียนให้เพื่อนฟัง ทุกคนในห้องจะนำประสบการณ์เดิมที่มีมาเชื่อมโยงกับสิ่งที่อ่านหรือได้ยิน ทั้งนี้ครูผู้สอนควรฝึกให้นักเรียนอ่านจนติดเป็นนิสัย

ส่วน Koralek (2001) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านออกเสียงสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาไว้ดังนี้

1) เป็นการนำเสนอหนังสือที่อ่านด้วยความรู้สึกยินดี เห็นคุณค่าและบอกเล่าถึงประสบการณ์ที่น่าตื่นเต้นในขณะที่อ่าน นักเรียนจะเห็นคุณค่าของหนังสือและมีแรงกระตุ้นการอ่านด้วยตนเอง

2) ช่วยสร้างพื้นฐานความรู้แก่นักเรียน ช่วยประสาทสัมผัสในการดู ฟังและอ่าน เมื่อผู้ใหญ่อ่านออกเสียงให้ฟังจะทำให้นักเรียนรู้คำศัพท์เพิ่มมากขึ้นและมีโลกที่กว้างขึ้น

3) ทำให้ครูผู้สอนและผู้ปกครองรู้หน้าที่ในการสอนอ่าน เมื่อนักเรียนได้ฟังครูและผู้ปกครองอ่านจะรู้สึกตื่นเต้น

4) สามารถได้ยินตามสื่อการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน เช่น บทสนทนาในชีวิตประจำวัน โทรทัศน์ ภาพยนตร์ ซึ่งจะทำให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ไวยากรณ์ทางภาษาได้

5) สร้างจินตนาการแห่งการเรียนรู้ ขณะอ่านจะพบสถานที่ เวลา เหตุการณ์ต่างๆซึ่งสามารถนำประสบการณ์เดิมมาเชื่อมโยงได้

6) ทำให้นักเรียนและครูได้พูดคุยกัน เกิดการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียน เมื่อนักเรียนและครูผู้สอนอภิปรายถึงสิ่งที่อ่านสามารถช่วยพัฒนาทักษะการคิดได้อีกด้วย

7) ทำให้นักเรียนรู้สึกสนุก

ความสำคัญของการอ่านออกเสียงที่กล่าวมา สามารถสรุปได้ว่าขณะที่นักเรียนอ่านออกเสียงจะทำให้เด็กเรียนสนุกสนานเพลิดเพลิน ช่วยสร้างจินตนาการ พัฒนาทักษะด้านต่างๆ ช่วยให้เรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น นอกจากนี้ยังทำให้นักเรียนมีโลกแห่งการเรียนรู้ที่กว้างขึ้นซึ่งนักเรียนสามารถนำประสบการณ์เดิมที่มีมาใช้ให้เป็นประโยชน์

2. จุดมุ่งหมายในการอ่านออกเสียง

การสอนอ่านแต่ละประเภทล้วนมีจุดมุ่งหมายที่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้อ่านทั้งสิ้น วรรณิ โสมประยูร (2537) ได้ระบุจุดมุ่งหมายการอ่านออกเสียงไว้ดังนี้

- 1) สามารถรู้จักตัวพยัญชนะ ตัวสระ และการประสมอักษร
- 2) สามารถอ่านออกเสียงตัวพยัญชนะ สระ และคำได้ถูกต้อง ชัดเจน โดยเฉพาะตัว ร ล ว และคำควบกล้ำต่างๆ
- 3) สามารถกวาดสายตาอ่านข้อความได้ต่อเนื่องไม่หยุดชะงัก ไม่ตุ๋ตุ๋ ไม่เพิ่มคำ ไม่ข้ามคำ
- 4) สามารถอ่านเว้นจังหวะและวรรคตอนได้ถูกต้อง รู้จักการเน้นคำ
- 5) สามารถใช้น้ำเสียงแสดงอารมณ์ตามเนื้อเรื่อง เป็นแบบคำพูด หรือคำบรรยาย
- 6) สามารถวางท่าทางในการอ่านได้ถูกต้องเหมาะสม เช่น การจับหนังสือ การวางระยะห่างจากสายตา การมองผู้ฟัง รวมทั้งทำนั่งและทำยืนอ่านที่งดงาม
- 7) สามารถอ่านคำร้อยกรองให้สนุกสนานเพลิดเพลินจากเสียงสัมผัสและความไพเราะของภาษาที่เกิดจากทำนอง
- 8) สามารถอ่านทำนองเสนาะตามประเภทร้อยกรองได้
- 9) สามารถส่งเสริมให้เด็กสนใจและมีเจตคติที่ดีต่อวรรณคดี

Caldwell (2008) ได้จำแนกความหมายของผู้อ่านออกเสียงได้ดีไว้ดังนี้

- 1) สามารถใช้ตัวอักษรและออกเสียงคำที่ไม่คุ้นเคยมาก่อนได้
- 2) อ่านออกเสียงคำได้อย่างถูกต้องแม่นยำ
- 3) อ่านออกเสียงคำได้ทันที

ทั้งนี้การอ่านออกเสียงได้ดี ผู้อ่านอาจเคยเห็นคำนั้นมาก่อน ที่เรียกว่า “คำคุ้นตา” หรือ sight words ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนถอดรหัสคำที่อ่านได้ง่าย ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรฝึกฝนนักเรียนให้มีการพัฒนาคำที่คุ้นตาอยู่เสมอ

3. การสอนอ่านออกเสียงสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา

3.1 วิธีการสอนอ่านออกเสียง

ครูผู้สอนควรศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับการอ่านออกเสียงเพื่อจะได้สอนการอ่านออกเสียงให้เหมาะสมกับนักเรียน National Reading Panel (2000) ได้กล่าวถึงวิธีสอนอ่านออกเสียงสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาไว้ดังนี้

ขั้นก่อนการสอน ครูผู้สอนควรเตรียมบรรยากาศ สภาพแวดล้อมภายในห้องเรียนโดยเตรียมนักเรียนที่มีความเข้าใจสิ่งที่อ่าน ทั้งนี้ครูผู้สอนสามารถ 1) แนะนำ สาธิต อธิบาย 2) ส่งเสริมให้นักเรียนอภิปรายหรือคาดเดาเกี่ยวกับบทอ่าน 3) นำเสนอความพิเศษของคำศัพท์ 4) แนะนำข้อความที่ไม่คุ้นเคย 5) ช่วยนักเรียนเชื่อมโยงประสบการณ์และความรู้เดิมเกี่ยวกับหัวข้อของสิ่งที่อ่าน 6) ส่งเสริมให้นักเรียนถามคำถามเกี่ยวกับหัวข้อที่จะอ่านซึ่งอาจจะเป็นคำตอบของบทอ่าน

ขั้นระหว่างการสอน ครูผู้สอนเป็นแม่แบบในการสอนอ่านออกเสียงซึ่งสามารถใช้กระบวนการคิดออกเสียง สาธิตบทบาทของผู้อ่านคล่อง ซึ่งครูสามารถใช้น้ำเสียง จังหวะ และทำนองสร้างความกระตือรือร้นให้แก่ นักเรียน โดยควบคุมจังหวะและอัตราเร็วให้เหมาะสมกับบทความที่อ่านพร้อมอนุমানและคาดเดาบทอ่าน

ขั้นหลังการสอน ครูผู้สอนสามารถช่วยนักเรียนเพิ่มเติมความรู้และความเข้าใจ ซึ่งครูสามารถส่งเสริมนักเรียนได้โดยเชื่อมโยงข้อความกับประสบการณ์และความรู้เดิมประยุกต์กับการเรียน (สามารถให้นักเรียนเล่าเรื่องที่อ่านให้ฟังอีกครั้ง หรือเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของบทอ่าน) ทั้งนี้ครูผู้สอนสามารถส่งเสริมทักษะความเข้าใจโดยใช้การอนุมานจากบทอ่านพร้อมอภิปรายและตั้งคำถาม เพิ่มเติมความคิดของนักเรียนและสะท้อนกลับเกี่ยวกับความคิดที่เกิดขึ้นใหม่

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการสอนอ่านออกเสียงในประเทศซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

ขั้นตอนการสอนอ่านออกเสียงของนักเรียนระดับประถมศึกษา (บุญเสริม แก้วพรหม, 2558; ศิวกานท์ ปทุมสูติ, 2556; (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2555) สามารถสรุปได้ ดังนี้

1. ลำดับขั้นในการสอนให้นักเรียนอ่านออกเขียนได้

1.1 สอนให้รู้จักพยัญชนะ ครูผู้สอนสอนให้นักเรียนรู้จักทั้งรูปและเสียงพยัญชนะ โดยให้นักเรียนท่องบท ก – ฮ ที่คุ้นเคยหรือรูปแบบอื่นๆ การสอนออกเสียงพยัญชนะตัวที่ออกเสียงเดียวกันให้สอนพยัญชนะที่ใช้เป็นประจำก่อน แล้วจึงสอนพยัญชนะตัวอื่นๆ สอนจนครบทั้ง 44 ตัว

ชุดที่ 4 เอ-อะ เอ-อ เียะ เีย เือะ เือ

ชุดที่ 5 ฤ ฤ ฦ ฦ

4. ขั้นตอนในการสอนแจกลูกคำมีดังนี้

- 4.1 สอนให้นักเรียนเห็นรูปร่างของพยัญชนะ สระของคำนั้นๆ
- 4.2 สอนให้นักเรียนรู้จักเสียงของพยัญชนะและสระ โดยครูผู้สอนต้องอ่านออกเสียงพยัญชนะและสระให้นักเรียนฟังอย่างชัดเจน
- 4.3 สอนให้อ่านสะกดคำ หากพบว่านักเรียนอ่านออกเสียงไม่ได้หรือไม่ชัดเจนต้องรีบแก้ไขทันทีก่อนที่จะอ่านคำต่อไป
- 4.4 สอนให้อ่านแจกลูกคำ
- 4.5 สอนให้อ่านทบทวน
- 4.6 สอนให้เขียนสะกดคำ

5. วิธีการสอนอ่านแบบบันไดทักษะ 4 ขั้น ประกอบด้วย

- 5.1 ครุณำนักเรียนเปล่งเสียงอ่านแจกลูก-สะกดคำ-ผันเสียง ทำซ้ำๆคำละประมาณ 2-3 ครั้ง หรือจนกว่านักเรียนจะมีทักษะ
- 5.2 ครุณำนักเรียนเปล่งเสียงอ่านคำ กลุ่มคำ และข้อความที่ผูกไว้ เป็นเรื่องแต่ละตอน ทำซ้ำๆประมาณ 2-3 เที้ยว หรือจนกว่าเด็กจะมีทักษะ
- 5.3 ให้นักเรียนคัดลายมือ จากกลุ่มคำ หรือข้อความที่อ่าน หากให้เด็กคัดจากการแจกลูกคำจะทำให้เด็กรู้สึกเบื่อ
- 5.4 ครูเลือกคำให้นักเรียนเขียนตามคำบอก

3.2 การสอนอ่านออกเสียงด้วยวิธีอ่านซ้ำ

Cohen (2011)ได้กล่าววว่า การอ่านซ้ำ (Repeated Reading) เกิดขึ้นครั้งแรกในปี 1979 โดย Samuels ที่นำไปใช้กับนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านในช่วงระยะเวลาสั้นๆ ผลที่ได้รับคือ นักเรียนสามารถอ่านข้อความได้เร็วขึ้นอ่านคำได้ถูกต้องเพิ่มขึ้น มีความเข้าใจในการอ่านที่ดีขึ้น ส่งผลให้นักเรียนประสบความสำเร็จและมีความพยายามในการอ่าน นอกจากนี้ Musti-Rao, Hawkins และ Barkley (2009)ได้ให้ความหมายของการอ่านซ้ำว่าเป็นการให้นักเรียนอ่านข้อความเดิมหลายๆครั้งจนกระทั่งนักเรียนอ่านถูกต้องถึงระดับที่ตั้งไว้ การอ่านซ้ำช่วยให้นักเรียนอ่านได้คล่อง

ใช้เวลาในการอ่านได้เหมาะสม อ่านด้วยน้ำเสียงจังหวะและเว้นวรรคตอนได้ดี ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับคู่ที่เป็นเพื่อนหรือครูผู้สอนด้าน Ari (2010) ได้กล่าวว่า การอ่านซ้ำเป็นวิธีการสอนที่ช่วยให้นักเรียนอ่านออกเสียงได้ดีขึ้น การอ่านออกเสียงที่ผิดพลาดและได้รับการแก้ไขอย่างถูกต้องจะทำให้ระดับการอ่านและความเข้าใจในการอ่านได้ผล การอ่านซ้ำเป็นส่วนหนึ่งในการวัดผลจากการปฏิบัติ เช่น นักเรียนอ่านข้อความซ้ำจนกระทั่งอ่านถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ส่วน Samuels (1997) ได้กล่าวว่า การอ่านซ้ำเป็นวิธีการสอนเบื้องต้นในการพัฒนาทักษะการอ่าน วิธีนี้เหมาะสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ซึ่งช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทางการอ่านที่ดีขึ้น

ข้อความข้างต้นที่กล่าวมาแล้วนั้นสามารถสรุปได้ว่า การอ่านซ้ำเป็นการอ่านข้อความเดิมหลายๆครั้งจนนักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้อง เหมาะสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน วิธีนี้ช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทางการอ่านที่ดีขึ้น

งานวิจัยของ Therrien (2004) ได้ชี้ให้เห็นความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างจำนวนครั้งในการอ่านกับผลที่เกิดขึ้นไว้ดังนี้

อ่าน 2 ครั้ง	ค่าเฉลี่ยของความสามารถในการอ่านออกเสียงที่ .37
อ่าน 3 ครั้ง	ค่าเฉลี่ยของความสามารถในการอ่านออกเสียงที่ .42
อ่าน 4 ครั้ง	ค่าเฉลี่ยของความสามารถในการอ่านออกเสียงที่ .49

นอกจากนี้ Kuhn (2004) ได้กล่าวว่า การอ่านหนังสือที่ทำทายเป็นส่วนสำคัญในการสอนอ่านให้มีประสิทธิภาพ นักเรียนจะพัฒนาการอ่านโดยอ่านข้อความที่ยากขึ้น และ Ari (2010) ได้เสนอแนะให้ศึกษาระดับการอ่านและคะแนนความเข้าใจโดยจุดลงในกราฟระหว่างการฝึก เพื่อสังเกตพัฒนาการและการเปลี่ยนแปลงของนักเรียนในแต่ละครั้ง

Ari (2010) ได้เสนอวิธีการสอนอ่านซ้ำไว้ดังนี้

- 1) ครูผู้สอนบอกให้นักเรียนอ่านพร้อมจับเวลาในการอ่าน
- 2) สังเกตการอ่านของนักเรียนพร้อมบันทึกการอ่าน
- 3) ดูเวลาที่ใช้ในการอ่าน จดบันทึกลงมุมบนด้านขวาของกระดาษ
- 4) นำจำนวนค่าที่ได้มาหาค่า คำ/นาที
- 5) นำค่าที่ได้บันทึกลงในกราฟพัฒนาการ
- 6) ทำซ้ำข้อ 1-5 สามครั้ง

นอกจากนี้ Therrien และ Kubina (2006) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนอ่านซ้ำไว้ดังนี้

- 1) จับคู่นักเรียนในการอ่านบทอ่านต่างๆ
- 2) นักเรียนคนหนึ่งเป็นผู้อ่าน และอีกคนเป็นผู้นับและจดบันทึก
- 3) ทำเครื่องหมายเมื่ออ่านผิด โดยผู้อ่านสามารถอ่านคำนั้นได้ 3 ครั้งหรือมากกว่านั้น ผู้อ่านอ่านซ้ำจนกระทั่งอ่านคำนั้นถูกต้อง
- 4) เมื่อผู้อ่านอ่านผิด ให้นักเรียนที่เป็นผู้สอนสอนอ่านคำที่ถูกต้อง
- 5) บันทึกคะแนน

หลักในการอ่านซ้ำ

Brabham และ Brown (2002 อ้างถึงใน Mynes, 2010) ได้กล่าวถึงหลักในการอ่านซ้ำไว้ดังนี้

- 1) อ่านครั้งที่ 1 นักเรียนอ่านออกเสียงด้วยตนเองโดยปราศจากการช่วยเหลือ
- 2) อ่านครั้งที่ 2 อ่านโดยคำแนะนำจากผู้สอน
- 3) อ่านด้วยตนเองอีกครั้ง หากเป็นการอ่านเพื่อความเข้าใจ ให้นักเรียนสรุปเรื่องที่อ่านและบอกคำศัพท์ที่ได้จากบทอ่าน

4. กระบวนการถอดรหัส

การสอนอ่านออกเสียงในขั้นตอนเริ่มต้น ครูผู้สอนจะต้องสอนการเชื่อมโยงระหว่างเสียงและสัญลักษณ์ นักเรียนจะสร้างประสบการณ์ทางภาษาที่ได้รับจากคำศัพท์และรูปแบบของไวยากรณ์ผ่านการสื่อสารด้วยภาษาพูด Fry (1997) ได้กล่าวถึงกระบวนการในการถอดรหัสไว้ดังนี้

- 1) การพัฒนาทักษะการอ่านจะต้องระลึกถึงภาษาพูดเชื่อมโยงกับภาษาเขียน นักเรียนจะถอดคำที่อ่านร่วมกับประสบการณ์ในอดีตเป็นแนวทางในการถอดรหัส
- 2) การระลึกถึงความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและตัวอักษร ทั้งนี้พื้นฐานที่สำคัญขึ้นอยู่กับความเข้าใจของการออกเสียงซึ่งส่วนใหญ่จะระลึกได้ทันทีเมื่อนักเรียนออกเสียงอักษรในทันที

ความสามารถในการออกเสียงของนักเรียนจะเพิ่มขึ้นเมื่อนักเรียนเข้าใจโครงสร้างของคำ กระบวนการถอดรหัสเป็นองค์ประกอบของการแก้ปัญหาการอ่าน ผ่านการเชื่อมโยงภาษาพูดกับการตีความสัญลักษณ์ที่อ่านซึ่งเป็นทักษะการอ่านในระดับสูงและมีกระบวนการที่ซับซ้อนขึ้น

ประกอบด้วย การจำตัวอักษรและคำ การแปลตัวอักษรในรูปของเสียง การประสมเสียงต่างๆในรูปของคำ จนกระทั่งสามารถใช้เป็นภาษาพูดที่เหมาะสมและให้ความหมายของสิ่งที่อ่านได้

Smith และJohnson (1976)ได้กล่าวว่าคำคุ้นตา (sight words) จะเกิดขึ้นเมื่อ

- 1) นำเสนอและเขียนให้อ่านโดยครูผู้สอน
- 2) อ่าน อภิปรายและใช้โดยนักเรียน จะเกิดขึ้นก่อนวิธีการระลึกคำศัพท์

ทั้งนี้คำคุ้นตาจำนวนมากที่นักเรียนเรียนในช่วงประถมศึกษาตอนต้นจะช่วยให้เด็กเรียนรู้สึกสนใจมากขึ้นและช่วยสร้างประสบการณ์ทางภาษาอีกด้วย

ตอนที่ 4 นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน

ผลสำรวจต่างๆและงานวิจัยในประเทศไทยตั้งแต่อดีตเรื่อยมาจนถึงปัจจุบันพบว่ามึนักเรียนจำนวนไม่น้อยที่มีปัญหาทางการอ่านการสอนการอ่านให้มีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุดกับนักเรียนนั้น ครูผู้สอนมีความจำเป็นที่อย่างยิ่งจะต้องสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนเป็นรายบุคคล หากนักเรียนคนใดมีปัญหากทางการอ่าน ครูผู้สอนจะต้องแก้ไขปัญหาดังกล่าว

1.ลักษณะของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน

นักวิชาการด้านการอ่านได้ศึกษาลักษณะนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านไว้ดังนี้

Therrien (2004) ได้กล่าวว่านักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านจะมีปัญหาด้านทักษะการถอดรหัส ซึ่งจะถอดรหัสได้ช้าทำให้เป็นอุปสรรคต่อการสร้างความเข้าใจ คนที่มีปัญหาในการอ่านส่วนใหญ่จะใช้เวลาไปกับการใช้ไหวพริบในการถอดรหัสและมีเวลาเพียงเล็กน้อยในการทำความเข้าใจ ส่วนคนที่อ่านคล่องจะถอดรหัสได้รวดเร็ว ถูกต้องแม่นยำ มีไหวพริบดี จึงทำให้คนกลุ่มนี้มีความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน และได้ทำการศึกษาปัญหาการอ่านพบว่าผู้อ่านส่วนใหญ่ขาดท่วงทำนองในการอ่าน ไม่มีเสียงสูงต่ำ ไม่แบ่งวรรคตอนของประโยคให้ชัดเจนส่วน Crawley (2000)ได้กล่าวถึงลักษณะของนักเรียนที่อ่านไม่คล่องว่ามีปัญหาด้านการรับรู้ทางสายตาทำให้ไม่สามารถแยกแยะตัวอักษร ส่งผลให้ขาดทักษะด้านการถอดรหัส เป็นเหตุให้มีปัญหาต่อการเรียนรู้คำคุ้นตาไม่เข้าใจบริบทและความหมายของคำ นอกจากนี้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านจำเป็นต้องฝึกอ่านให้มาก หากผู้อ่านไม่ประสบความสำเร็จในการอ่านจะทำให้อ่านไม่สนุกและพยายามหลีกเลี่ยงเพราะไม่ได้อ่านอย่างกว้างขวางหลากหลาย จึงไม่สามารถพัฒนาคำคุ้นตา ผู้อ่านมีคำคุ้นตามากจะช่วยให้ง่ายต่อการอ่านในระดับที่ยากขึ้น(Richek, 1996)

นอกจากนี้ในประเทศไทยยังมีผู้วิจัยถึงปัญหาการอ่านที่พบได้บ่อยไว้ดังนี้ กรรณิการ์ พวงเกษม (2535)ได้กล่าวว่าปัญหาในการสอนอ่านมี 2 แบบ คือ การอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ สุ

กัญญา รักรวงษ์ฤทธิ์ (2550), บังอร พานทอง (2549) และเพ็ญแข สุภักดิ์ (2526) ได้นำเสนอลักษณะของนักเรียนที่มีปัญหาด้านการอ่านออกเสียงซึ่งสามารถสรุป ดังนี้

1. ด้านความถูกต้อง (accuracy)

- 1) อ่านข้ามคำ
- 2) อ่านเพิ่มคำ
- 3) ออกเสียงพยัญชนะไม่ถูกต้อง
- 4) ออกเสียงสระไม่ถูกต้อง
- 5) ออกเสียงวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง
- 6) ออกเสียงตัวสะกดไม่ถูกต้อง
- 7) ออกเสียงควบกล้ำไม่ถูกต้อง
- 8) ออกเสียง ร,ล ไม่ถูกต้อง

2.ด้านทำนองและจังหวะในการอ่าน (prosody)

- 1) อ่านเสียงเบาเกินไป
- 2) อ่านเสียงดังเกินไป
- 3) อ่านไม่มีการเว้นวรรคตอน
- 4) อ่านไม่เป็นธรรมชาติ

3.ความเร็วในการอ่าน (automatic)

- 1) อ่านช้าเกินไป
- 2) อ่านเร็วเกินไป
- 3) อ่านตะกุกตะกัก

การอ่านในใจปัญหาที่พบ คือ อ่านซ้ำ อ่านข้ามคำ อ่านเก็บความไม่ครบ อ่านแล้วจับใจความไม่ได้ เวลาอ่านทำปากขมุขมิบ ใช้นิ้วชี้ทุกคำที่อ่าน (กรรณิการ์ พวงเกษม, 2535) จะเห็นได้ว่าปัญหาการอ่านไม่ออกเป็นปัญหาสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อให้เกิดปัญหาด้านต่างๆตามมามากมาย เมื่อนักเรียนที่อ่านไม่ออกไม่ได้รับการแก้ปัญหาอย่างถูกวิธีจะให้นักเรียนเหล่านี้ไม่สามารถอ่านออกได้ เกิดปัญหาต่อการเรียนในชั้นที่สูงขึ้นและยังส่งผลต่อการใช้ชีวิตประจำวัน

Wilson (1988 อ้างถึงใน Caldwell, 2008) ได้จำแนกประเภทของปัญหาทางการอ่าน 3 ไว้ ดังนี้

1) การอ่านที่เป็นอุปสรรคไม่ราบรื่น (choppy reading) เป็นการอ่านที่นักเรียนมีความลังเลในการอ่าน ออกเสียงคำและประโยคช้า มีการหยุดเมื่อนักเรียนไม่สามารถอ่านคำนั้นได้ เพราะไม่มีคำคุ้นตาที่นำมาเชื่อมโยง

2) การอ่านด้วยน้ำเสียงระดับเดียวกัน (monotonous reading) มีการเปลี่ยนระดับเสียงเพียงเล็กน้อย ขาดการแสดงออกในท่วงทำนองการนำเสนอ ควรแนะนำให้เพิ่มความเอาใจใส่ในการสื่อความหมายของบทอ่าน

3) การอ่านอย่างรีบเร่ง (hasty reading) นักเรียนรีบอ่านบทอ่านโดยไม่มีการเว้นวรรคตอน ทำให้มีปัญหาเรื่องความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน

นอกจากนี้ National Reading Panel (2000) ได้เปรียบเทียบลักษณะของนักเรียนที่ประสบความสำเร็จและมีปัญหาทางการอ่านไว้ดังนี้

ปัจจัยด้านต่างๆ	นักเรียนที่ประสบความสำเร็จ	นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน
1. การเรียนรู้คำ	1. อ่านคำที่มีหลายพยางค์ได้และหาวิธีการในการหาความหมายของคำที่ไม่เคยเรียนมาก่อนได้	1. สามารถอ่านคำพยางค์เดียวได้โดยไม่ต้องใช้ความพยายามแต่จะมีปัญหาในการถอดรหัสคำที่มีหลายพยางค์
	2. สามารถเชื่อมโยงตัวอักษรและเสียง มีความเข้าใจคำที่อ่าน	2. ขาดความรู้ในการเชื่อมโยงตัวอักษรและเสียง
	3. สกกดคำที่ไม่เคยเรียนมาก่อนที่ละพยางค์	3. มีปัญหาเกี่ยวกับการสะกดคำที่ละพยางค์
	4. สามารถวิเคราะห์คำโดยการสะกดคำที่ยากหรือยาวให้มีความหมายรวมทั้งการเปลี่ยนคำลงท้ายอุปสรรค ปัจจัยและรากศัพท์ได้	4. ไม่เคยวิเคราะห์คำโดยการสะกดคำที่ยากหรือยาวให้มีความหมายได้
2. ด้านความคล่อง	1. อ่านได้ 100-160 คำต่อนาที ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบริบทและความยากของข้อความ	1. อ่านช้าและอ่านด้วยความยากลำบาก
	2. สามารถถอดรหัสคำได้ทันทีและถูกต้อง	2. มีปัญหาในการถอดรหัสหรืออาจจะถอดรหัสได้ถูกต้องแต่ช้า
	3. มีการเว้นวรรคเมื่ออ่านประโยค	3. ไม่มีการเว้นวรรคเมื่ออ่านประโยค
	4. ใช้น้ำเสียงและท่วงทำนองในการอ่านได้ดี	4. ไม่มีน้ำเสียงและอารมณ์ในขณะที่อ่าน
	5. สามารถรวมหลายอย่างขณะอ่านได้ (การถอดรหัส, การแปลความ, ทำความเข้าใจ, ตีความ)	5. ไม่มีความเชี่ยวชาญในทักษะเฉพาะด้านเนื่องจากอ่านไม่คล่องและขาดความเข้าใจ

ปัจจัยด้านต่างๆ	นักเรียนที่ประสบความสำเร็จ	นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน
3.ด้านคำศัพท์	1.มีคำศัพท์ที่กว้างขวางในการสนทนา	1.มีคำศัพท์ที่จำกัด ไม่สนุกกับการอ่าน ไม่สามารถอ่านอย่างอิสระได้
	2.มีความรู้เรื่องคำศัพท์	2.ไม่มีความรู้เรื่องคำศัพท์ รวมไปถึงความซับซ้อนของคำที่ใช้ในภาษาพูดและภาษาเขียน
	3.เข้าใจคำที่อ่านอย่างน้อยร้อยละ 90 และสามารถทำความเข้าใจคำศัพท์ที่ไม่รู้โดยใช้คำศัพท์พื้นฐาน	3.ไม่สามารถทำความเข้าใจได้ต่อเนื่อง เพราะขณะอ่านต้องเรียนรู้คำศัพท์ใหม่
	4.เรียนรู้คำศัพท์อย่างค่อยเป็นค่อยไป โดยมีการเรียนรู้คำใหม่ที่หลากหลาย	4.ขาดประสบการณ์ที่หลากหลายในการเรียนรู้คำศัพท์ทำให้เข้าใจคำศัพท์ใหม่ได้น้อย
	5.นำบริบทของความรู้เดิมมาใช้ในการสร้างความเข้าใจคำศัพท์	5.มีข้อจำกัดในการใช้บริบทของความรู้เดิมมาใช้ในการสร้างความเข้าใจคำศัพท์
4.ความเข้าใจ	1.บอกความรู้สึกของผู้เขียน มีปฏิสัมพันธ์กับบทอ่านระหว่างอ่านและหลังอ่าน	1.ลืมหเลวในทักษะการคิดขณะอ่าน ไม่มีคำถามหรือปฏิสัมพันธ์ระหว่างและหลังการอ่าน
	2.เชื่อมโยงเนื้อหาเข้ากับความรู้เดิม	2.ขาดความรู้เดิม
	3.ใช้การอ่านอย่างมีประสิทธิภาพที่หลากหลายทั้งก่อน ระหว่างและหลังอ่าน	3.มีความรู้ที่จำกัดเกี่ยวกับการอ่านและการรับรู้ข้อมูล

ปัจจัยด้านต่างๆ	นักเรียนที่ประสบความสำเร็จ	นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน
4.ความเข้าใจ	4.เข้าใจจุดประสงค์ของการอ่านและอ่านได้บรรลุวัตถุประสงค์	4.อ่านลืมหลับไม่บรรลุวัตถุประสงค์ ไม่สนุกและขาดความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน
5.แรงกระตุ้นในการอ่าน	1.มีปฏิสัมพันธ์กับบทอ่านและเกิดแรงกระตุ้นในการอ่าน	1.ส่งเสริมการอ่านด้วยวิธีการด้านบวก ไม่มีความกระตือรือร้นในการหาความรู้เดิมมาใช้ในการอ่าน
	2.พัฒนาความเข้าใจและผลที่ได้จากการอ่าน	2.มีความเข้าใจในบทอ่านน้อย
	3.สามารถอ่านได้หลากหลายมากขึ้น	3.ไม่สามารถอ่านได้หลากหลาย
	4.สนใจอ่านหัวข้อใหม่ๆ	4.ไม่สนใจอ่านหัวข้อใหม่ๆ

ตอนที่ 5 เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

1.แนวคิดและความเป็นมาของเทคนิคการสอนโดยนักเรียน

แนวความคิดที่ให้นักเรียนสอนกันเองเกิดขึ้นครั้งแรกที่ประเทศอังกฤษ ช่วงที่เกิดการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมซึ่งควินตีเลียนและตรอทเซนดอฟ (1976 อ้างถึงในยุพา บุญทวีสุข, 2536) กล่าวว่าวิธีนี้ให้เด็กที่มีอายุมากกว่าช่วยสอนเด็กที่อ่อนกว่า วิธีนี้เกิดขึ้นอย่างแพร่หลายในช่วงการปฏิวัติอังกฤษ เนื่องจากเกิดภาวะขาดแคลนครู ครูจำนวนหนึ่งคนสอนนักเรียนร้อยคน หนังสือเรียนและวัสดุอุปกรณ์ที่มีจำกัด จึงได้มีการจัดนักเรียนที่มีอายุมากกว่าไปสอนนักเรียนที่มีอายุน้อยกว่าส่วนในประเทศไทย ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์ (2516 อ้างถึงในทรงสถิต กิตติคุณวิจนะ, 2522) ได้กล่าวว่าปัญหาการศึกษาได้มีมากขึ้นและมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนไป ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องจึงควรหาเทคโนโลยีและวิธีการสอนใหม่ๆมาพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น ทั้งนี้ได้กล่าวถึงการสอนโดยให้นักเรียนสอนกันเอง

2. วัตถุประสงค์ของการสอนโดยนักเรียน

ยุพา บุญทวีสุข (2536) และ(เพ็ญสุข ภูตระกูล (2528)) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการสอนโดยนักเรียน ไว้ดังนี้

- 1) เพื่อตอบสนองความต้องการของนักเรียนในด้านต่างๆ เช่น บุคลิกภาพ สติปัญญา ความสนใจ ประสบการณ์พื้นฐาน ความถนัดในการเรียน
- 2) เพื่อสร้างเสริมภาพในการเรียนรู้ เกิดแรงจูงใจในการเรียนช่วยกระตุ้นพัฒนาการ
- 3) เพื่อให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมเป็นอย่างดี เกิดความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างนักเรียนที่เป็นผู้เรียนและนักเรียนที่เป็นผู้สอน บรรยากาศในการเรียนมีปฏิสัมพันธ์กันมากขึ้น ทุกคนได้สื่อสารกันอย่างทั่วถึง
- 4) เพื่อสร้างแรงจูงใจและทัศนคติที่ดีต่อการเรียน เนื่องจากนักเรียนในระดับใกล้เคียงกันสามารถใช้ภาษาสื่อสารในระดับเดียวกัน สามารถเข้าใจปัญหาในระดับเดียวกัน
- 5) เพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระครู โดยครูเป็นเพียงผู้ให้คำแนะนำ ให้คำปรึกษา แนวทางต่างๆ ตลอดจนคอยสังเกตและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น
- 6) เพื่อส่งเสริมการทำงานเป็นหมู่คณะ รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

3. ประเภทของเทคนิคการสอนโดยนักเรียน

บรรเจอดพร รัตนพันธุ์ (2540) ได้สรุปประเภทของเทคนิคการสอนโดยนักเรียนไว้ 4 ประเภท ดังนี้

- 1) เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น
- 2) เทคนิคการสอนโดยเพื่อนระดับเดียวกัน
- 3) เทคนิคการสอนโดยนักเรียนเก่งและชั้นสูงกว่า
- 4) เทคนิคการสอนโดยนักเรียนที่เก่งและชั้นเดียวกัน

และ Kalkowski (1995) ได้แบ่งเทคนิคเพื่อนช่วยสอนเป็น 2 ประเภทคือ

- 1) เพื่อนระดับชั้นเดียวกัน อายุเท่ากัน ทั้งผู้สอนและผู้เรียน (peer tutoring)
- 2) เพื่อนระดับอาวุโสกว่าเป็นผู้สอน (cross age tutoring)

จากการแบ่งประเภทของเทคนิคการสอนโดยนักเรียน สามารถสรุปการแบ่งประเภทตามช่วงอายุได้ 2 ประเภท คือ การสอนโดยเพื่อนระดับเดียวกัน (peer tutoring) และการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น (cross age tutoring) ซึ่งแต่ละประเภทจะประกอบด้วย นักเรียนที่เป็นผู้สอน (tutor) และนักเรียนที่เป็นผู้เรียน (tutee)

4. ความหมายของเทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

Russell, Polen, & Topper (2010) ได้กล่าวว่าเทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นนี้เป็นการสอนที่ไม่เป็นทางการ โดยให้นักเรียนที่เป็นผู้สอนรับบทบาทแทนครู วิธีการนี้จะช่วยพัฒนาพฤติกรรมด้านต่างๆได้มากมาย ส่วน Rekrut (1994) ได้ให้ความหมายของเทคนิคนี้ไว้ว่าเป็นการสร้างความสัมพันธ์แบบพี่น้อง เกิดขึ้นเมื่อนักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนคอยช่วยเหลือนักเรียนที่ไม่เข้าใจ โดยนักเรียนที่เป็นผู้สอนจะอาวุโสกว่าสอนนักเรียนที่อ่อนกว่า

ข้อความที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นเป็นการสอนที่ไม่เป็นทางการ เกิดขึ้นกับนักเรียนที่มีประสบการณ์และอายุที่แตกต่างกัน โดยนักเรียนที่อาวุโสกว่าและมีประสบการณ์มากกว่ารับบทบาทเป็นนักเรียนที่เป็นผู้สอนทำหน้าที่แทนครู ส่วนนักเรียนที่อายุอ่อนกว่าหรือขาดประสบการณ์ในเรื่องนั้นๆรับบทบาทเป็นนักเรียนที่เป็นผู้เรียน

5. ข้อดีของเทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

Miller(1989) ได้บอกถึงข้อดีของเทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น ไว้ดังนี้

- 1) ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนที่เป็นผู้เรียนและผู้สอนมีความสมดุลกัน สนุกสนานมีชีวิตชีวา มากกว่าสอนโดยผู้ใหญ่
- 2) มีความรู้และสถานการณ์ที่คล้ายๆกัน มีการแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบและรู้สึกเป็นอิสระในการแสดงความคิดเห็น การตอบคำถามและแก้ปัญหาต่างๆมากกว่าเรียนกับครู
- 3) เข้าใจปัญหาของผู้เรียนได้ง่ายกว่าเพราะระดับสติปัญญาความคิดใกล้เคียงกัน ใช้ประสบการณ์ได้ดีกว่าครูในการตัดสินใจ สามารถแสดงออกและสื่อสารเพื่อให้เพื่อนเข้าใจบทเรียน
- 4) ใช้ภาษาในการสื่อสารระดับใกล้เคียงกันทำให้ผู้เรียนเข้าใจได้ง่าย
- 5) นักเรียนมีอายุใกล้เคียงกัน มีพื้นฐานทางสังคมและพฤติกรรมที่ใกล้เคียงกัน

6) นักเรียนที่ เป็นผู้สอนเคยเจอปัญหาแบบเดียวกันจึงทำให้มีความอดทน และเข้าใจปัญหาได้ดีกว่าผู้ใหญ่

7) นักเรียนผู้สอนไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ที่เชี่ยวชาญเหมือนครู

นอกจากนี้ Rekrut (1994) ได้กล่าวว่า เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีความเหมาะสมกับการสอนอ่าน ซึ่งระบุถึงการสอนให้นักเรียนระลึกถึงคำศัพท์ พัฒนาทักษะการคิดที่หลากหลาย

6. ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

Fulk และ King (2001) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการจัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

1) ครูผู้สอนอธิบายจุดประสงค์และคำชี้แจงเกี่ยวกับเทคนิคนี้ เน้นย้ำให้นักเรียนเห็นความสำคัญของบทบาทที่ได้รับ

2) ครูผู้สอนเน้นย้ำเรื่องความร่วมมือในการจัดกิจกรรมมากกว่าการแข่งขัน

3) ครูผู้สอนเลือกเนื้อหาที่ใช้ในการจัดกิจกรรม

4) ฝึกนักเรียนให้เข้าใจบทบาทหน้าที่ของนักเรียนที่ เป็นผู้สอนและผู้เรียน รวมทั้งกระบวนการเฉพาะ ซึ่งประกอบด้วย การสะท้อนกลับคำตอบที่ถูกต้องในขณะทำกิจกรรม การแก้ไขให้ถูกต้องเมื่อมีข้อผิดพลาดและการบันทึกคะแนนการทำกิจกรรมในแต่ละครั้ง

5) ชี้แจงถึงการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมของนักเรียนที่ เป็นผู้เรียนและนักเรียนที่ เป็นผู้สอน ฝึกให้นักเรียนยอมรับความคิดเห็น ยอมรับการสะท้อนกลับเมื่อมีข้อผิดพลาด และนักเรียนจะต้องไม่แสดงพฤติกรรมที่ก้าวร้าว

6) จัดตัวอย่างการรับบทบาทนักเรียนที่ เป็นผู้เรียนและผู้สอนให้นักเรียนดู

7) นักเรียนแต่ละคู่ลงมือทำกิจกรรมร่วมกัน พร้อมสะท้อนกลับและให้กำลังใจ

8) อภิปรายถึงพฤติกรรมที่สร้างสรรค์และไม่สร้างสรรค์ นักเรียนสามารถตอบคำถามและแก้ปัญหาได้หรือไม่

9) การจัดกิจกรรมในแต่ละครั้งใช้เวลาประมาณ 15-30 นาที

7.บทบาทหน้าที่ในการจัดกิจกรรม

Wright (2004), Rosner (1996) และ Miller (1989) ได้กล่าวถึงบทบาทหน้าที่ในการจัดกิจกรรมเทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

บทบาทหน้าที่ของครูผู้สอน

- 1) คัดเลือกนักเรียนที่เป็นผู้เรียนและผู้สอน
- 2) เตรียมสถานที่ สื่อ วัสดุอุปกรณ์ต่างๆที่ใช้ในการจัดกิจกรรม
- 3) ฝึกนักเรียนที่เป็นผู้สอนให้เข้าใจถึงบทบาทหน้าที่
- 4) จับคู่ผู้เรียนที่เป็นผู้เรียนและผู้สอน
- 5) สังเกตการจัดกิจกรรมของนักเรียนในบางโอกาส
- 6) ให้คำแนะนำ ชี้แนะนักเรียนที่เป็นผู้เรียนและผู้สอน พร้อมประเมินผล

การจัดกิจกรรม

บทบาทหน้าที่ของนักเรียนที่เป็นผู้สอน

- 1) มีความพร้อมในการอ่าน
- 2) เต็มใจช่วยเหลือเพื่อนที่อ่อนกว่า
- 3) มีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการทำกิจกรรมทั้งต่อนักเรียนที่เป็นผู้เรียนและผู้สอน
- 4) สามารถสะท้อนกลับขณะทำกิจกรรมได้
- 5) ให้การยกย่อง ชมเชยและพูดในแง่บวก
- 6) สังเกตและบันทึกปัญหาที่เกิดขึ้นขณะทำกิจกรรม
- 7) สร้างความเชื่อมั่นและไว้วางใจแก่นักเรียนที่เป็นผู้เรียน

และครูผู้สอน

บทบาทหน้าที่ของนักเรียนที่เป็นผู้เรียน

- 1) อ่านออกเสียงด้วยความเต็มใจ พร้อมรับฟังการสะท้อนกลับจากนักเรียนที่เป็นผู้สอน
- 2) มีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการทำกิจกรรมทั้งต่อนักเรียนที่เป็นผู้สอนและ

ที่เป็นผู้สอน

ครูผู้สอน

8.หลักในการเลือกนักเรียนที่เป็นผู้สอน

Rosner (1996) ได้เสนอแนวคิดในการเลือกนักเรียนที่เป็นผู้สอนไว้ดังนี้

- 1) ต้องแน่ใจว่านักเรียนที่เป็นผู้สอนมีความพร้อมในการเตรียมตัวและส่งเสริมการทำหน้าที่ของตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ รวมไปถึงการฝึกหัด การสะท้อนกลับ และวิธีการต่างๆ
- 2) เลือกนักเรียนที่มีความเอาใจใส่ ซึ่งนักเรียนที่เก่งที่สุดอาจจะไม่ใช่ นักเรียนที่เป็นผู้สอนที่ดีที่สุดก็ได้
- 3) เห็นประโยชน์และคุณค่าของเทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น
- 4) สามารถวางแผนการทำงานและวางแผนการจัดการต่างๆได้
- 5) รู้จักยกย่อง ชมเชย พุดกับนักเรียนที่เป็นผู้เรียนในแง่บวก
- 6) ยินดีที่จะให้คำแนะนำและความช่วยเหลือแก่นักเรียนที่เป็นผู้เรียน
- 7) รู้จักสังเกตและพร้อมบันทึกปัญหาที่เกิดขึ้น
- 8) มีไหวพริบในการแก้ปัญหา พร้อมสามารถหาสิ่งกระตุ้นและแรงจูงใจได้

9.ประโยชน์ที่ได้รับจากเทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

Russell, Polen และ Topper (2010), Rosner (1996), Rekrut (1994) ได้กล่าวถึงประโยชน์ที่ได้รับจากเทคนิคเพื่อนช่วยสอนแบบเพื่อนต่างระดับ ไว้ดังนี้

ประโยชน์ต่อครูผู้สอน	ประโยชน์ต่อนักเรียนที่เป็นผู้สอน	ประโยชน์ต่อนักเรียนที่เป็นผู้เรียน
1.ลดการใช้เวลาซ้ำๆ ในการสอน	1.ส่งเสริมให้มีความร่วมมือระหว่างนักเรียนที่เป็นผู้เรียนและผู้สอน	
2.เพิ่มทักษะการดูแลให้คำปรึกษา ประเมินผล สังเกตการทำกิจกรรม	2.ฝึกการควบคุมทางอารมณ์ของนักเรียนให้นักเรียนใช้บทบาทในการแสดงออกในทางบวก	
3.สะดวกการจัดบรรยากาศในชั้นเรียน	3.ช่วยสร้างสภาพแวดล้อมแห่งการเรียนรู้ลดพฤติกรรมก้าวร้าวในการเข้าสังคมและเป็นการสร้างมิตรภาพอย่างสร้างสรรค์	
4.ช่วยสร้างสภาพแวดล้อมแห่งการเรียนรู้	4.พัฒนาพฤติกรรมทางสังคมพัฒนาทัศนคติของเด็กที่มีต่อโรงเรียน ลดอัตราการออกกลางคัน การหนีโรงเรียน การมาโรงเรียนสาย	
	5.เทคนิคนี้ไม่ใช้การแข่งขัน ทำให้นักเรียนเป็นอิสระและไม่กดดัน เกิดมิตรภาพและความเป็นกันเอง	
	6.เพิ่มทักษะทางด้านวิชาการ โดยเฉพาะทักษะการสอน	6.เพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีทักษะการอ่านที่ดีขึ้น
	7.สร้างความรับผิดชอบในหน้าที่	7.ฝึกการควบคุมอารมณ์และยอมรับการสะท้อนกลับ
	8.มีไหวพริบในการแก้ปัญหาเพิ่มขึ้น	8.ได้รับการดูแลและเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด ความเป็นส่วนตัว
	9.สร้างความมั่นใจในตัวเองและภาวะความเป็นผู้นำ	9.ได้รับคำชมและกำลังใจเมื่อมีการสะท้อนกลับ

10. อัตราส่วนระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน

การศึกษางานวิจัยของทรงสถิต กิตติคุณวัจนะ (2522) ได้กล่าวถึงอัตราส่วนระหว่างผู้สอนต่อผู้เรียนไว้ที่ 1 : 3 ว่าเป็นอัตราส่วนที่เหมาะสมในการจัดกิจกรรม สุดา เหลียววิริยกิจ (2528) ได้กล่าวถึงอัตราส่วนระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนที่ 1 : 1 และ 1 : 3 ส่วนยุพา บุญทวีสุข (2536) ได้ทำวิจัยโดยใช้อัตราส่วนระหว่างผู้สอนต่อผู้เรียนที่ 1 : 1 และบรรเจอดพร รัตนพันธุ์ (2540) ได้กล่าวถึงอัตราส่วนที่ใช้ว่าไม่จำเป็นจะต้องเหมือนกันทุกคู่ บางคู่อาจเป็น 1 : 1 หรือ 1 : 3 หรือ 2 : 5 และไม่จำเป็นต้องเหมือนกันไปตลอดระยะเวลาการสอนและ Rekrut (1994) ยังได้กล่าวว่าการจับคู่นักเรียนที่มีเพศเดียวกันจะช่วยให้การจัดกิจกรรมดำเนินไปด้วยดี

ข้อมูลดังกล่าวจะเห็นได้ว่าการกำหนดอัตราส่วนระหว่างผู้สอนต่อผู้เรียนของผู้วิจัยแต่ละท่านสามารถปรับได้ตามความเหมาะสมของงานวิจัยแต่ละครั้งและการจับคู่ผู้สอนและผู้เรียนไม่จำเป็นต้องใช้คู่เดิมตลอดการวิจัย

ตอนที่ 6 โรงเรียนขนาดเล็ก

สภาพบริบททางสังคม เศรษฐกิจ การเมืองที่มีการเปลี่ยนแปลงและอัตราการเกิดที่มีแนวโน้มลดลงทำให้ประชากรในวัยเรียนมีจำนวนลดลง ผู้ปกครองที่มีกำลังทรัพย์เพียงพอนิยมส่งบุตรหลานไปเรียนโรงเรียนเอกชนที่มีชื่อเสียงและคุณภาพ ส่งผลให้โรงเรียนรัฐบาลหลายแห่งกลายเป็นโรงเรียนขนาดเล็กซึ่งมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น สำนักนโยบายและแผนการศึกษาขั้นพื้นฐานสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2558) ได้ให้ข้อมูลของโรงเรียนขนาดเล็กไว้ดังนี้

1. ความหมายของโรงเรียนขนาดเล็ก

โรงเรียนขนาดเล็ก หมายถึง โรงเรียนประถมศึกษาและโรงเรียนมัธยมศึกษาที่มีนักเรียนจำนวนตั้งแต่ 120 คนลงมา

2. สภาพโรงเรียนขนาดเล็ก

1) ด้านผู้รับบริการ โรงเรียนขนาดเล็กในปัจจุบันที่เพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆ มีสาเหตุมาจากผู้ปกครองนิยมส่งบุตรหลานไปเรียนโรงเรียนที่มีชื่อเสียงและมีคุณภาพที่อยู่ในเมือง ทำให้โรงเรียนรัฐบาลในชุมชนมีแนวโน้มปรับตัวเป็นโรงเรียนขนาดเล็ก การเข้าสู่ประชาคมอาเซียนส่งผลให้เกิดการเคลื่อนย้ายของประชากรวัยเรียนจากประเทศเพื่อนบ้านสู่โรงเรียนบริเวณชายขอบและมีบุตรหลานของแรงงานต่างชาติเข้ามาเรียนเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้ประชากรวัยเรียนที่เป็นสัญชาติไทยมีแนวโน้มลดลงทุกปี

2) ด้านการเมืองและนโยบาย พบว่า มีโอกาสต่อการพัฒนา คือ นโยบายการพัฒนาคุณภาพโรงเรียนขนาดเล็กมีความต่อเนื่อง กำหนดให้มีการควมรวมโรงเรียน มีแผนยุทธศาสตร์การบริหารจัดการที่ยึดหลักการมีส่วนร่วมและการกระจายอำนาจ ส่งเสริมและสนับสนุนให้นำเทคโนโลยีมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนและการบริหารจัดการโรงเรียนส่งผลให้โรงเรียนขนาดเล็กส่วนใหญ่ได้พัฒนาอย่างต่อเนื่อง ด้านอุปสรรค พบว่า รูปแบบการบริหารจัดการโรงเรียนนิติบุคคลตามแนวทางการกระจายอำนาจเป็นรูปแบบเดียวกันทุกโรงเรียน ไม่สอดคล้องกับบริบทโรงเรียนขนาดเล็กนโยบายและแนวทาง ไม่เอื้อต่อการพัฒนาคุณภาพและประสิทธิภาพต่อการปฏิบัติงานและขวัญกำลังใจของบุคลากรในโรงเรียนขนาดเล็ก

3) ด้านงบประมาณ พบว่า โรงเรียนขนาดเล็กมีงบประมาณไม่เพียงพอต่อการพัฒนาคุณภาพเนื่องจากได้รับจัดสรรงบประมาณเงินอุดหนุนเป็นรายหัว การบริหารจัดการส่วนใหญ่จ่ายเป็นค่าสาธารณูปโภค รวมถึงไม่สามารถระดมทรัพยากรจากภายนอกได้อย่างเพียงพอ ทำให้มีวัสดุอุปกรณ์ไม่เพียงพอต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ วัสดุอุปกรณ์ที่มีอยู่บางส่วนก็ชำรุดไม่สามารถหาทดแทนหรือซ่อมแซมให้อยู่ในสภาพดีได้ เนื่องจากงบประมาณเงินอุดหนุนที่ได้รับไม่เพียงพอ และผู้ปกครองส่วนใหญ่ฐานะยากจน

4) ด้านเทคโนโลยี พบว่า ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีส่งผลให้โรงเรียนสามารถประยุกต์ใช้เพื่อการเรียนการสอนและการบริหารจัดการได้ภายใต้ข้อจำกัดด้านกำลังคน ด้านอุปสรรคพบว่าเทคโนโลยีมีราคาสูงและปรับเปลี่ยนบ่อย ส่งผลให้โรงเรียนขนาดเล็กมีภาระค่าใช้จ่ายสูง

5) ด้านสังคม วัฒนธรรม และประชากร พบว่า หากชุมชนมีความเข้มแข็ง มีส่วนร่วมและสนับสนุนการจัดการศึกษา นำความหลากหลายทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มี ปราชญ์ชาวบ้านและแหล่งเรียนรู้ โดยโรงเรียนขนาดเล็กสนับสนุนการจัดการศึกษาที่สอดคล้องกับท้องถิ่น ด้านอุปสรรค พบว่า ชุมชนส่วนใหญ่รอบ ๆ โรงเรียนขนาดเล็กเป็นชุมชนเกษตร ผู้ปกครองส่วนใหญ่ประกอบอาชีพด้านเกษตร รับจ้าง ฐานะยากจน ส่งผลให้โรงเรียนต้องแสวงหาทรัพยากรเพิ่มเติม เพื่อสนับสนุนให้นักเรียนได้เรียนอย่างต่อเนื่องจนจบหลักสูตร

6) ด้านการบริหารจัดการ พบว่า โรงเรียนขนาดเล็กส่วนใหญ่ไม่สามารถบริหารจัดการตามขอบข่ายงาน 4 งาน คือ งานวิชาการ งานบริหารงานบุคคล งานอาคารสถานที่ และงานบริหารทั่วไปได้ตามที่กำหนด เนื่องจากขาดแคลนบุคลากร รวมถึงการขาดแคลนข้อมูลพื้นฐานโรงเรียนขนาดเล็กรายโรงเรียนที่ไม่สามารถนำมาสำหรับการตัดสินใจได้ทันเวลา เนื่องจากไม่มีระบบฐานข้อมูลที่ถูกต้องเพียงพอต่อการใช้งาน โดยเฉพาะข้อมูลด้านบุคลากร

สภาพโรงเรียนขนาดเล็กสอดคล้องกับบริบทของผู้รับบริการ การเมืองและนโยบายงบประมาณเทคโนโลยี สังคม วัฒนธรรม และประชากร และการบริหารจัดการ ซึ่งหากในแต่ละด้านประสบปัญหาจะส่งผลให้เกิดปัญหาที่โรงเรียนขนาดเล็กตามมา

3. ปัญหาของโรงเรียนขนาดเล็ก

1) ปัญหาด้านคุณภาพการจัดการศึกษาค่อนข้างต่ำดังจะเห็นได้จากผลการประเมินคุณภาพภายนอกรอบสองพบว่าโรงเรียนขนาดเล็ก (นักเรียนต่ำกว่า 300 คน) มีจำนวนร้อยละ 2 อยู่ในระดับปรับปรุงร้อยละ 67.91 อยู่ในระดับพอใช้และร้อยละ 29.99 อยู่ในระดับดีและเมื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่านักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็กในทุกช่วงชั้นในทุกพื้นที่มีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ต่ำกว่านักเรียนในโรงเรียนขนาดอื่น

2) ปัญหาด้านการบริหารจัดการสภาพบริบทของการคมนาคมที่ผ่านมานับว่าไม่ค่อยสะดวกมากนักรัฐบาลจึงจำเป็นต้องจัดตั้งโรงเรียนให้ครอบคลุมทุกพื้นที่ของประชากรที่อาศัยอยู่แต่ปัจจุบันความจำเป็นดังกล่าวได้ลดลงเนื่องจากการคมนาคมสะดวกขึ้นประกอบกับประชากรมีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่องจึงส่งผลทำให้ขนาดของโรงเรียนปรับเปลี่ยนเป็นโรงเรียนขนาดเล็กเพิ่มมากขึ้นส่งผลให้อัตราส่วนครูต่อนักเรียนและนักเรียนต่อห้องเรียนต่ำกว่ามาตรฐานค่าใช้จ่ายต่อนักเรียน 1 คน สูงกว่าโรงเรียนขนาดอื่นนอกจากนี้โรงเรียนขนาดเล็กจำนวนหนึ่งอยู่ในพื้นที่ลักษณะพิเศษ อยู่ในพื้นที่ห่างไกลความเจริญอยู่บนภูเขาสูงบนเกาะนักเรียนมีปัญหาในการเดินทางนอกจากนี้ผู้บริหารโรงเรียนขนาดเล็กส่วนใหญ่ขาดทักษะในการบริหารจัดการโรงเรียนและปัญหาอีกประการหนึ่ง คือการอพยพเคลื่อนย้ายของประชากรวัยเรียนที่ย้ายติดตามผู้ปกครองไปรับจ้างทำงานต่างถิ่นทำให้เกิดปัญหาอุปสรรคในการดำเนินงานของโรงเรียนเป็นอย่างยิ่ง

3) ปัญหาด้านการเรียนการสอนพบว่าครูส่วนใหญ่ขาดทักษะในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในสภาพที่ครูไม่ครบชั้นและมีจำนวนนักเรียนน้อยในแต่ละชั้นครูสอนไม่เต็มเวลาเต็มความสามารถเพราะครูมีภารกิจอื่นที่นอกเหนือจากการสอนเป็นจำนวนมากหลักสูตรและแผนการจัดการเรียนรู้ไม่ค่อยสอดคล้องกับบริบทของโรงเรียนสื่อการเรียนการสอนและแหล่งเรียนรู้มีจำนวนจำกัดซึ่งสาเหตุมาจากได้รับงบประมาณน้อยสื่อเทคโนโลยีและการสื่อสารมีใช้อย่างจำกัดและที่มีอยู่ก็ไม่สามารถใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4) โรงเรียนขนาดเล็กส่วนใหญ่อยู่ในชุมชนขนาดเล็กประชากรมีฐานะยากจนทำให้ไม่มีศักยภาพในการระดมทรัพยากรเพื่อนำมาช่วยสนับสนุนการจัดการศึกษาให้กับโรงเรียน

5) ปัญหาที่เด่นชัดอีกประการหนึ่งของโรงเรียนขนาดเล็กคือการขาดแคลนครูจำนวนครูไม่ครบชั้นครูไม่ครบตามรายวิชาเอกครูต้องสอนเกือบทุกวิชา มีปัญหาครูย้ายออกบ่อยครูขาดขวัญ

และกำลังใจและครูไม่สามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลายได้จึงส่งผลทำให้ประสิทธิภาพและคุณภาพของการจัดการศึกษาในโรงเรียนขนาดเล็กไม่เป็นไปตามเป้าหมาย

ข้อมูลข้างต้นพบว่าคุณภาพการจัดการศึกษา การบริหารการจัดการ การเรียนการสอน สภาพแวดล้อม จำนวนครูและอื่นๆส่งผลกระทบต่อจัดการศึกษาของโรงเรียนขนาดเล็กเป็นอย่างยิ่ง

4.บริบทของโรงเรียนบ้านसानฝัน (นามสมมติ)

โรงเรียนบ้านसानฝัน (นามสมมติ) เป็นโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตรังเขต 1 เปิดสอนตั้งแต่ระดับชั้นชั้นอนุบาลปีที่ 1 – ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีนักเรียนจำนวน 62 คน ผู้อำนวยการ 1 คน ครูประจำการ 3 คน ครูอัตราจ้าง 3 คน นักการภารโรง 1 คน เจ้าหน้าที่ธุรการ 1 คน (ประจำ 3 โรงเรียน) ทางโรงเรียนไม่มีแม่ครัว โดยจะมีครูเวรประจำวัน ทำอาหารกลางวันให้นักเรียนรับประทาน โรงเรียนห่างจากตัวเมืองประมาณ 30 กิโลเมตรทำให้นักเรียนส่วนใหญ่ไม่นิยมไปศึกษาต่อที่โรงเรียนประจำจังหวัด เลือกที่จะศึกษาต่อที่โรงเรียนมัธยมศึกษาประจำตำบล ผู้ปกครองส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทำสวนยางพาราและปลูกผลไม้ตามฤดูกาล

ตารางที่ 3 จำนวนนักเรียนและครูโรงเรียนบ้านसानฝัน (นามสมมติ)

ระดับชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวนครู	วุฒิการศึกษาครู
	ชาย	หญิง	รวม		
อนุบาลปีที่ 1	7	10	17	1	วท.บ.(สาธารณสุข)
อนุบาลปีที่ 2	3	7	10	1	} ศศ.บ.(ภาษาไทย)
ประถมศึกษาปีที่ 1	7	1	8	1	
ประถมศึกษาปีที่ 2	4	7	11	1	
ประถมศึกษาปีที่ 3	2	2	4		
ประถมศึกษาปีที่ 4	6	1	7	1	วท.บ.
ประถมศึกษาปีที่ 5	1	-	1		(เทคโนโลยีสารสนเทศ)
ประถมศึกษาปีที่ 6	3	1	4	1	วท.บ.(เกษตร)
รวม	33	29	62	6	

การจัดการเรียนการสอน

โรงเรียนบ้านसानฝันมีนักเรียนจำนวน 62 คน เมื่อเปรียบเทียบกับอัตราส่วนครูประจำการที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจัดสรรไว้ในอัตราส่วนครู 1 คน ต่อ นักเรียน 20 คน จากอัตราส่วนดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าจำนวนครูเพียงพอต่อนักเรียน แต่ในความเป็นจริงจำนวนครูดังกล่าวไม่สามารถประจำชั้นนักเรียนได้ครบทุกชั้น เหตุผลดังกล่าวทำให้โรงเรียนบ้านसानฝันไม่สามารถเลือกครูได้ตรงตามสาขาวิชาที่ขาดและมีครูไม่ครบทุกกลุ่มสาระวิชา เนื่องจากทางโรงเรียนไม่มีงบประมาณเพียงพอในการจ้างครูมาสอนให้ครบชั้น อีกทั้งโรงเรียนอยู่ในพื้นที่ห่างไกลจากตัวเมือง และค่าจ้างที่ได้รับในอัตราที่น้อยเมื่อเปรียบเทียบกับค่าใช้จ่ายในปัจจุบัน ทางโรงเรียนจึงแก้ปัญหาโดยการคัดเลือกคนในพื้นที่มาทำการสอน ซึ่งทำให้ครูแต่ละคนต้องสอนบางวิชาที่ตนเองไม่ถนัด ครู 1 คนต้องสอนครบทุกกลุ่มสาระและยังมีภาระงานด้านอื่นๆ ครูส่วนใหญ่ไม่ได้จบสาขาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์มาโดยตรง ครูบางส่วนขาดความกระตือรือร้นในการสอน สอนตามตำราให้นักเรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง ไม่มีเทคนิควิธีการสอนที่ทำให้นักเรียนเกิดกระบวนการคิด การวัดผลและประเมินที่ไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควรโดยให้นักเรียนเลื่อนชั้นเรียนต่างๆที่ยังอ่านไม่ออกคิดเลขไม่ได้ พื้นฐานการเรียนในช่วงประถมศึกษาตอนต้นที่ไม่เพียงพอ ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการสอนในระดับชั้นที่สูงขึ้น ผู้บริหารขาดประสิทธิภาพในด้านการบริหารจัดการด้านบุคลากร ด้านวิชาการ

ด้านครอบครัว

เนื่องจากผู้ปกครองส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทำสวนยางพาราและปลูกผลไม้ตามฤดูกาลเป็นอาชีพเสริม จึงมีรายได้ไม่แน่นอน ระดับการศึกษาของผู้ปกครองมีตั้งแต่ประถมศึกษาปีที่ 6 – มัธยมศึกษาปีที่ 6 ผู้ปกครองที่มีฐานะและการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นมักจะส่งบุตรหลานไปเรียนโรงเรียนเอกชนในตัวเมือง ส่งผลให้นักเรียนโรงเรียนบ้านसानฝันลดจำนวนลงเรื่อยๆ ผู้ปกครองส่วนใหญ่ไม่ค่อยเห็นความสำคัญของการศึกษาเท่าที่ควร เนื่องจากพื้นที่ในชุมชนมีความอุดมสมบูรณ์ด้วยทั้งผักผลไม้ มีลำคลองที่สามารถจับปลา และสวนยางพาราที่สามารถเลี้ยงครอบครัวได้ นอกจากนี้ยังมีการเล่นการพนัน ยาเสพติด นักเรียนบางคนเรียนไม่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลายคนเลือกที่จะเรียนต่อในระบบการศึกษานอกโรงเรียน บางคนมีลูกในวัยเรียน ทำให้ต้องออกกลางคัน เมื่อไม่สามารถเลี้ยงดูลูกได้ จึงทิ้งให้เด็กอยู่กับปู่ย่าตายาย เด็กนักเรียนบางคนที่ไม่ได้อาศัยอยู่กับพ่อแม่ มักจะไม่ค่อยได้รับการเอาใจใส่จากปู่ย่าตายายเท่าที่ควร เพราะต้องดูแลรับผิดชอบอีกหลายชีวิตในครอบครัว ส่งผลต่อกระทบโดยตรงต่อนักเรียน เช่น การเรียน ลักษณะนิสัย การเข้าสังคม สภาพความเป็นอยู่ ค่าใช้จ่าย สุขภาพ ความสะอาดของร่างกาย เป็นต้น

ข้อมูลของโรงเรียนบ้านसानฝันที่กล่าวมาข้างต้นส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของนักเรียนโดยตรง โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการศึกษาซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญที่จะทำให้เด็กนักเรียนมีคุณภาพชีวิตที่ดี ส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำและขาดแรงจูงใจในการเรียน

ตอนที่ 7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.ด้านการอ่าน

งานวิจัยในประเทศ

ฉัตรวรรณ ลัญฉวรรณะกร (2554) ได้ศึกษาการพัฒนาการเรียนการสอนแบบเสริมศักยภาพการอ่านโดยใช้มายด์ทูลด้วยข้อมูลเชิงหลักฐานเพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านและการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีปัญหาด้านการอ่านพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีปัญหาทางการอ่านที่ได้รับการพัฒนาด้วยระบบการเรียนการสอนแบบเสริมศักยภาพการอ่านมีความสามารถสูงขึ้นในทักษะการอ่านพื้นฐานด้านอื่นๆและมีความสามารถทางการอ่านเข้าใจความสามารถทางการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและความสามารถทางการคิดอย่างมีวิจารณญาณสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

บังอร พานทอง (2549) ได้ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์ความสามารถและข้อบกพร่องในการอ่านและการเรียนรู้ภาษาไทย กรณีศึกษานักเรียนระดับประถมศึกษา พบข้อบกพร่องในการอ่านคือ มีคำที่อ่านข้าม คำที่อ่านผิดและแก้ไข คำที่อ่านเสริมเข้ามาโดยไม่มีเนื้อความ คำยาวๆที่เกิดจากการสมาสและสนธิ การออกเสียงอักขระไม่ถูกต้อง การออกเสียงพยัญชนะบางตัว การออกเสียงคำควบกล้ำ เสียงวรรณยุกต์ เสียงและจังหวะการอ่าน การเว้นวรรคตอน

สิวลี ลีศิริวัฒนกุล (2545) ได้ศึกษาผลของการสอนอ่านโดยการประยุกต์ใช้ทฤษฎีสามศรที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยหลังการทดลองของกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยการประยุกต์ใช้ทฤษฎีสามศรมีค่าสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

อังคณา ชัยมณี (2540) ได้ศึกษาการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาไทย

เพื่อความเข้าใจโดยการใช้การเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกมหลังเข้าร่วมโปรแกรมสูงกว่าเกณฑ์การประเมินก่อนเข้าร่วมโปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

หทัยรัตน์ คงวัฒนะ (2539) ได้ศึกษาการพัฒนาโปรแกรมการสอนซ่อมเสริมการอ่านภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีสัมฤทธิ์ผลการอ่านภาษาไทยต่ำ พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนสัมฤทธิ์ผลการอ่านภาษาไทยของนักเรียนหลังเข้าร่วมโปรแกรมการสอนซ่อมเสริมการอ่านภาษาไทยสูงกว่าก่อนเข้าร่วมโปรแกรมและสูงกว่าเกณฑ์การประเมินสัมฤทธิ์ผลการอ่านภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

(กานดา ศรีพรวิสิฐ (2539)) ได้ศึกษาการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจโดยใช้กิจกรรมชี้้นำการคิดในการอ่านสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจในระดับการอ่านตามตัวอักษรและอ่านตีความของนักเรียนหลังเข้าร่วมโปรแกรมสูงกว่าก่อนเข้าร่วมโปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

เพ็ญแข สุภิกิตย์ (2526) ได้ศึกษาปัญหาการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตปทุมวัน พบว่าปัญหาที่พบบ่อยว่านักเรียนมีความถี่ของปัญหา 80% ขึ้นไป ได้แก่ การออกเสียง ร ล ไม่ชัด ออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ผิด อ่านซ้ำตะกุกตะกัก อ่านไม่คล่องใช้วิธีสะกดคำ อ่านผิดวรรคตอนแบ่งวรรคตอนไม่ถูกต้อง อ่านคำควบ วม ไม่ถูก การใช้นิ้วชี้ตามที่อ่าน

งานวิจัยต่างประเทศ

Cohen (2011) ได้ศึกษาการอ่านคล่องโดยใช้วิธีการอ่านซ้ำ พบว่าวิธีการนี้เหมาะสมสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาด้านการอ่าน เช่น อัตราความเร็วในการอ่าน การแสดงออกด้านน้ำเสียง การระลึกถึงคำศัพท์ โดยให้นักเรียนอ่านออกเสียงประมาณ 3-4 ครั้งจนกว่าจะอ่านถูกต้อง ทั้งนี้การอ่านด้วยวิธีการอ่านซ้ำช่วยให้นักเรียนอ่านได้ราบรื่นและมีความเข้าใจในการอ่านมากขึ้น อีกทั้งยังช่วยสร้างความมั่นใจให้แก่เด็กนักเรียน

Ari (2010) ได้ศึกษาการแก้ปัญหาการอ่านคล่องสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านโดยการอ่านซ้ำและอ่านอย่างกว้าง พบว่าทั้งสองโปรแกรมมีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะความคล่องของผู้อ่านได้ ซึ่งทดลองกับนักเรียนเป็นเวลา 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้งๆละ 25 นาที อัตราการอ่านในใจของนักเรียนโดยวิธีอ่านอย่างกว้าง 56 คำต่อนาที อ่านซ้ำ 40 คำต่อนาที ซึ่งถือว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

Mynes (2010) ได้ศึกษาการพัฒนาเด็กที่มีปัญหาทางการอ่านโดยใช้วิธีอ่านซ้ำ โดยคัดเลือกนักเรียนที่มีคะแนนการอ่านเพื่อความเข้าใจต่ำ ใช้เวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ พบว่า นักเรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้น มีความคิดสร้างสรรค์และมีคะแนนทดลองหลังการทำกิจกรรมสูงขึ้น

Caldwell (2008) ได้ศึกษาผลของการอ่านคล่องและอ่านเพื่อความเข้าใจโดยวิธีอ่านซ้ำ พบว่าการอ่านซ้ำมีประสิทธิภาพกับนักเรียนที่บกพร่องทางการเรียนรู้เพราะเป็นวิธีช่วยเพิ่มความคล่องและความเข้าใจในการอ่านข้อความ

Therrien (2004) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถในการอ่านคล่องโดยใช้วิธีการอ่านซ้ำ พบว่านักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านเกิดจากการขาดทักษะในการถอดรหัส เมื่อถอดรหัสได้ซ้ำทำให้นักเรียนอ่านไม่ราบรื่น มีปัญหาต่อการทำความเข้าใจ การศึกษาพบว่าวิธีการอ่านซ้ำเป็นวิธีพื้นฐานที่ช่วยให้นักเรียนเพิ่มความคล่องและความเข้าใจในการอ่าน

2.ด้านเทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

งานวิจัยในประเทศ

บรรเจอดพร รัตนพันธุ์ (2540) ได้ศึกษาการพัฒนาแบบการส่งเสริมผลการเรียนของนักเรียนด้อยสัมฤทธิ์ระดับประถมศึกษา โดยใช้เทคนิคการสอนเสริมเพื่อนต่างระดับพบว่า นักเรียนด้อยสัมฤทธิ์กลุ่มทดลองมีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงขึ้นกว่าก่อนการใช้รูปแบบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ยุพา บุญทิวีสุข (2536) ได้ศึกษาผลของการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีพี่สอนน้องที่มีต่อความสามารถในการออกเสียงควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยสอนซ่อมเสริมหลังเลิกเรียนเป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 20 นาที โดยแบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีพี่สอนน้องและกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยครูเพียงคนเดียว ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีพี่สอนน้องมีพัฒนาการในการออกเสียงควบกล้ำไม่สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีครูเพียงคนเดียว

เพ็ญสุข ภูตระกูล (2528) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้เพื่อนช่วยสอนกับเรียนด้วยตนเอง พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนอ่อนที่เรียนโดยใช้เพื่อนช่วยสอนสูงกว่าที่เรียนด้วยตนเอง แต่เมื่อเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มอ่อนทั้ง 2 กลุ่มพบว่า คะแนนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ทรงสถิต กิตติคุณวัจนะ (2522) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของการให้นักเรียนสอนกันเอง ซึ่งทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ ใช้เวลาในการทดลอง 3 เดือน สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 1 ชั่วโมง ผลการทดลองพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนจากเพื่อนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการสอนจากเพื่อน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

งานวิจัยต่างประเทศ

Paquette (2009) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น ใช้เวลาในการทดลอง 10 สัปดาห์ ในแต่ละครั้งจะใช้เวลาอย่างน้อย 30 นาที ซึ่งแบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง พบว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีคะแนนการเขียนหลังทดลองเพิ่มขึ้น

Paterson และ Elliott (2006) ได้ศึกษาเรื่องการอ่านของนักเรียนโดยใช้วิธีสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นให้นักเรียนเกรด 9 เป็นผู้สอน และนักเรียนเกรด 2-3 เป็นผู้เรียน ใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ ครั้งละ 40 นาที พบว่าในช่วงแรกนักเรียนมีทัศนคติในทางลบ มีการต่อต้านไม่เต็มใจ ทั้งนี้การจับคู่ในการสอนขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการเช่น ความพร้อมในการอ่าน บุคลิกภาพ ความสนใจ เพศ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียน วิธีการทดลองคือให้นักเรียนสรุปและตอบคำถามในสิ่งที่อ่านพร้อมใช้เหตุผลในการคาดเดาสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นจากการอ่านเรื่องทั้งหมดโดยการอ่านปากเปล่าปรากฏว่าวิธีนี้ช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านมากขึ้น สามารถอ่านได้คล่องและเร็วขึ้น นักเรียนเกิดการช่วยเหลือกันซึ่งในช่วงแรกนักเรียนที่เป็นผู้สอนมีความกังวลและไม่มั่นใจในความสามารถของตัวเอง เมื่อทำการทดลองไประยะหนึ่งนักเรียนมีความสุข สนุกที่ได้ช่วยเหลือกัน

Chiang, Thorpe และ Darch (1980) ได้ศึกษาเรื่องผลการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นที่มีต่อความสามารถในการจำคำศัพท์สำหรับนักเรียนที่บกพร่องทางการเรียนรู้ ซึ่งใช้เวลาในการทดลองวันละ 15-20 นาที โดยนักเรียนที่เป็นผู้สอนจะเป็นผู้ออกเสียงที่ถูกต้องให้ฟัง นักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านซ้ำ มีการให้กำลังใจชมเชยเมื่ออ่านถูก ผลการทดลองพบว่านักเรียนมีคะแนนการจำคำศัพท์สูงเพิ่มขึ้นเพื่อทดลองโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น การอ่านออกเสียง นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยครั้งนี้ จึงได้มีการออกแบบกรอบแนวคิดในการวิจัย ซึ่งมีหลักการและขั้นตอนดังต่อไปนี้

แผนภาพที่ 3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

เทคนิคเพื่อนช่วยสอน

(บรรเจอดพร รัตนพันธุ์, 2540; Kalkowski, 1995)

- 1.ระดับเดียวกัน (Peer tutoring)
2. เพื่อนต่างระดับ (Cross-age tutoring)

การสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

(Paquette, 2009; Fulk & King, 2001; Kalkowski, 1995; Miller, 1989)

ขั้นตอนการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

1. ครูผู้สอนอธิบายชี้แจงรายละเอียดการทำกิจกรรม บอกวัตถุประสงค์ ขั้นตอน เนื้อหา เกณฑ์การให้คะแนน
2. ครูผู้สอนเลือกนักเรียนที่เป็นผู้สอน ผู้เรียน พร้อมจับคู่กับนักเรียนที่เป็นผู้เรียนและผู้สอนพร้อมอธิบายบทบาทหน้าที่ของนักเรียนที่เป็นผู้เรียนและผู้สอน
3. นักเรียนร่วมกันทำกิจกรรมการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น โดยนักเรียนที่เป็นผู้สอนคอยช่วยเหลือ ให้คำแนะนำพร้อมให้ข้อมูลป้อนกลับเมื่อเกิดข้อผิดพลาด ส่วนนักเรียนที่เป็นผู้เรียนทำกิจกรรมด้วยความตั้งใจและยอมรับฟังข้อมูลป้อนกลับจากนักเรียนที่เป็นผู้สอน
4. ร่วมกันอภิปรายสิ่งที่เกิดขึ้นในขณะทำกิจกรรม นำข้อเสนอแนะและความคิดเห็นต่างๆมาปรับปรุงเพื่อนำไปใช้ในครั้งต่อไป

การสอนอ่านด้วยวิธีอ่านซ้ำ

(Therrien & Kubina, 2006; Samuels, 1997)

วิธีการสอนอ่านซ้ำ

1. จับคู่กับนักเรียนในการอ่านบทอ่านต่างๆ
2. นักเรียนคนหนึ่งเป็นผู้อ่าน และอีกคนเป็นผู้นับและจดบันทึก
3. ทำเครื่องหมายเมื่ออ่านผิด โดยผู้อ่านสามารถอ่านคำนั้นได้ 3 ครั้งหรือมากกว่านั้น ผู้อ่านอ่านซ้ำจนกระทั่งอ่านคำนั้นถูกต้อง
4. เมื่อผู้อ่านอ่านผิด ให้นักเรียนที่เป็นผู้สอนสอนอ่านคำที่ถูกต้อง
5. บันทึกผล

การสอนอ่านออกเสียงโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

ขั้นก่อนการสอนอ่านออกเสียง

- 1.เลือกนักเรียนที่เป็นผู้เรียนและผู้สอนพร้อมจับคู่กับนักเรียน โดยถามความสมัครใจ
- 2.ชี้แจงรายละเอียด เนื้อหา ขั้นตอน และบทบาทหน้าที่ เกณฑ์การให้คะแนน
- 3.ทดสอบก่อนเรียนนักเรียนที่เป็นผู้เรียน นำผลที่ได้ชี้แจงให้นักเรียนที่เป็นผู้สอนทราบเพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานใช้ฝึกอ่าน
- 4.ให้นักเรียนที่เป็นผู้สอนอ่านออกเสียงแบบฝึกอ่านก่อนลงมือฝึกอ่านจริง เพื่อตรวจสอบความถูกต้องในการอ่านออกเสียง

ขั้นการสอนอ่านออกเสียง

- 1.ฝึกอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นด้วยวิธีอ่านซ้ำ โดยฝึกอ่านจากง่ายไปสู่ยาก

(พยัญชนะ สระ คำ ประโยค)

- 1.1 อ่านครั้งที่ 1 นักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านออกเสียงด้วยตนเอง นักเรียนที่เป็นผู้สอนบันทึกผล
- 1.2 อ่านครั้งที่ 2 นักเรียนที่เป็นผู้สอนอ่านให้ฟัง นักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านออกเสียงตาม นักเรียนที่เป็นผู้สอนบันทึกผล
- 1.3 อ่านครั้งที่ 3 นักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านออกเสียงด้วยตนเอง นักเรียนที่เป็นผู้สอนบันทึกผล
- 1.4 หากอ่านครบ 3 ครั้งแล้วยังไม่ถูกต้อง ให้นักเรียนอ่านซ้ำจนถูกต้อง พร้อมบันทึกผล
- 1.5 เมื่ออ่านได้ถูกต้องครบทุกคำ ให้นักเรียนที่เป็นผู้เรียนเขียนคำตามคำบอกจากนักเรียนที่เป็นผู้สอน

ขั้นหลังการสอนอ่านออกเสียง

- 1.ทดสอบหลังเรียน (รวมทั้งทดสอบเมื่อสิ้นสุดการทำกิจกรรมโดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกับที่คัดเลือกนักเรียนที่เป็นผู้เรียน เพื่อติดตามผล)
2. ร่วมกันอภิปรายการทำกิจกรรม (บอกปัญหาที่เกิดขึ้นและอื่นๆ)

ความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียน

ระดับชั้นประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการอ่าน

1. อ่านออกเสียงได้ถูกต้อง (เมื่ออ่านประโยคจะต้องอ่านออกเสียงได้ถูกต้องทุกคำ)
2. อ่านออกเสียงไม่ช้าหรือเร็วเกินไป ไม่ตะกุกตะกัก ไม่ชี้นิ้วตามคำที่อ่าน
3. ไม่อ่านตุ๋นคำ ตกหล่นหรือข้ามคำ 4.อ่านได้ด้วยตนเอง
5. ใช้น้ำเสียงที่เหมาะสมเป็นธรรมชาติ

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลของการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นที่มีต่อความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการอ่านในโรงเรียนขนาดเล็ก มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นที่มีต่อความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการอ่านในโรงเรียนขนาดเล็ก ผู้วิจัยได้แบ่งวิธีการดำเนินการวิจัยออกเป็น 6 ขั้นตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- ตอนที่ 2 การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- ตอนที่ 3 การจัดทำแผนกิจกรรมที่ใช้ในการวิจัย
- ตอนที่ 4 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- ตอนที่ 5 การดำเนินการวิจัย
- ตอนที่ 6 การวิเคราะห์ สรุปผลและนำเสนอข้อมูล

ตอนที่ 1 การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยและออกแบบแผนการจัดกิจกรรมการอ่าน รวมถึงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยมีขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทยระดับประถมศึกษา บัญชีคำศัพท์พื้นฐาน หนังสือเรียนวิชาภาษาไทย กระทรวงศึกษาธิการ ชุดภาษาพาที ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 และเอกสาร ตำรา บทความและงานวิจัยที่มีความสอดคล้องกับพัฒนาการของนักเรียนระดับประถมศึกษา เพื่อใช้เป็นแนวทางในการกำหนดเนื้อหาและวางแผนการจัดกิจกรรม

2. ศึกษาทฤษฎี แนวคิด หลักการ รูปแบบการสอนอ่าน ลักษณะของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน วิธีการสอนอ่านออกเสียงจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3. ศึกษาทฤษฎีแนวคิดเกี่ยวกับเทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ

4. ศึกษาบริบทของโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

5. กำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยเพื่อเป็นกรอบในการออกแบบกิจกรรมการอ่านและเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยต่อไป

ตอนที่ 2 การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ที่มีปัญหาทางการอ่าน ที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ที่มีปัญหาทางการอ่านโรงเรียนบ้านसानฝัน (นามสมมติ) ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 12 คนซึ่งเป็นการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) เนื่องจากมีคุณสมบัติตรงตามที่คุณวิจัยระบุไว้คือ

1) นักเรียนศึกษาอยู่ในโรงเรียนขนาดเล็ก

2) โรงเรียนมีครูผู้สอนไม่ครบชั้น

3) นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน วิธีการได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่างจากการประเมินการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยประเมินนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ในเรื่องการอ่านออกและประเมินนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ในเรื่องการอ่านคล่อง ซึ่งแบ่งคะแนนการอ่านเป็น 7 ระดับ คือ ระดับดีเยี่ยม ดีมาก ดี พอใช้

ปรับปรุง ปรับปรุงเร่งด่วน และระดับการอ่านไม่ออกอ่านไม่คล่อง ผู้วิจัยคัดเลือกนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านที่มีผลการอ่านอยู่ใน 4ระดับ คือ 1) พอใช้ 2) ปรับปรุง 3) ปรับปรุงเร่งด่วน 4) ระดับการอ่านไม่ออก อ่านไม่คล่อง

การคัดเลือกนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน (นักเรียนที่เป็นผู้เรียน)

1) ผู้วิจัยได้คัดเลือกนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านโดยใช้เครื่องมือวัดและประเมินผลความสามารถและทักษะอ่านออก อ่านคล่อง ของสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา ซึ่งประเมินการอ่านของนักเรียนครั้งที่ 1 เดือนมิถุนายน ส่วนเกณฑ์ในการประเมินการให้คะแนนการอ่านของสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา มี 7 ระดับดังนี้

ตารางที่ 4 ระดับคะแนนการอ่านออก อ่านคล่อง สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา

ระดับ	คะแนน
ดีเยี่ยม	80 - 100
ดีมาก	70 - 79
ดี	60 - 69
พอใช้	50 - 59
ปรับปรุง	40 - 49
ปรับปรุงเร่งด่วน	30 - 39
อ่านไม่ออก/อ่านไม่คล่อง	0 - 29

2) ผู้วิจัยคัดเลือกนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านที่มีคะแนนการอ่านอยู่ในระดับพอใช้ปรับปรุง ปรับปรุงเร่งด่วนและอ่านไม่ออกอ่านไม่คล่อง ซึ่งมีนักเรียนทั้งหมด 12 คน แบ่งเป็นระดับชั้นและระดับคะแนนได้ดังนี้

ตารางที่ 5 จำนวนนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน

ระดับชั้น (นักเรียน ทั้งหมด)	ระดับการอ่าน				
	พอใช้	ปรับปรุง	ปรับปรุง เร่งด่วน	อ่านไม่ออก/ อ่านไม่คล่อง	รวม
ป.1 (8)	-	1	-	1	2
ป.2 (11)	1	1	2		4
ป.3 (4)	-	-	-	1	1
ป.4 (7)	-	2	1	-	3
ป.5 (1)	-	-	-	1	1
ป.6 (4)	-	-	1	-	1
รวม (35)	1	4	4	3	12

ตารางที่ 6 รายชื่อและระดับคะแนนการอ่านของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน

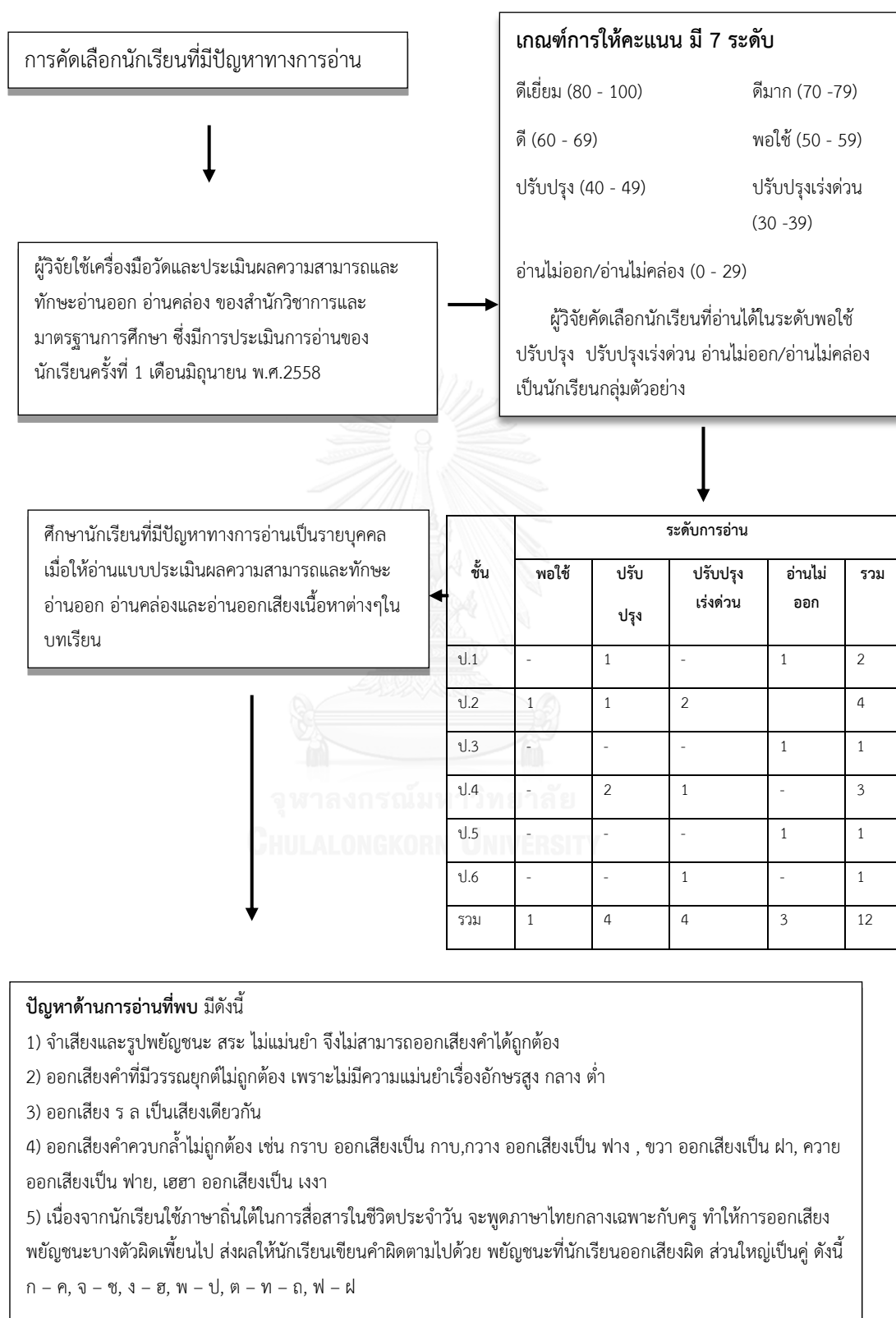
คนที่	นักเรียนที่เป็นผู้เรียน	ชั้น	คะแนนที่ได้	ระดับการอ่าน
1	ด.ช.กอไก่(นามสมมติ)	ป.1	25	อ่านไม่ออก
2	ด.ช.ขอไข่ (นามสมมติ)	ป.1	47	ปรับปรุง
3	ด.ช.ใบไม้ (นามสมมติ)	ป.2	36	ปรับปรุงเร่งด่วน
4	ด.ญ.ใบบัว (นามสมมติ)	ป.2	38	ปรับปรุงเร่งด่วน
5	ด.ช.ภูผา (นามสมมติ)	ป.2	47	ปรับปรุง
6	ด.ญ.น้ำใส (นามสมมติ)	ป.2	55	พอใช้
7	ด.ญ.ส้มป่อย (นามสมมติ)	ป.3	20	อ่านไม่ออก
8	ด.ช.ใบโบก (นามสมมติ)	ป.4	37	ปรับปรุงเร่งด่วน
9	ด.ช.ต้นน้ำ (นามสมมติ)	ป.4	48	ปรับปรุง
10	ด.ช.ก้อนหิน (นามสมมติ)	ป.4	46	ปรับปรุง
11	ด.ช.สายรุ้ง (นามสมมติ)	ป.5	20	อ่านไม่คล่อง
12	ด.ช.สีเทียน (นามสมมติ)	ป.6	38	ปรับปรุงเร่งด่วน

3) ผู้วิจัยศึกษาลักษณะปัญหาทางการอ่านของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านทั้ง 12 คน เป็นรายบุคคลจากแบบประเมินผลความสามารถและทักษะอ่านออก อ่านคล่อง ของสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา การอ่านออกเสียงจากแบบเรียน นิทาน และสื่อการเรียนรู้ต่างๆที่เหมาะสมกับช่วงวัย ทั้งในเวลาเรียนและนอกเวลาเรียน เพื่อศึกษาสภาพปัญหาในการอ่านออกเสียงของนักเรียนเป็นรายบุคคล (เอกสารแนบในภาคผนวก ข)

4) ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลพื้นฐานของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านเป็นรายบุคคล โดยการสังเกตแบบมีส่วนร่วม การสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วมและการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการเพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์แก่การวิจัยมากที่สุด (เอกสารแนบในภาคผนวก ค)

แผนภาพที่ 4 ขั้นตอนการคัดเลือกนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน

การคัดเลือกนักเรียนที่เป็นผู้สอน

- 1) นักเรียนที่เป็นผู้สอนมีความสมัครใจและเต็มใจในการทำกิจกรรม
- 2) ผู้วิจัยได้คัดเลือกนักเรียนที่เป็นผู้สอนโดยใช้เครื่องมือวัดและประเมินผลความสามารถและทักษะอ่านออก อ่านคล่อง ของสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา ที่มีคะแนนการอ่านอยู่ในระดับดีเยี่ยม (80 – 100 คะแนน) มีนักเรียนทั้งหมด 6 คน แบ่งเป็นระดับชั้นได้ดังนี้

ตารางที่ 7 รายชื่อและระดับชั้นของนักเรียนที่เป็นผู้สอน

คนที่	นักเรียนที่เป็นผู้สอน	ชั้น	คะแนนที่ได้	ระดับการอ่าน
1	ด.ญ.มะลิ (นามสมมติ)	ป.2	92	ดีเยี่ยม
2	ด.ญ.ชบา (นามสมมติ)	ป.3	93	ดีเยี่ยม
3	ด.ช.মনาว(นามสมมติ)	ป.3	82	ดีเยี่ยม
4	ด.ช.มะพร้าว(นามสมมติ)	ป.4	84	ดีเยี่ยม
5	ด.ช.มะกรูด(นามสมมติ)	ป.6	85	ดีเยี่ยม
6	6.ด.ญ.ส้มโอ(นามสมมติ)	ป.6	86	ดีเยี่ยม

ตอนที่ 3 การจัดทำแผนกิจกรรมที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในขั้นต้น ผู้วิจัยนำข้อมูลดังกล่าวมาใช้ในการออกแบบแผนกิจกรรมการสอนอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น มีรายละเอียดดังนี้

1. ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย

1.1 เนื้อหาวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

1.2 หนังสือเรียนภาษาไทย ชุดภาษาพาที ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6

1.3 บัญชีคำศัพท์พื้นฐาน

1.4 งานวิจัยเกี่ยวกับการอ่านออกเสียงสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน

2. ผู้วิจัยนำข้อมูลพื้นฐานที่ได้จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้นมาใช้ในการสังเคราะห์รายละเอียดเนื้อหาที่ใช้ในการสอนอ่านออกเสียงสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน ซึ่งมีรายละเอียดและขั้นตอนดังนี้

รายละเอียดเนื้อหาที่ใช้ในการสอนอ่านออกเสียง (บุญเสริม แก้วพรหม, 2558; ศิวกานท์ ปทุมสูติ, 2556; สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2555) มีดังนี้

1. รู้จักพยัญชนะ

2. รู้จักสระ

3. สะกดคำ แม่ ก กา

4. ผันวรรณยุกต์ (อักษรกลาง อักษรต่ำ อักษรสูง)

5. สะกดคำมาตราต่างๆ (แม่ กง, กน, กม, เกย, เกอว, กก, กบ, กค)

6. คำควบกล้ำ อักษรนำ

7. คำศัพท์พื้นฐาน

8. อ่านประโยค

(ระดับความยากง่ายขึ้นอยู่กับระดับชั้น)

3. ผู้วิจัยนำรายละเอียดเนื้อหาที่ใช้ในการสอนอ่านออกเสียงข้างต้นมาใช้ในการออกแบบตารางกิจกรรมการสอนอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น โดยจัดกิจกรรมในช่วงตอนเช้าก่อนเข้าเรียน พักกลางวัน หรือหลังเลิกเรียนใช้เวลาวันละ 30 นาที สัปดาห์ละ 5 วัน เป็นเวลา 12 สัปดาห์ รวม 60 วัน ทั้งนี้ นักเรียนสามารถเลือกช่วงเวลาของตนเองสะดวกได้ เนื่องจากนักเรียนบางส่วนต้องช่วยงานโรงเรียน

4. ผู้วิจัยนำตารางกิจกรรมการสอนอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิด้านภาษาไทย ระดับประถมศึกษา จำนวน 4 ท่าน ตรวจสอบพิจารณาความเหมาะสมของตารางกิจกรรมการสอนอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ (เอกสารแนบในภาคผนวก ง)

5. ผู้วิจัยนำตารางกิจกรรมการสอนอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นที่ได้มาใช้ในการสร้างแผนกิจกรรมการสอนอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น ประกอบด้วยขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ก่อนการสอนอ่านออกเสียง

1.เลือกนักเรียนที่เป็นผู้เรียนและผู้สอนโดยคัดเลือกจากแบบประเมินผลความสามารถและทักษะอ่านออก อ่านคล่อง ของสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา พร้อมจับคู่ผู้เรียนที่เป็นผู้สอนและนักเรียนที่เป็นผู้เรียนโดยถามความสมัครใจ

2.ชี้แจงรายละเอียด ขั้นตอน และบทบาทหน้าที่ของนักเรียนที่เป็นผู้สอน และนักเรียนที่เป็นผู้เรียน เกณฑ์การให้คะแนนในการสอนอ่านออกเสียงและการทดสอบอ่านออกเสียง

3.ทดสอบก่อนเรียน
นักเรียนที่เป็นผู้เรียน นำผลที่ได้ชี้แจงให้นักเรียนที่เป็นผู้สอนทราบเพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการฝึกอ่านออกเสียง หากนักเรียนที่เป็นผู้เรียนมีข้อผิดพลาดที่ต้องแก้ไข ให้เน้นย้ำนักเรียนที่เป็นผู้สอนเพื่อสอนอ่านออกเสียงนักเรียนที่เป็นผู้เรียนให้ถูกต้อง

4.ให้นักเรียนที่เป็นผู้สอนฝึกอ่านออกเสียงแบบฝึกอ่านออกเสียงก่อนสอนอ่านออกเสียงจริงเพื่อตรวจสอบความถูกต้องในการอ่านออกเสียง รวมทั้งครูผู้สอนฝึกให้นักเรียนที่เป็นผู้สอนรู้วิธีบันทึกผลระหว่างสอนนักเรียนที่เป็นผู้เรียนให้อ่านออกเสียง

ขั้นที่ 2 การสอนอ่านออกเสียง

1.ฝึกอ่านออกเสียงด้วยวิธีอ่านซ้ำโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น โดยฝึกอ่านจากง่ายไปสู่ยาก (พยัญชนะ สระ คำ ประโยค)

1.1 อ่านครั้งที่ 1 นักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านออกเสียงรายการคำหรือประโยคในทุกแผนการจัดการจัดกิจกรรมด้วยตนเอง นักเรียนที่เป็นผู้สอนบันทึกผล โดยเมื่อนักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านออกเสียงได้ถูกต้องตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ให้นักเรียนที่เป็นผู้สอนใส่เครื่องหมาย ✓ และใส่เครื่องหมาย ✗ เมื่ออ่านไม่ถูกต้องตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

1.2 อ่านครั้งที่ 2 นักเรียนที่เป็นผู้สอนอ่านออกเสียงรายการคำหรือประโยคที่ถูกต้องให้ฟัง นักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านออกเสียงตาม นักเรียนที่เป็นผู้สอนบันทึกผล

1.3 อ่านครั้งที่ 3 นักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านออกเสียงรายการคำหรือประโยคด้วยตนเอง นักเรียนที่เป็นผู้สอนบันทึกผล

2. เมื่อนักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านออกเสียงถูกต้องครบทุกรายการคำหรือประโยค ให้นักเรียนที่เป็นผู้สอนบอกเขียนคำหรือประโยคที่อ่านออกเสียงเพื่อสร้างความแม่นยำ หากนักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านออกเสียงครบทั้ง 3 ครั้ง และยังพบว่าคำที่อ่านออกเสียงไม่ถูกต้อง ให้นักเรียนที่เป็นผู้สอนอ่านออกเสียงให้ฟังแล้วจึงอ่านออกเสียงตามจนถูกต้อง พร้อมบันทึกจำนวนครั้งที่ใช้ในการอ่านออกเสียง

ขั้นที่ 3 หลังการสอนอ่านออกเสียง

1. ทดสอบหลังเรียน (รวมทั้งทดสอบเมื่อสิ้นสุดการทำกิจกรรมโดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกับที่คัดเลือกนักเรียนที่เป็นผู้เรียนเพื่อติดตามผล)

2. ร่วมกันอภิปรายการทำกิจกรรม (บอกปัญหาที่เกิดขึ้นและอื่นๆ)

6. ผู้วิจัยนำแผนกิจกรรมการสอนอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนวิชาภาษาไทย ระดับประถมศึกษา จำนวน 4 ท่าน ตรวจสอบพิจารณาความเหมาะสมของแผนกิจกรรมการสอนอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ (เอกสารแนบในภาคผนวก จ)

ตอนที่ 4 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 3 ประเภท ได้แก่

1. แบบประเมินผลความสามารถและทักษะอ่านออก อ่านคล่อง ของสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษาซึ่งมีการประเมินการอ่านของนักเรียนครั้งที่ 1 เดือนมิถุนายน พ.ศ.2558 เกณฑ์การให้คะแนน มี 7 ระดับ ได้แก่ ดีเยี่ยม (80 – 100 คะแนน), ดีมาก (70 -79 คะแนน), ดี (60 – 69 คะแนน), พอใช้ (50 – 59 คะแนน), ปรับปรุง (40 – 49 คะแนน), ปรับปรุงเร่งด่วน (30 -39 คะแนน), อ่านไม่ออก/อ่านไม่คล่อง (0 – 29 คะแนน) ผู้วิจัยคัดเลือกนักเรียนที่เป็นผู้เรียนซึ่งมีผลการอ่านอยู่ในระดับ 4 ระดับคือ 1) พอใช้ 2) ปรับปรุง 3) ปรับปรุงเร่งด่วน 4) อ่านไม่ออก/อ่านไม่คล่อง และนักเรียนที่เป็นผู้สอนที่มีผลการอ่านอยู่ในระดับดีเยี่ยม (เอกสารแนบในภาคผนวก ฉ)

2. แบบฝึกอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น ประกอบด้วย

2.1 แบบบันทึกการอ่านออกเสียงสำหรับนักเรียนที่เป็นผู้สอน

2.2 แบบฝึกอ่านออกเสียงสำหรับนักเรียนที่เป็นผู้เรียน

ขั้นตอนในการสร้างแบบฝึกอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น มีดังนี้

1) ศึกษาลำดับขั้นตอนในการสอนอ่านและวิธีการสอนอ่านสะกดคำจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2) เลือกรายการคำจากหนังสือเรียนภาษาไทย ชุดภาษาพาที ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6

3) ศึกษาวิธีการสร้างเครื่องมือในการประเมินการอ่านออกเสียง

4) นำรายการคำที่ได้มาใช้ในการสร้างชุดแบบฝึกอ่านออกเสียงโดยมีการเรียงลำดับความยากง่าย ดังนี้

4.1) กิจกรรมรู้จักสระ เริ่มจากอักษรกลาง อักษรสูง อักษรต่ำ

4.2) กิจกรรมการผันวรรณยุกต์ เริ่มจากอักษรกลาง อักษรต่ำ อักษรสูง

4.3) คำที่มีตัวสะกด เริ่มจากตัวสะกดคำเป็น ตัวสะกดคำตาย

5) ให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบพิจารณาความเหมาะสมของแบบฝึกอ่านออกเสียง แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

6) ผู้วิจัยนำแบบฝึกอ่านออกเสียงที่ปรับแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิและนำไปทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง (เอกสารแนบในภาคผนวก ช)

3. แบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียง เป็นแบบทดสอบที่มีลักษณะให้อ่านออกเสียงคำ ประโยค เพื่อใช้ทดสอบก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น แบ่งเป็น 14 ชุด โดยการทดสอบก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นจะใช้แบบทดสอบชุดเดียวกัน

3.1 แบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงในแต่ละระดับชั้นมีการทดสอบก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น 14 ครั้ง ซึ่งแบบทดสอบทุกชุดจะเลือกคำศัพท์หรือประโยคจากแบบฝึกอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

3.2 เกณฑ์การให้คะแนน แบบทดสอบแต่ละชุดมีจำนวน 30 ข้อ คิดเป็น 30 คะแนน มีเกณฑ์การให้คะแนนคือ ถ้านักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านคำหรือประโยคถูกต้องทั้งหมดในครั้งแรกให้ 1 คะแนน ถ้าอ่านคำหรือประโยคผิดให้ 0 คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนการทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียง

นักเรียนที่เป็นผู้เรียนจะต้องอ่านได้ถูกต้องตามรายละเอียด ดังนี้

1. อ่านออกเสียงได้ถูกต้อง เมื่ออ่านประโยคจะต้องอ่านออกเสียงได้ถูกต้องทุกคำ
2. อ่านออกเสียงไม่ช้าหรือเร็วเกินไป ไม่ตะกุกตะกัก ไม่ชี้นิ้วตามคำที่อ่าน
3. ไม่อ่านตุ๋นคำ ตกหล่นหรือข้ามคำ

- พฤตจิกายน
- 3.1 การตุ้คำ เช่น พฤษภาคม นักเรียนอ่านออกเสียงเป็น
- 3.2 การข้มคำหรือตกล่นคำ เช่น ผมกินไข่เจียว นักเรียนอ่าน
ออกเสียงเป็น ผมกินไข่เจียว
4. อ่านได้ด้วยตัวเอง โดยไม่ได้รับความช่วยเหลือจากครู เพื่อน นักเรียนที่
เป็นผู้สอน
5. ใช้น้ำเสียงที่เหมาะสม เป็นธรรมชาติ
- 3.3 นำเครื่องมือไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนอ่านภาษาไทยระดับประถมศึกษา
จำนวน 4 ท่านตรวจสอบพิจารณาความสอดคล้องของเครื่องมือ
- 3.4 ปรับปรุงแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงตามคำแนะนำของ
ผู้ทรงคุณวุฒิให้มีความตรงเชิงเนื้อหาและมีระดับความยากง่ายเหมาะสมกับในแต่ละระดับชั้น
- 3.5 นำเครื่องมือที่ปรับปรุงแก้ไขไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 6
โรงเรียนขนาดเล็ก จำนวน 14 คน ที่ไม่ใช่ นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่ม
ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนำมาใช้ในการพิจารณาความเป็นไปได้และความเหมาะสมของ
แบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียง พร้อมนำผลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ก่อน
นำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง (เอกสารแนบในภาคผนวก ซ)

การหาคุณภาพของเครื่องมือ

การหาคุณภาพของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงมีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยนำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงที่สร้างเสร็จแล้ว
จำนวน 14 ชุด โดยแบบทดสอบแต่ละชุดมี 50 ข้อ (สำรองในการพิจารณา) ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน
4 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องเชิงเนื้อหา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง

2. ผู้วิจัยนำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงที่ปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้ว คัดเลือกจำนวน 30 ข้อ ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ที่ไม่ใช่ นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 14 คน เพื่อหาระดับความยากและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงมีระดับความยากตั้งแต่ 0.28 – 0.78 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.28 – 0.85 (เอกสารแนบในภาคผนวก ฉ)

ตอนที่ 5 การดำเนินการวิจัย

1. ผู้วิจัยคัดเลือกนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 โดยดูจากการประเมินผลความสามารถและทักษะอ่านออกอ่านคล่อง ของสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (เอกสารแนบในภาคผนวก ง) ซึ่งมีการประเมินการอ่านของนักเรียน ครั้งที่ 1 เดือนมิถุนายนโดยประเมินนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ในเรื่องการอ่านออกและการเขียนได้ และประเมินนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ในเรื่องการอ่านคล่องและเขียนคล่อง ซึ่งแบ่งเป็น 7 ระดับ คือ ระดับดีเยี่ยม ดีมาก ดี พอใช้ ปรับปรุง ปรับปรุงเร่งด่วน และระดับการอ่านไม่ออก ซึ่งนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านอยู่ในระดับพอใช้ ปรับปรุง ปรับปรุงเร่งด่วนและระดับการอ่านไม่ออก ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 12 คน และทำการสำรวจนักเรียนเบื้องต้น โดยศึกษาในช่วงเวลาเรียนพักกลางวันและนำปัญหาการอ่านที่ได้จากสำรวจชี้แจงให้นักเรียนที่เป็นผู้สอนแต่ละคู่ฟังเพื่อนำไปใช้ปรับปรุงการอ่านต่อไป

2. ผู้วิจัยคัดเลือกนักเรียนที่เป็นผู้สอนจากแบบประเมินผลความสามารถและทักษะอ่านออกอ่านคล่อง ของสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา โดยเป็นแบบประเมินชุดเดียวกับที่ใช้คัดเลือกนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน ซึ่งมีผลการอ่านในระดับดีเยี่ยม ได้นักเรียนจำนวน 6 คน

3. ผู้วิจัยจับคู่นักเรียนที่เป็นผู้สอนและผู้เรียน อัตราส่วนที่ใช้คือ นักเรียนที่เป็นผู้สอนต่อนักเรียนที่เป็นผู้เรียน 1 : 2 พร้อมชี้แจงขั้นตอน การปฏิบัติตนและบทบาทหน้าที่ขณะทำกิจกรรม

ตารางที่ 8 การจับคู่นักเรียนที่เป็นผู้เรียนและผู้สอน

คนที่	นักเรียนที่เป็นผู้เรียน	ชั้น	ระดับการอ่าน	นักเรียนที่เป็นผู้สอน	ชั้น
1	ด.ช.กอไก่	ป.1	อ่านไม่ออก		
2	ด.ช.ขอไข่	ป.1	ปรับปรุง	1.ด.ญ.มะลิ	ป.2
3	ด.ช.ใบไม้	ป.2	ปรับปรุงเร่งด่วน		
4	ด.ญ.ใบบัว	ป.2	ปรับปรุงเร่งด่วน	2.ด.ญ.ชบา	ป.3
5	ด.ช.ภูผา	ป.2	ปรับปรุง		
6	ด.ญ.น้ำใส	ป.2	พอใช้	3.ด.ช.มะนาว	ป.3
7	ด.ญ.ส้มป่อย	ป.3	อ่านไม่ออก		
8	ด.ช.ใบโบก	ป.4	ปรับปรุงเร่งด่วน	4.ด.ช.มะพร้าว	ป.4
9	ด.ช.ต้นน้ำ	ป.4	ปรับปรุง		
10	ด.ช.ก้อนหิน	ป.4	ปรับปรุง	5.ด.ช.มะกรูด	ป.6
11	ด.ช.สายรุ้ง	ป.5	อ่านไม่คล่อง		
12	ด.ช.สีเทียน	ป.6	ปรับปรุงเร่งด่วน	6.ด.ญ.ส้มโอ	ป.6

บทบาทหน้าที่ในขณะจัดกิจกรรมมีดังนี้

บทบาทหน้าที่ของครูผู้สอน

- 1) คัดเลือกนักเรียนที่เป็นผู้เรียนและผู้สอน
- 2) เตรียมสถานที่ สื่อ วัสดุอุปกรณ์ต่างๆที่ใช้ในการจัดกิจกรรม
- 3) ฝึกนักเรียนที่เป็นผู้สอนให้เข้าใจถึงบทบาทหน้าที่
- 4) จับคู่นักเรียนที่เป็นผู้เรียนและผู้สอน
- 5) สังเกตการจัดกิจกรรมของนักเรียน

6) ให้คำแนะนำ ชี้แนะนักเรียนที่เป็นผู้เรียนและผู้สอน พร้อมประเมินผล
การจัดกิจกรรม

บทบาทหน้าที่ของนักเรียนที่เป็นผู้สอน

1) เตรียมความพร้อมในการอ่านและการสอนอ่าน
2) เต็มใจช่วยเหลือเพื่อนที่มีปัญหาทางการอ่าน
3) แสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมในการทำกิจกรรมทั้งต่อนักเรียนที่เป็นผู้เรียน
และครูผู้สอน

4) สามารถให้ข้อมูลป้อนกลับผลการอ่านของนักเรียนที่เป็นผู้เรียนขณะทำ
กิจกรรมได้

5) ให้การยกย่อง ชมเชยและพูดในแง่บวก

6) สังเกตและบันทึกปัญหาที่เกิดขึ้นขณะทำกิจกรรม

7) สร้างความเชื่อมั่นและไว้วางใจแก่นักเรียนที่เป็นผู้เรียน

บทบาทหน้าที่ของนักเรียนที่เป็นผู้เรียน

1) อ่านออกเสียงด้วยความตั้งใจ พร้อมรับฟังข้อมูลป้อนกลับจากนักเรียน
ที่เป็นผู้สอน

2) มีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการทำกิจกรรมทั้งต่อนักเรียนที่เป็นผู้สอนและ
ครูผู้สอน

4. ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นผู้เรียนทำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงก่อนการ
สอนอ่านออกเสียงโดยเพื่อนต่างระดับชั้นและนำผลการทดสอบของนักเรียนที่เป็นผู้เรียนมาให้
นักเรียนที่เป็นผู้สอนดูเพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานให้นักเรียนที่เป็นผู้สอนใช้ในการสอนอ่านออกเสียงให้กับ
นักเรียนที่เป็นผู้เรียนต่อไป

5. กิจกรรมฝึกอ่านออกเสียงโดยเทคนิคเพื่อนช่วยสอนแบบเพื่อนต่างระดับชั้น ใช้เวลาวันละ 30 นาที สัปดาห์ละ 5 วัน เป็นเวลา 12 สัปดาห์ รวม 60 วัน ซึ่งนักเรียนจะเลือกฝึกอ่านออกเสียงในช่วงเวลาที่ไม่รบกวนเวลาเรียน เช่น ตอนเช้าก่อนเข้าเรียน พักกลางวันหรือหลังเลิกเรียน (เนื่องจากนักเรียนบางคนมีหน้าที่ที่ต้องช่วยเหลืองานของโรงเรียน จึงให้อิสระในการเลือกเวลาอ่านในแต่ละวัน)

6. นักเรียนที่เป็นผู้สอนฝึกนักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านออกเสียงด้วยวิธีอ่านซ้ำ โดย

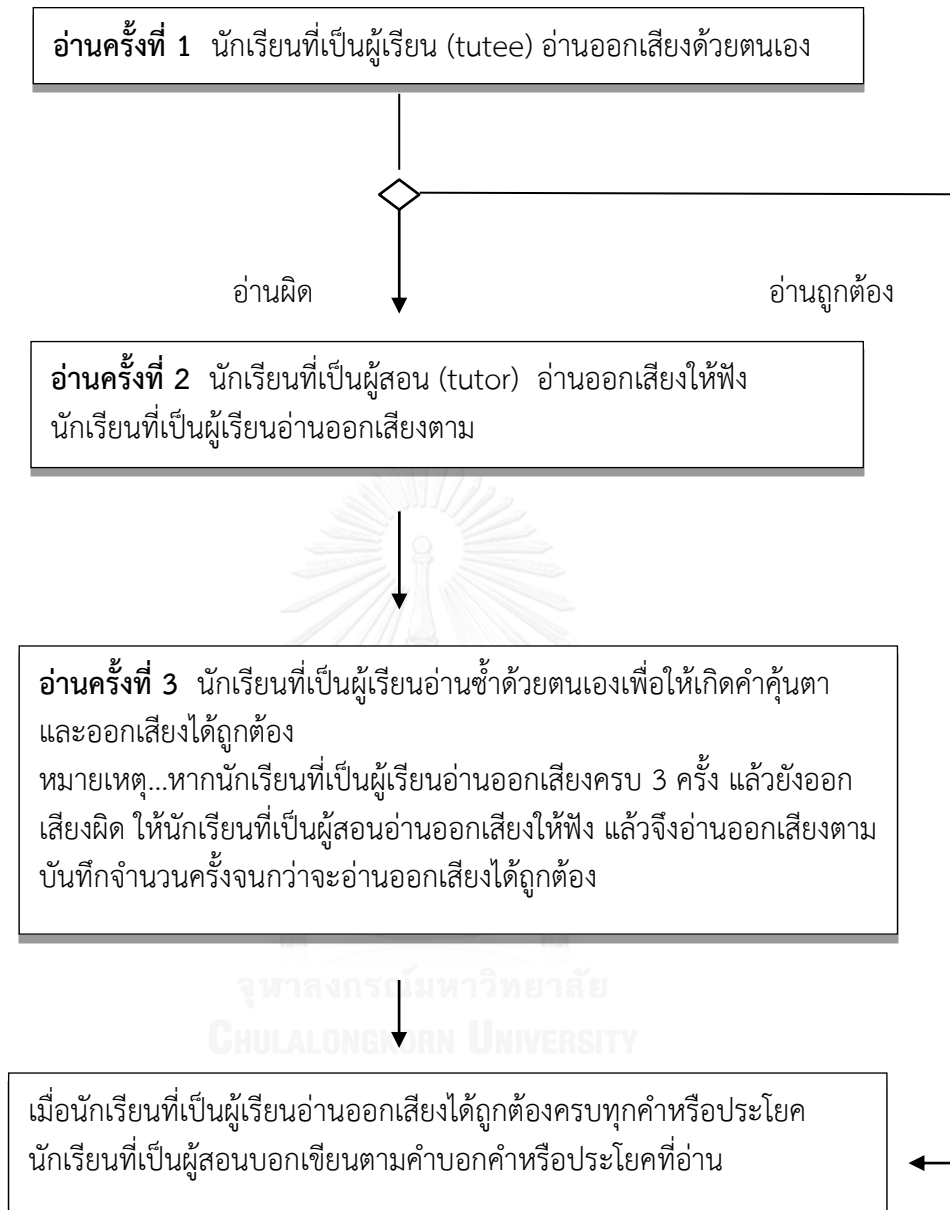
อ่านครั้งที่ 1 นักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านออกเสียงรายการคำหรือประโยคในทุกแผนการจัดกิจกรรมด้วยตนเอง นักเรียนที่เป็นผู้สอนบันทึกผล โดยเมื่อนักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านออกเสียงได้ถูกต้องตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ให้นักเรียนที่เป็นผู้สอนใส่เครื่องหมาย ✓ และใส่เครื่องหมาย ✗ เมื่ออ่านไม่ถูกต้องตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

อ่านครั้งที่ 2 นักเรียนที่เป็นผู้สอนอ่านออกเสียงรายการคำหรือประโยคที่ถูกต้องให้ฟัง นักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านออกเสียงตาม นักเรียนที่เป็นผู้สอนบันทึกผล

อ่านครั้งที่ 3 นักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านออกเสียงรายการคำหรือประโยคด้วยตนเอง นักเรียนที่เป็นผู้สอนบันทึกผล

เมื่อนักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านออกเสียงถูกต้องครบทุกรายการคำหรือประโยค ให้นักเรียนที่เป็นผู้สอนบอกเขียนคำหรือประโยคที่อ่านออกเสียงเพื่อสร้างความมั่นใจ หากนักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านออกเสียงครบทั้ง 3 ครั้ง และยังพบว่ามีความผิดพลาดไม่ถูกต้อง ให้นักเรียนที่เป็นผู้สอนอ่านออกเสียงให้ฟังแล้วจึงอ่านออกเสียงตามจนถูกต้อง พร้อมบันทึกจำนวนครั้งที่ใช้ในการอ่านออกเสียง สามารถสรุปขั้นตอนการสอนอ่านออกเสียงด้วยวิธีอ่านซ้ำได้ดังแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภาพที่ 5 ขั้นตอนการดำเนินการเกี่ยวกับการสอนอ่านออกเสียงด้วยวิธีการอ่านซ้ำ

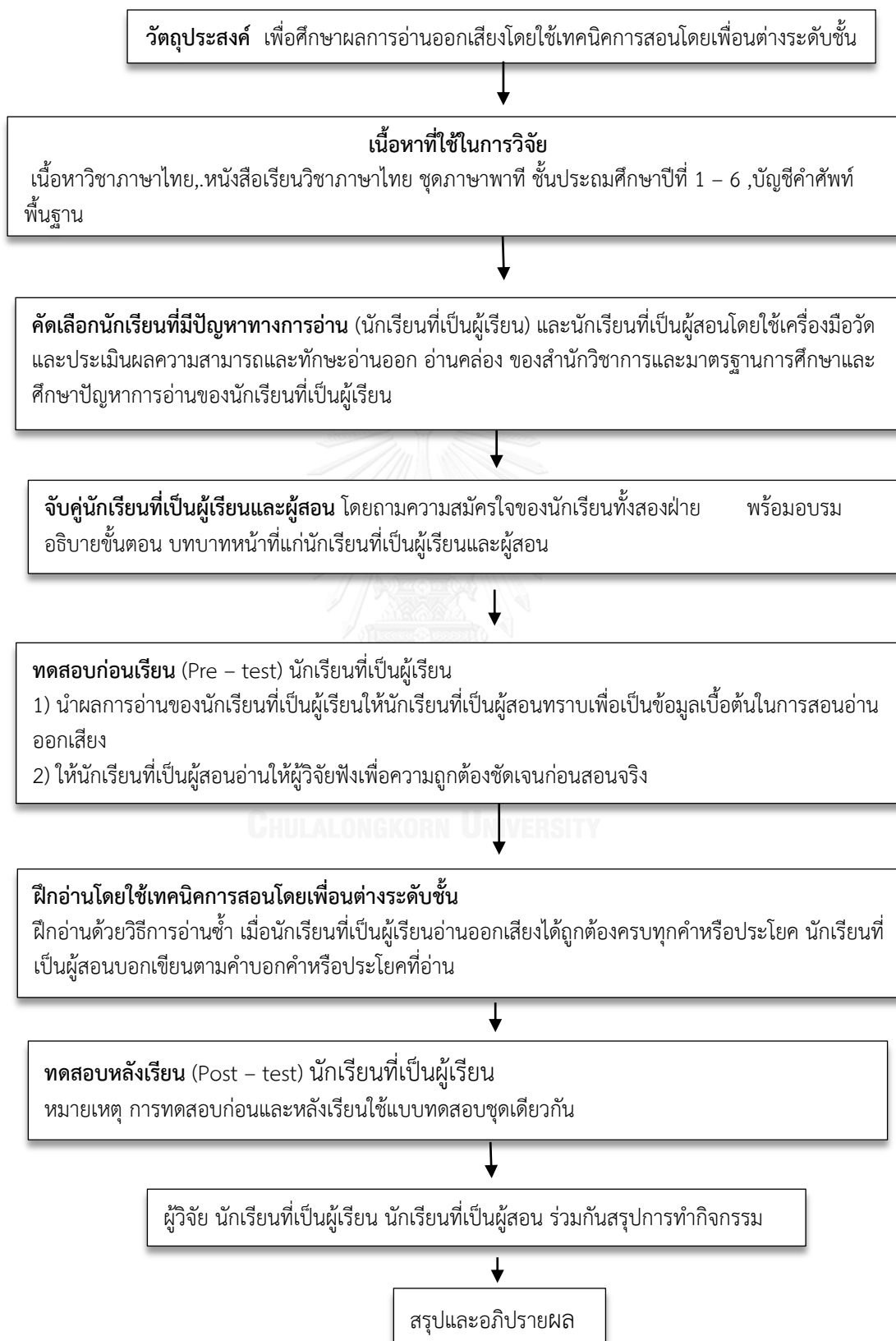
7. เมื่อนักเรียนที่เป็นผู้เรียนฝึกอ่านออกเสียงครบในแต่ละกิจกรรม ผู้วิจัยทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงหลังการสอนอ่านออกเสียงโดยเพื่อนต่างระดับชั้น (post - test) ซึ่งใช้แบบทดสอบชุดเดียวกับที่ใช้ในการทดสอบก่อนการสอนอ่านออกเสียงโดยเพื่อนต่างระดับชั้น เมื่อทดสอบหลังการสอนอ่านออกเสียงโดยเพื่อนต่างระดับชั้นในแต่ละกิจกรรมเสร็จสิ้น ผู้วิจัยทำการทดสอบก่อนการสอนอ่านออกเสียงโดยเพื่อนต่างระดับชั้นในกิจกรรมต่อไป

8. เมื่อทดสอบก่อนและหลังกิจกรรมการสอนอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นครบทั้ง 14 ครั้ง ผู้วิจัยทดสอบหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นโดยใช้แบบประเมินผลความสามารถและทักษะอ่านออก อ่านคล่อง สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา เพื่อติดตามประสิทธิภาพการอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

9. ผู้วิจัย นักเรียนที่เป็นผู้สอน นักเรียนที่เป็นผู้เรียน ร่วมกันอภิปรายการทำกิจกรรม

10. ผู้วิจัยนำข้อมูลนำข้อมูลและคะแนนที่ได้จากการจัดกิจกรรมมาวิเคราะห์ สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

แผนภาพที่ 6 ขั้นตอนการวิจัยการสอนอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

ตอนที่ 6 การวิเคราะห์ สรุปผลและนำเสนอข้อมูล

1) เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงก่อนและหลังทำกิจกรรมการสอนอ่านโดยเพื่อนต่างระดับชั้น โดยการทดสอบค่าที (t – test dependent)

2) เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงก่อนและหลังทำกิจกรรมการสอนอ่านโดยเพื่อนต่างระดับชั้น จำนวน 14 ครั้ง โดยการทดสอบค่าที (t – test dependent)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง ผลของการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นที่มีต่อความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการอ่านในโรงเรียนขนาดเล็ก เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง มีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (Pretest – Posttest Control Group Design) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นที่มีต่อความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการอ่านในโรงเรียนขนาดเล็ก

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยศึกษาผลการทดลองการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น โดยพิจารณา ดังนี้

ตอนที่ 1 คะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียง

1. พิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการอ่านเป็นรายบุคคลที่ได้จากการทำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงก่อนการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น แล้วนำมาเปรียบเทียบความแตกต่างกับคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

2. พิจารณาค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 1 – 14 ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการอ่านที่ได้จากการทำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงก่อนการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น แล้วนำมาเปรียบเทียบความแตกต่างกับคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น โดยใช้การทดสอบค่าที (t-test dependent)

ตอนที่ 2 การฝึกอ่านออกเสียงโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

1. พิจารณาค่าเฉลี่ยคะแนนการฝึกอ่านออกเสียงครั้งที่ 1- 14 ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการอ่านโดยการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นด้วยวิธีการอ่านซ้ำ นำเสนอในรูปแบบภาพ

ตอนที่ 1 คะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียง

1.1 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการอ่าน

ตารางที่ 9 คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

การทดสอบ	คะแนนต่ำสุด	คะแนนสูงสุด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	Sig.
ความสามารถในการอ่านออกเสียง					
ก่อนทดลอง	20	55	38.08	11.43	.000*
หลังทดลอง	64	81	73.00	5.56	

* $p < .05$

จากตาราง คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงก่อนการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าเท่ากับ 20, 55, 38.08 และ 11.43 และคะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าเท่ากับ 64, 81, 73 และ 5.56

จากการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าสูงกว่าก่อนการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงก่อนและหลังการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

1.2 ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 1 - 14 ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการอ่าน

ตารางที่ 10 คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 1 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

การทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 1	คะแนนต่ำสุด	คะแนนสูงสุด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	Sig.
ก่อนทดลอง	10	18	13.83	2.23	.000*
หลังทดลอง	22	28	25.41	2.12	

* $p < .05$

จากตาราง คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 1 ก่อนการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าเท่ากับ 10, 18, 13.83 และ 2.23 คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าเท่ากับ 22, 28, 25.41 และ 2.12

จากการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 1 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 1 หลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าสูงกว่าก่อนการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 1 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตารางที่ 11 คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 2 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

การทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 2	คะแนนต่ำสุด	คะแนนสูงสุด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	Sig.
ก่อนทดลอง	10	19	14.16	2.28	.000*
หลังทดลอง	23	30	26.66	2.10	

* $p < .05$

จากตาราง คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 2 ก่อนการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าเท่ากับ 10, 19, 14.16 และ 2.28 และคะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 2 หลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าเท่ากับ 22, 28, 25.41 และ 2.12

จากการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 2 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 2 หลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าสูงกว่าก่อนการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 2 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตารางที่ 12 คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 3 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

การทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 3	คะแนนต่ำสุด	คะแนนสูงสุด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	Sig.
ก่อนทดลอง	12	18	14.75	2.17	.000*
หลังทดลอง	23	29	26.08	1.83	

* $p < .05$

จากตาราง คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 3 ก่อนการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าเท่ากับ 12, 18, 14.75 และ 2.17 และคะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 3 หลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าเท่ากับ 23, 29, 26.08 และ 1.83

จากการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 3 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 3 หลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าสูงกว่าก่อนการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 3 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตารางที่ 13 คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 4 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

การทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 4	คะแนนต่ำสุด	คะแนนสูงสุด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	Sig.
ก่อนทดลอง	13	19	14.91	1.92	.000*
หลังทดลอง	25	29	26.41	1.67	

* $p < .05$

จากตาราง คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 4 ก่อนการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าเท่ากับ 13, 19, 14.91 และ 1.92 และคะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 4 หลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าเท่ากับ 25, 29, 26.41 และ 1.67

จากการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 4 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 4 หลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าสูงกว่าก่อนการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการ

อ่านออกเสียงครั้งที่ 4 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตารางที่ 14.คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 5 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

การทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 5	คะแนนต่ำสุด	คะแนนสูงสุด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	Sig.
ก่อนทดลอง	11	19	14.41	2.06	.000*
หลังทดลอง	24	29	26.58	1.62	

* $p < .05$

จากตาราง คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 5 ก่อนการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าเท่ากับ 11, 19, 14.41 และ 2.06 และคะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 5 หลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าเท่ากับ 24, 29, 26.58 และ 1.62

จากการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 5 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 5 หลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าสูงกว่าก่อนการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงก่อนและหลังการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตารางที่ 15 คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 6 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

การทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 6	คะแนนต่ำสุด	คะแนนสูงสุด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	Sig.
ก่อนทดลอง	8	20	13.25	3.44	.000*
หลังทดลอง	26	30	28.58	1.31	

* $p < .05$

จากตาราง คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 6 ก่อนการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าเท่ากับ 8, 20, 13.25 และ 3.44 และคะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 6 หลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าเท่ากับ 26, 30, 28.58 และ 1.31

จากการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 6 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 6 หลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าสูงกว่าก่อนการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 6 ก่อนและหลังการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตารางที่ 16 คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 7 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

การทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 7	คะแนนต่ำสุด	คะแนนสูงสุด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	Sig.
ก่อนทดลอง	12	19	14.83	2.32	.000*
หลังทดลอง	24	28	26.50	1.44	

* $p < .05$

จากตาราง คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 7 ก่อนการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าเท่ากับ 12, 19, 14.83 และ 2.32 และคะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 7 หลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าเท่ากับ 24, 28, 26.50 และ 1.44

จากการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 7 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 7 หลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าสูงกว่าก่อนการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 7 ก่อนและหลังการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตารางที่ 17 คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 8 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

การทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 8	คะแนนต่ำสุด	คะแนนสูงสุด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	Sig.
ก่อนทดลอง	13	19	15.83	2.12	.000*
หลังทดลอง	25	29	27.08	1.44	

* $p < .05$

จากตาราง คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 8 ก่อนการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าเท่ากับ 13, 19, 15.83 และ 2.12 และคะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 8 หลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าเท่ากับ 25, 29, 27.08 และ 1.44

จากการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 8 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 8 หลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าสูงกว่าก่อนการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 8 ก่อนและหลังการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตารางที่ 18 คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 9 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

การทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 9	คะแนนต่ำสุด	คะแนนสูงสุด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	Sig.
ก่อนทดลอง	13	19	15.75	1.81	.000*
หลังทดลอง	25	29	27.08	1.37	

* $p < .05$

จากตาราง คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 9 ก่อนการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าเท่ากับ 13, 19, 15.75 และ 1.81 และคะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 9 หลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าเท่ากับ 25, 29, 27.08 และ 1.37

จากการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 9 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 9 หลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าสูงกว่าก่อนการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการ

อ่านออกเสียงครั้งที่ 9 ก่อนและหลังการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตารางที่ 19 คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 10 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

การทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 10	คะแนนต่ำสุด	คะแนนสูงสุด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	Sig.
ก่อนทดลอง	13	20	16.08	2.27	.000*
หลังทดลอง	25	29	27.25	1.13	

* $p < .05$

จากตาราง คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 10 ก่อนการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าเท่ากับ 13, 20, 16.08 และ 2.27 และคะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 10 หลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าเท่ากับ 25, 29, 27.25 และ 1.13

จากการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 10 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 10 หลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าสูงกว่าก่อนการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 10 ก่อนและหลังการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตารางที่ 19 คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 11 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

การทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 11	คะแนนต่ำสุด	คะแนนสูงสุด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	Sig.
ก่อนทดลอง	12	20	15.08	2.42	.000*
หลังทดลอง	23	29	27.33	1.77	

* $p < .05$

จากตาราง คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 11 ก่อนการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าเท่ากับ 12, 20, 15.08 และ 2.42 และคะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 11 หลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าเท่ากับ 23, 29, 27.33 และ 1.77

จากการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 11 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 11 หลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าสูงกว่าก่อนการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 11 ก่อนและหลังการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตารางที่ 20 คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 12 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

การทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 12	คะแนนต่ำสุด	คะแนนสูงสุด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	Sig.
ก่อนทดลอง	12	20	15.91	2.39	.000*
หลังทดลอง	23	29	27.58	1.62	

* $p < .05$

จากตาราง คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 12 ก่อนการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าเท่ากับ 12, 20, 15.91 922.39 และคะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 12 หลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าเท่ากับ 23, 29, 27.58 และ 1.62

จากการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 12 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 12 หลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าสูงกว่าก่อนการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 12 ก่อนและหลังการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตารางที่ 21 คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 13 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

การทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 13	คะแนนต่ำสุด	คะแนนสูงสุด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	Sig.
ก่อนทดลอง	12	18	15.33	2.34	.000*
หลังทดลอง	24	30	27.41	1.44	

* $p < .05$

จากตาราง คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 13 ก่อนการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าเท่ากับ 12, 18, 15.33 และ 2.34 และคะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 13 หลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าเท่ากับ 24, 30, 27.41 และ 1.44

จากการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 13 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 13 หลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าสูงกว่าก่อนการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการ

อ่านออกเสียงครั้งที่ 13 ก่อนและหลังการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตารางที่ 22 คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 14 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

การทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 14	คะแนนต่ำสุด	คะแนนสูงสุด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	Sig.
ก่อนทดลอง	10	19	15.33	2.93	.000*
หลังทดลอง	23	29	27.41	1.92	

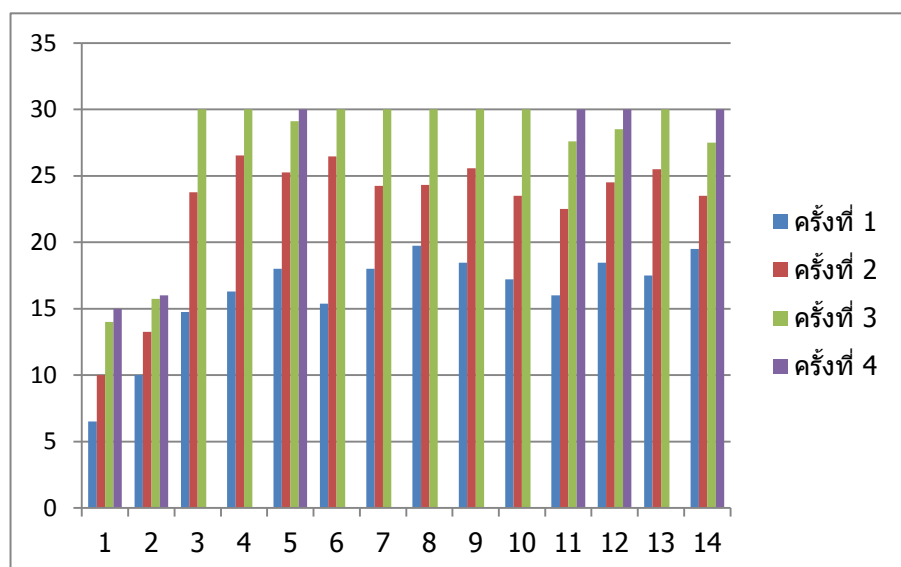
* $p < .05$

จากตาราง คะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 14 ก่อนการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าเท่ากับ 10, 19, 15.33 และ 2.93 และคะแนนต่ำสุด คะแนนสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 14 หลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าเท่ากับ 23, 29, 27.41 และ 1.92

จากการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 14 ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 14 หลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าสูงกว่าก่อนการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 14 ก่อนและหลังการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตอนที่ 2 การฝึกอ่านออกเสียงโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

แผนภาพที่ 7 ค่าเฉลี่ยคะแนนการฝึกอ่านออกเสียงครั้งที่ 1- 14 (การอ่านชุดที่ 1 ของแต่ละครั้ง) ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการอ่านโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นด้วยวิธีการอ่านซ้ำ

จากแผนภาพที่ 7 แสดงค่าเฉลี่ยคะแนนการฝึกอ่านออกเสียงครั้งที่ 1- 14 ด้วยวิธีการอ่านซ้ำ มีผลการอ่านดังนี้

กิจกรรมการอ่านครั้งที่	คะแนนเต็ม	จำนวนครั้งและคะแนนการอ่านของนักเรียน			
		ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	ครั้งที่ 4
1	15	6.5	10	14	15
2	16	10	13.25	15.75	16
3	30	14.76	23.76	30	-
4	30	16.29	26.54	30	-
5	30	18	25.25	29.1	30
6	30	15.38	26.45	30	-
7	30	18	24.25	30	-
8	30	19.75	24.32	30	-
9	30	18.45	25.56	30	-
10	30	17.2	23.5	30	-
11	30	16	22.5	27.6	30
12	30	18.45	24.5	28.5	30
13	30	17.5	25.5	30	-
14	30	19.5	23.5	27.5	30

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ผลของการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นที่มีต่อความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการอ่านในโรงเรียนขนาดเล็ก สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาผลของการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นที่มีต่อความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการอ่านในโรงเรียนขนาดเล็ก

สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่1-6 เมื่อได้รับการพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นจะมีความสามารถทางการอ่านออกเสียงหลังทดลองสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่1-6 ที่มีปัญหาทางการอ่าน โรงเรียนบ้านसानฝัน (นามสมมติ) ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 12 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การศึกษาข้อมูลเบื้องต้น

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ทั้งในประเทศและต่างประเทศเพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยต่อไป

2. กลุ่มตัวอย่าง

เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ที่มีปัญหาทางการอ่านโรงเรียนบ้านसानฝัน กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 12 คน

3. แผนกิจกรรมที่ใช้ในการวิจัย

แผนกิจกรรมการอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคเพื่อนต่างระดับชั้นที่ใช้ในการวิจัยมีทั้งหมด 14 แผนกิจกรรม ประกอบด้วย 1) ขั้นตอนการฝึกอ่านออกเสียง 2) ขั้นตอนการฝึกอ่านออกเสียง - 3) ขั้นหลังการฝึกอ่านออกเสียง

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบประเมินผลความสามารถและทักษะอ่านออก อ่านคล่อง ของสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา 2) แบบฝึกอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น 3) แบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงซึ่งมีระดับความยากตั้งแต่ 0.28 – 0.78 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.28 – 0.85

5. การดำเนินการวิจัย

5.1 ผู้วิจัยคัดเลือกนักเรียนที่เป็นผู้เรียนและผู้สอน โดยดูจากการประเมินผลความสามารถและทักษะอ่านออกอ่านคล่อง ของสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา

5.2 ผู้วิจัยจับคู่ครูผู้สอนและผู้เรียน อัตราส่วนที่ใช้คือ นักเรียนที่เป็นผู้สอนต่อนักเรียนที่เป็นผู้เรียน 1 : 2 พร้อมชี้แจงขั้นตอน การปฏิบัติตนและบทบาทหน้าที่ขณะทำกิจกรรม

5.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นผู้เรียนทำแบบทดสอบก่อนทำกิจกรรมการฝึกอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น และนำผลการทดสอบของนักเรียนที่เป็นผู้เรียนมาให้นักเรียนที่เป็นผู้สอนศึกษาเพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานให้นักเรียนที่เป็นผู้สอนใช้ในการฝึกอ่านออกเสียงให้กับนักเรียนที่เป็นผู้เรียนต่อไป

5.4 กิจกรรมฝึกอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น ใช้เวลาวันละ 30 นาที สัปดาห์ละ 5 วัน เป็นเวลา 12 สัปดาห์ รวม 60 วัน

5.5 นักเรียนที่เป็นผู้สอนฝึกนักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านออกเสียงด้วยวิธีอ่านซ้ำ

5.6 ผู้วิจัยทดสอบหลังเรียนนักเรียนที่เป็นผู้เรียน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยคัดเลือกนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านโดยใช้แบบประเมินผลความสามารถและทักษะอ่านออก อ่านคล่อง สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา

2. ผู้วิจัยทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 1 ก่อนทดลองใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น (pre-test)

3. ผู้วิจัยดำเนินการจัดกิจกรรมการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น โดยให้นักเรียนที่เป็นผู้เรียนฝึกอ่านออกเสียง ทั้งนี้เมื่ออ่านออกเสียงครบทั้ง 3 ครั้ง ให้นักเรียนที่เป็นผู้เรียนเขียนตามคำบอกคำหรือประโยคที่อ่านออกเสียงเพื่อเป็นการทบทวน

4. ผู้วิจัยทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงครั้งที่ 1 หลังทดลองใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น (post-test)

5. ผู้วิจัยทดสอบก่อนและหลังทดลองใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นจนครบ 14 ครั้ง ซึ่งในแต่ละครั้งดำเนินการเหมือนการดำเนินการครั้งที่ 1 โดยเก็บรวบรวมผลการสอนอ่านออกเสียงโดยเพื่อนต่างระดับชั้นและแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงในแต่ละครั้ง

6. ผู้วิจัยทดสอบหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น โดยใช้แบบประเมินผลความสามารถและทักษะอ่านออก อ่านคล่อง สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา เพื่อติดตามประสิทธิภาพการอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

การวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูล

1. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงก่อนและหลังทำกิจกรรมการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น โดยการทดสอบค่าที (t – test dependent)

2. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงก่อนและหลังทำกิจกรรมการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น จำนวน 14 ครั้ง โดยการทดสอบค่าที (t – test dependent)

สรุปผลการวิจัย

ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมีค่าสูงกว่าก่อนการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

อภิปรายผลการวิจัย

จากการทดลองใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นที่มีต่อความสามารถในการอ่านออกเสียง นักเรียนที่มีปัญหาการอ่านมีความสามารถในการอ่านออกเสียงสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งเป็นผลมาจากปัจจัยต่างๆ ตามประเด็นการอภิปราย ดังนี้

1. การใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

การใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นโดยจับคู่ระหว่างนักเรียนที่มีความสามารถทางการอ่านสูงกว่าเป็นผู้สอนกับนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านเป็นผู้เรียน โดยนักเรียนที่เป็นผู้เรียนมีคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงหลังทดลองสูงกว่าก่อนทดลอง เนื่องจากเกิดความรู้สึก

สบายใจ ไม่กดดันในการทำกิจกรรมสอดคล้องกับ Paterson and Elliott (2006) ได้กล่าวว่าการที่นักเรียนมีอายุที่ใกล้เคียงกันจะสามารถเรียนรู้หรือทำงานร่วมกันได้ดีในสภาพแวดล้อมที่ไม่เป็นทางการและยังทำให้นักเรียนที่เป็นผู้เรียนและผู้สอนรู้สึกสบายใจ เมื่อเกิดข้อผิดพลาด ไม่รู้สึกอับอายหรือรู้สึกเหมือนถูกข่มขู่ จากผลการวิจัยพบว่านักเรียนส่วนใหญ่รู้สึกสนุกสนาน เป็นกันเอง มีกำลังใจชอบทำกิจกรรมเมื่อมีเวลาว่าง ทั้งนี้การจับคู่นักเรียนสามารถให้นักเรียนเลือกได้ตามความสมัครใจ โดยจับคู่เรียนที่มีลักษณะบางอย่างเหมือนกัน เช่น เพศ ลักษณะนิสัย เป็นต้น ส่วนนักเรียนที่มีปัญหาด้านพฤติกรรมไม่ควรจับให้อยู่กลุ่มเดียวกัน เพราะจะควบคุมกิจกรรมได้ยากและหากให้นักเรียนสอนกันไประยะหนึ่งโดยนักเรียนที่จับคู่เดิมโดยตลอดอาจเกิดความเบื่อหน่ายได้ การวิจัยในครั้งนี้เมื่อคู่ใดที่มีนักเรียนที่เป็นผู้สอนขาดเรียน จะให้นักเรียนที่เป็นผู้สอนคู่อื่นมาสอนแทนซึ่งได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดี ทั้งนี้ในการจัดกิจกรรมครูผู้สอนควรให้ความสนใจนักเรียนตามความเหมาะสมและไม่ควรไปยุ่งเกี่ยวกับนักเรียนมากเกินไปเพราะนักเรียนจะรู้สึกไม่เป็นอิสระ (บรรเจอดพร รัตนพันธุ์, 2540)

การวิจัยในครั้งนี้ใช้อัตราส่วนการจับคู่ระหว่างนักเรียนที่เป็นผู้สอนต่อนักเรียนที่เป็นผู้เรียนซึ่งเท่ากับ 1 : 2 ทั้งนี้จากการศึกษางานเอกสารและงานวิจัยพบว่าการใช้อัตราส่วนระหว่างนักเรียนที่เป็นผู้สอนต่อนักเรียนที่เป็นผู้เรียนเช่น 1: 1 หรือ 1 : 3 หรือ 2 : 5 ทั้งนี้การจับคู่ไม่จำเป็นต้องใช้คู่เดิมตลอดระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย (บรรเจอดพร รัตนพันธุ์, 2540) ขณะที่ ทรงสถิต กิตติคุณวัจนะ (2522) ได้กล่าวว่าอัตราส่วนระหว่างนักเรียนที่เป็นผู้สอนต่อนักเรียนที่เป็นผู้เรียนที่เหมาะสมที่สุดคือ 1:3 ส่วนเพ็ญสุข ภูตระกูล (2528) ใช้อัตราส่วน 1 :1 เช่นเดียวกับ ยุพา บุญวิสุข (2536) ที่ใช้อัตราส่วน 1 : 1 จากการศึกษางานวิจัยข้างต้น ซึ่งเห็นว่าอัตราส่วนที่ใช้สามารถยืดหยุ่นได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของบริบทในการวิจัย ทั้งนี้อัตราส่วนระหว่างนักเรียนที่เป็นผู้สอนต่อนักเรียนที่เป็นผู้เรียนที่ผู้วิจัยใช้คือ 1 : 2 พบว่า อัตราส่วนนี้มีความเหมาะสมกับบริบทโรงเรียนขนาดเล็ก เนื่องจากนักเรียนที่สามารถเป็นผู้สอนได้มีจำนวนน้อยไม่สามารถใช้อัตราส่วน 1 : 1 ได้ อัตราส่วนที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ช่วยให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมได้เต็มที่ นอกจากนี้การสอนนักเรียนที่เป็นผู้เรียน 2 คน จะช่วยเพิ่มทักษะการแก้ปัญหาของนักเรียนที่เป็นผู้สอนได้อีกด้วย

การใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับขั้นในการสอนอ่านไม่เพียงแต่จะช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนที่มีปัญหาการอ่านที่มีบทบาทเป็นผู้เรียนเท่านั้น การใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับขั้นยังช่วยพัฒนาทักษะการสอนของนักเรียนที่เป็นผู้สอนได้เป็นอย่างดี มีความแม่นยำและเชี่ยวชาญในเนื้อหามากขึ้นเพราะการสอนในแต่ละครั้งเป็นการทบทวนเนื้อหาไปในตัว สอดคล้องกับ Derrick (2015) ได้กล่าวว่าวิธีนี้นอกจากจะพัฒนาทักษะความรู้ของนักเรียนที่เป็นผู้สอนแล้ว ยังสร้างความรู้สึกภาคภูมิใจอีกด้วย จากการศึกษาพบว่าเมื่อนักเรียนที่เป็น

ผู้เรียนทดสอบหลังเรียน นักเรียนที่เป็นผู้สอนจะคอยลุ้นคะแนว่าจะเพิ่มขึ้นจากทดสอบก่อนเรียนหรือไม่ ถ้าคะแนนเพิ่มขึ้นมากหรือผิคน้อยมากนักเรียนที่เป็นผู้สอนจะดีใจ มีกำลังใจในการสอนอ่านครั้งต่อไป ขณะที่สอนอ่านเมื่อนักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านออกเสียงไม่ถูกต้อง นักเรียนที่เป็นผู้สอนพยายามหาวิธีเพื่อให้อ่านได้ถูกต้อง ทุกครั้งก่อนให้นักเรียนที่เป็นผู้สอนลงมือฝึกจริง ผู้วิจัยจะให้นักเรียนที่เป็นผู้สอนอ่านออกเสียงให้ฟังเพื่อความถูกต้อง แม่นยำและนำไปปัญหาที่ได้จากการทดสอบก่อนใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นมาแนะนำแก่นักเรียนที่เป็นผู้สอนก่อนลงมือฝึกจริง ทั้งนี้เพ็ญสุข ภูตระกูล (2528) ได้กล่าวว่านักเรียนที่ได้คะแนนในการทดสอบสูง ไม่ได้หมายความว่าความถี่ในการสอนดีเสมอไป และยังเป็นการฝึกความรับผิดชอบให้แก่เด็กนักเรียนที่เป็นผู้สอน ซึ่งจะต้องรู้หน้าที่ของตนเองโดยทรงสถิต กิตติคุณวิจนะ (2522) ได้กล่าวว่าการเลือกนักเรียนที่เป็นผู้สอนควรคำนึงความรับผิดชอบของนักเรียนผู้นั้นด้วยเพราะเป็นสิ่งสำคัญที่ส่งผลต่อการทำกิจกรรม จากการวิจัยในครั้งนี้พบว่านักเรียนที่เป็นผู้สอนบางคนขาดความมั่นใจในตัวเอง เมื่อนักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านออกเสียงไม่ถูกต้องมากและจะกลับมามีกำลังใจอีกครั้งเมื่อนักเรียนที่เป็นผู้เรียนเริ่มอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง ซึ่ง Paterson และ Elliott (2006) ได้กล่าวว่าในช่วงแรกนักเรียนที่เป็นผู้สอนมีความกังวลและไม่มั่นใจในความสามารถของตัวเอง เมื่อทำการทดลองไประยะหนึ่งนักเรียนมีความสุข สนุกที่ได้ช่วยเหลือกัน

ทั้งนี้ข้อดีที่ได้จากการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นในการสอนอ่านยังส่งผลต่อการฝึกการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าด้วยเช่นกัน จากงานวิจัยของ Derrick (2015) ได้ให้แนวคิดไว้ว่า เมื่อนักเรียนที่เป็นผู้สอนมีประสบการณ์มากขึ้น จะนำไปปัญหาที่เกิดขึ้นมาพัฒนาจนเกิดวิธีการสอนใหม่ๆ อยู่เสมอ จากการสังเกตของผู้วิจัย เมื่อนักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านออกเสียงพยัญชนะตัว ค ไม่ได้ นักเรียนที่เป็นผู้สอนจะค่อยๆ ออกเสียงซ้ำๆ ให้ฟัง เมื่อนักเรียนที่เป็นผู้เรียนออกเสียงนักเรียนที่เป็นผู้สอนจะลากมือคล้ายๆ กับว่าทयरให้สัญญาณแก่นักดนตรีเพื่อให้นักเรียนที่เป็นผู้สอนออกเสียงตาม และเมื่อนักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านคำศัพท์พื้นฐานไม่ได้ นักเรียนที่เป็นผู้สอนจะใช้วิธีการบอกใบ้โดยจะบอกใบ้จากสิ่งใกล้ตัว เมื่อนักเรียนที่เป็นผู้เรียนตอบถูก จะสอนสะกดคำอีกครั้ง

นอกจากนี้การใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นในการสอนอ่านนั้นยังเป็นการพัฒนาพฤติกรรมทางสังคมและฝึกระเบียบวินัยในชั้นเรียน (Paquette, 2009) เทคนิคนี้เป็นการทำงานร่วมกันของนักเรียน ไม่เฉพาะแค่คู่ตัวเองเท่านั้นเพราะบางครั้งมีการเปลี่ยนคู่ เมื่อนักเรียนที่เป็นผู้สอนไม่มาโรงเรียน โดยมีการยืมตัวนักเรียนที่เป็นผู้สอนมาสอนแทน ซึ่งบรรเจอดพร รัตนพันธุ์ (2540) ได้ให้ความเห็นว่า อัตราส่วนระหว่างผู้เรียนและผู้สอนไม่จำเป็นต้องเหมือนกันตลอดระยะเวลาทดลอง นักเรียนต้องปรับพฤติกรรมในการทำงานร่วมกัน ต้องใส่ใจในความรู้สึกและควมอารมณ์ของตนเองให้ได้ การตรงต่อเวลา ทั้งนักเรียนที่เป็นผู้เรียนและผู้สอนจะรู้หน้าที่ของตนเองไม่โอ้อ้อ นอกจากนี้

Miller (1991 อ้างถึงใน The Access Center, 2009) กล่าวว่านักเรียนที่เป็นผู้เรียนและผู้สอนควรมีพฤติกรรมที่เหมาะสม ทั้งในเรื่องการสอน การตอบ-ถามคำถาม การสาธิต การจัดการแก้ปัญหาต่างๆ การให้กำลังใจและการชมเชย

2.การสอนอ่านออกเสียงด้วยวิธีการอ่านซ้ำ

ผลการวิจัยพบว่าการสอนอ่านออกเสียงด้วยการอ่านซ้ำช่วยให้นักเรียนอ่านออกเสียงได้ได้ถูกต้องชัดเจนขึ้น โดยส่วนใหญ่จะพบว่านักเรียนอ่านซ้ำคนละไม่เกิน 3 ครั้ง จะมีอ่านครั้งที่ 4 ไม่มากนัก ซึ่งงานวิจัยของ Kuhn (2004) พบว่าวิธีนี้มีเป้าหมายเพื่อให้นักเรียนสามารถใช้ประสบการณ์ที่ยากขึ้นในการถอดรหัสการอ่านให้คล่อง โดยนักเรียนอ่านข้อความสั้นๆซ้ำหลายๆครั้งจนอ่านได้ถูกต้องชัดเจน นักเรียนจะอ่านข้อความประมาณ 3 – 5 ครั้ง ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีคะแนนผลการอ่านออกเสียงเพิ่มขึ้น และนักเรียนสามารถอ่านออกเสียงได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ดังนี้

- 1) อ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์และตัวสะกด คำควบกล้ำ ออกเสียงตัวร-ล อักษรนำ คำที่มีตัวการ์นต์ รร พยัญชนะที่ออกเสียงและไม่ออกเสียงได้ถูกต้อง
- 2) อ่านออกเสียงไม่ช้าหรือเร็วเกินไป ไม่ตะกุกตะกัก ไม่ขึ้นนิ้วตามคำที่อ่าน
- 3) ไม่อ่านตุ๋นคำ ตกหล่นหรือข้ามคำ
- 4) อ่านได้ด้วยตัวเองโดยไม่ต้องอาศัยผู้อื่นอ่านให้ฟัง
- 5) ใช้น้ำเสียงชัดเจนเหมาะสมในการอ่าน

นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่าการอ่านซ้ำช่วยให้นักเรียนเกิดคำคุ้นตา นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านไม่สามารถอ่านออกเสียงคำหรือประโยคได้ถูกต้องหมดทุกคำในทันที การอ่านซ้ำหลายๆครั้งช่วยให้นักเรียนมีความพยายามและมีกำลังใจในการอ่านให้ถูกต้อง การแก้ปัญหาให้นักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน ครูผู้สอนและผู้ปกครองควรเอาใจใส่และกวดขันการอ่านตั้งแต่เริ่มต้น โดยเฉพาะชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการต่อยอดการจับใจความวิชาต่างๆ และเน้นย้ำการสอนแจกลูกคำที่ถูกต้อง ผลจากการวิจัยยังพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เป็นต้นไป สามารถอ่านออกเสียงได้ดีเมื่ออ่านซ้ำในครั้งที่ 2 โดยนักเรียนอาศัยการจำขณะที่นักเรียนที่เป็นผู้สอนอ่านให้ฟัง

อย่างไรก็ตามพบว่านักเรียนที่เป็นผู้เรียนส่วนใหญ่มีคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงสูงขึ้น แต่ยังพบว่านักเรียนส่วนหนึ่งยังคงมีปัญหาทางการอ่าน เนื่องจากพื้นฐานความรู้ในอดีตที่ไม่เพียงพอ ปัญหาทางการอ่านที่พบมีดังนี้

1) ด้านความถูกต้อง (accuracy) พบว่าเมื่ออ่านคำและประโยคในครั้งแรก นักเรียนส่วนใหญ่ยังคงอ่านข้ามคำ เพิ่มคำ เมื่อให้ออกเสียงพยัญชนะนักเรียนทุกคนจะออกเสียงและจำพยัญชนะ สระไม่ถูกต้องครบทุกตัว (เอกสารแนบในภาคผนวก จ) เมื่อผันวรรณยุกต์ในอักษรกลางนักเรียนหลายคนผันได้ถูกต้อง แต่เมื่อให้ผันวรรณยุกต์ในอักษรต่ำและอักษรสูงส่วนใหญ่ผันไม่ถูกต้อง นักเรียนบางส่วนออกเสียงตัวสะกด เสียงควบกล้ำไม่ถูกต้อง ร,ล ไม่ถูกต้อง

2) ด้านทำนองและจังหวะในการอ่าน (prosody) พบว่านักเรียนที่ไม่มั่นใจในคำที่กำลังอ่านจะอ่านออกเสียงเบาเกินไป การวิจัยครั้งนี้ไม่พบนักเรียนที่อ่านออกเสียงดังเกินไป เมื่อคัดเลือกนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน โดยให้นักเรียนอ่านประโยค พบว่านักเรียนบางส่วนเว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง ไม่เป็นธรรมชาติ

3) ความเร็วในการอ่าน (automatic) พบว่านักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านส่วนใหญ่จะอ่านช้าเกินไป เนื่องจากไม่สามารถสะกดคำที่อ่านได้และไม่มีความมั่นใจในการอ่านและเมื่อให้อ่านประโยคจะพบว่านักเรียนอ่านอ่านตะกุกตะกัก

นอกจากนี้การวิจัยในครั้งนี่ยังพบปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1) ด้านนักเรียน พบว่าพื้นฐานการอ่านสะกดคำของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่เพียงพอ การจำรูป-เสียงพยัญชนะและสระไม่แม่นยำ ทำให้นักเรียนอ่านออกเสียงได้ไม่ถูกต้อง อ่านออกเสียงได้ช้า ไม่สามารถติดตามบทเรียนได้ทัน เมื่อนักเรียนอ่านออกเสียงหรือเขียนพยัญชนะ,สระและคำผิดและไม่ได้รับการแก้ไขจากครูผู้สอนในขณะนั้นทำให้นักเรียนยังคงจำพยัญชนะ, สระและคำผิดเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน ทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายและท้อแท้ในการเรียน ลักษณะทางกายภาพ เช่น นักเรียนบางคนมีรูปร่างอ้วนเกินไป ทำให้ทำงานหรือกิจกรรมต่างๆ ได้ช้า ขาดความกระตือรือร้นและความกระฉับกระเฉงในการเรียน การขาดเรียนเป็นประจำทำให้นักเรียนไม่สามารถติดตามบทเรียนได้ต่อเนื่องสอดคล้องกับประเทิน มหาจันทร์ (2530) ที่กล่าวว่าสุขภาพที่ดีส่งผลต่อประสิทธิภาพที่ดี หากนักเรียนมีโรคประจำตัวหรือเจ็บป่วยจะทำให้ร่างกายขาดความกระปรี้กระเปร่าในการเรียนกระทบต่อพัฒนาการทางด้านร่างกายและสมองด้วย นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนบางคนไม่มีสมาธิในการเรียน สมาธิสั้น ปัญหาทางด้านอารมณ์ เมื่อนักเรียนถูกเพื่อนล้อเลียนทำให้ขาดความมั่นใจในการอ่าน ไม่กล้าออกเสียงให้ชัดเจน นักเรียนขาดความเอาใจใส่และไม่เห็นความสำคัญของการเรียน สอดคล้องกับบงเยาว์ แซงเพ็ญแข, ประภาพันธ์ นิลอรุณและสมศักดิ์ ศรีมานอน (2522 อ้างถึงใน ศรีรัตน์ เจริญกลิ่นจันทร์, 2536) ได้กล่าวว่าการอ่านต้องอาศัยพื้นฐานทาง

อารมณ์ นักเรียนที่มีความมั่นคงทางอารมณ์จะไม่หวั่นไหวง่ายเมื่อประสบปัญหา ไม่รู้สึกกังวลหรือกลัวจนเกินเหตุ กล้าเผชิญและพยายามในการแก้ปัญหาให้ลุล่วงไปได้ด้วยดี

2) ด้านครูผู้สอน จากการสังเกตครูผู้สอนพบว่า ครูผู้สอนไม่ได้สอนในวิชาที่ตนเองถนัด ขาดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับวิธีการสอนอ่านโดยเฉพาะการสอนอ่านกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการอ่านของนักเรียน ครูผู้สอนขาดเทคนิคแปลกใหม่ที่คอยดึงดูดและกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียน ขาดการประเมินผลและสะท้อนกลับนักเรียนอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอซึ่งจะช่วยลดจำนวนนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านได้ การออกเสียงของครูที่ไม่ชัดเจน เช่น คำควบกล้ำ, ร-ล และอื่นๆทำให้นักเรียนได้ยินเสียงที่ผิดเพี้ยน ความทุ่มเทและเอาใจใส่ในนักเรียนทุกคน การพัฒนาศักยภาพและความสามารถของครูผู้สอนยังไม่เต็มที่ภาระงานของครูผู้สอนที่ต้องทำนอกเหนือจากงานสอนทำให้มีเวลาสอนไม่เต็มที่ สอดคล้องกับศิวกานท์ ปทุมสูติ (2556) ที่กล่าวถึงปัญหาการอ่านซึ่งมีสาเหตุมาจากตัวครูผู้สอน ได้แก่ ครูผู้สอนให้เวลากับการฝึกทักษะการอ่านและการเขียนไม่เพียงพอ สอนผิดวิธีการเรียนรู้ของวิชาภาษาไทย ขาดการวิเคราะห์บทวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของตนเอง มีองค์ความรู้เกี่ยวกับภาษาไทยไม่ตีพอ พูดและอ่านไม่ชัด นอกจากนี้สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2540) ได้กล่าวถึงปัญหาที่เกี่ยวข้องกับตัวครูผู้สอนซึ่งส่งผลต่อการสอนอ่านที่ไม่ประสบความสำเร็จว่า ครูผู้สอนไม่เข้าใจวิธีการสอนอย่างแท้จริง ขาดความรู้เกี่ยวกับการสอนอ่าน จากการศึกษาวิจัยและข้อมูลโรงเรียนขนาดเล็กพบว่าครูผู้สอนมักจะย้ายไปสอนโรงเรียนใหญ่ที่มีความพร้อมมากกว่าทำให้นักเรียนเรียนไม่ต่อเนื่องซึ่งมนตรี ศรีเพชร (2546) ได้กล่าวว่าโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็กมีผู้บริหารและครูย้ายบ่อย

3) ด้านครอบครัว ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านส่วนใหญ่มีปัญหาทางครอบครัว พ่อแม่แยกทางกัน นักเรียนอาศัยอยู่กับปู่ย่าตายายหรือญาติทำให้ไม่ได้รับการเอาใจใส่ทั้งด้านการใช้ชีวิตประจำวัน การอบรมเลี้ยงดู การให้ความรักความอบอุ่น รวมทั้งด้านการเรียนเท่าที่ควร หลายครอบครัวไม่เห็นความสำคัญของการศึกษาจึงไม่พยายามกวดขันและใส่ใจนักเรียนฐานะของครอบครัวที่ยากจน การประกอบอาชีพของพ่อแม่ที่ต้องอพยพครอบครัวไปตามที่ต่างๆทำให้นักเรียนขาดเรียนบ่อยหรือย้ายโรงเรียน ขาดความต่อเนื่องในการเรียน จากการสอบถามนักเรียนกลุ่มตัวอย่างพบว่าหลายครอบครัวไม่มีการทบทวนบทเรียนหรือสอนการบ้านให้นักเรียน พ่อแม่ไม่ได้ตีถามถึงการเรียนของนักเรียน ไม่มีการชักชวนให้นักเรียนอ่านหนังสือหรือเล่านิทานให้นักเรียนฟัง นอกจากนี้ยังพบว่าบางครอบครัวมีการยุ่งเกี่ยวกับการพนันและอบายมุขต่างๆ สอดคล้องกับสุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2540) ได้กล่าวว่าครอบครัวเป็นสถาบันที่สำคัญที่สุดที่จะช่วยส่งเสริมให้เด็กรักการอ่าน พ่อแม่ต้องให้ความรักความอบอุ่นทำกิจกรรมร่วมกับลูกเช่น เล่านิทาน อ่านหนังสือ ผู้ปกครองที่ไม่รักการอ่านมักจะไม่เห็นคุณค่าของการอ่าน

นอกจากปัจจัยเรื่องปัญหาการอ่านแล้ว บริบทของโรงเรียนขนาดเล็กก็เป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถทางการอ่าน จากการวิจัยพบว่าจำนวนนักเรียนที่มีน้อยส่งผลให้จำนวนครูผู้สอนมีน้อยเช่นกัน งบประมาณที่มีจำกัดทางโรงเรียนไม่สามารถเปิดรับสมัครครูผู้สอนให้ครบตามจำนวนชั้นและสาขาวิชาที่ขาดแคลน อีกทั้งโรงเรียนตั้งอยู่ในพื้นที่ห่างไกลจากตัวเมือง เงินค่าจ้างที่น้อยจึงไม่คุ้มกับค่าเดินทางและค่าใช้จ่ายส่วนตัว เป็นสาเหตุให้ต้องหาคนในพื้นที่ซึ่งส่วนใหญ่ไม่ได้จบสาขาครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์และไม่ได้จบสาขาวิชาที่ตรงกับวิชาที่ตนเองสอน นอกจากนี้โรงเรียนขนาดเล็กมีภาระงานที่มากเมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนครูผู้สอน ทำให้ครูผู้สอนแต่ละคนต้องทำในหลายๆหน้าที่จึงมีเวลาสอนนักเรียนไม่เต็มที่ การได้รับการจัดสรรงบประมาณที่จำกัดเนื่องจากจำนวนนักเรียนที่มีน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับโรงเรียนขนาดอื่นๆซึ่งเป็นอุปสรรคในการบริหารจัดการ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การสอนอ่านออกเสียงสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน ควรศึกษาปัญหาการอ่านของนักเรียนเป็นรายบุคคลเพื่อจะได้แก้ปัญหาให้ตรงจุดเพราะนักเรียนที่มีปัญหาการอ่านแต่ละคนอ่านออกเสียงแตกต่างกัน บางคนมีปัญหาเกี่ยวกับอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียง ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ออกเสียงไม่ชัดตั้งแต่เด็กเนื่องจากการเลี้ยงดู ขาดความมั่นใจในตนเองและอื่นๆ

2. การคัดเลือกนักเรียนที่เป็นผู้สอน ควรเลือกนักเรียนที่มีความรับผิดชอบ มีความอดทน สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี เมื่อนักเรียนที่เป็นผู้เรียนรู้สึกเบื่อหรือท้อแท้ไม่ยอมทำกิจกรรมนักเรียนที่เป็นผู้สอนจะต้องไม่รู้สึกเบื่อตามไปด้วยและต้องหาวิธีการกระตุ้นให้เพื่อนกลับมาสนใจอีกครั้ง ครูผู้สอนควรคัดเลือกนักเรียนที่อ่านออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจน ทุกครั้งก่อนให้นักเรียนที่เป็นผู้สอนฝึกนักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านออกเสียงจริง ครูผู้สอนจำเป็นต้องตรวจสอบความถูกต้องก่อนลงมือฝึกจริง

3. การจับคู่นักเรียน ครูผู้สอนต้องถามความสมัครใจของนักเรียนทั้งสองฝ่าย มิฉะนั้นเมื่อทำกิจกรรมไปเรื่อยๆ นักเรียนบางคู่อาจทะเลาะกันได้ ส่งผลต่อกระทบต่อการทำกิจกรรม ทั้งนี้การทำกิจกรรมในแต่ละครั้งอาจมีอุปสรรค เช่น นักเรียนขาดเรียน ครูสามารถหานักเรียนที่เป็นผู้สอนคนอื่นมาสอนแทนได้และต้องถามความสมัครใจของนักเรียนทั้งคู่ก่อน ซึ่งการจับคู่สามารถปรับได้ตามความเหมาะสม

4. เวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมควรยืดหยุ่นและสามารถปรับได้ตามความเหมาะสม เนื่องจากโรงเรียนที่ใช้ในการวิจัยเป็นโรงเรียนขนาดเล็ก นักเรียนมีหน้าที่ต้องช่วยงานโรงเรียน ดังนั้นนักเรียนสามารถเลือกเวลาว่างที่ตรงกันในการทำกิจกรรมได้

5. การอ่านซ้ำเป็นวิธีพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน นักเรียนสามารถอ่านซ้ำได้เรื่อยๆจนกว่าจะอ่านถูกต้องโดยมีนักเรียนที่เป็นผู้สอนคอยฝึกอ่าน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาวิจัยการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นที่มีต่อความสามารถด้านอื่นๆ เช่น ความสามารถในการเขียนคำ ความสามารถในการคิดเลข ความสามารถในการอ่าน-เขียนคำศัพท์ วิชาภาษาอังกฤษ เป็นต้น

2. ควรศึกษาวิจัยการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้นที่มีต่อความสามารถในการใช้ชีวิตประจำวันด้านต่างๆ ไม่จำเป็นต้องเป็นด้านวิชาการเสมอไป เพราะนักเรียนวัยใกล้เคียงกันมีพัฒนาการด้านต่างๆในระดับเดียวกันสามารถสื่อสารและเข้าใจพฤติกรรมได้ง่าย

3. ควรศึกษาวิจัยวิธีสร้างแรงจูงใจในการเรียนสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน เนื่องจากนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านส่วนใหญ่ไม่สามารถอ่านเนื้อหาในบทเรียนได้เท่าเพื่อนร่วมชั้น ทำให้นักเรียนกลุ่มนี้เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน ส่งผลให้ไม่เข้าใจบทเรียนในที่สุด

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กรรณิการ์ พวงเกษม. (2535). ปัญหาและกลวิธีการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษา.

กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

กานดา ศรีพรวิสิฐ. (2539). การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจโดยใช้กิจกรรมที่นำการคิดในการอ่านสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่2. ปรินญา มหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน. (2547). นวัตกรรมการศึกษา ชุด จิตวิทยาการอ่าน. กรุงเทพมหานคร: ธารอักษร.

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์. (2542). เทคนิคการอ่าน. กรุงเทพมหานคร: โสภณการพิมพ์.

ฉัตรวรรณ ลัญฉวรรณะกร. (2554). การพัฒนาระบบการเรียนการสอนแบบเสริมศักยภาพการอ่านโดยใช้มัลติมีเดียด้วยข้อมูลเชิงหลักฐานเพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านและการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีปัญหาทางการอ่าน. วิทยานิพนธ์ปริญญา ดุษฎีบัณฑิต คณะครุศาสตร์ สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา ภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทรงสถิต กิตติคุณวัจนะ. (2522). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของการให้นักเรียนสอนกันเอง. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บรรเจอดพร รัตนพันธุ์. (2540). การพัฒนารูปแบบการส่งเสริมผลการเรียนของนักเรียนด้อยสัมฤทธิ์ระดับประถมศึกษาโดยใช้เทคนิคการสอนเสริมเพื่อนต่างระดับ. วิทยานิพนธ์ปริญญา ดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บังอร พานทอง. (2549). การวิเคราะห์ความสามารถและข้อบกพร่องในการอ่านและการเรียนรู้ภาษาไทย : กรณีศึกษานักเรียนระดับประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

บันลือ พงษ์ตะวัน. (2538). มิติใหม่ในการสอนอ่าน. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

ประเทิน มหาจันทร์. (2530). การสอนอ่านเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.

- เพ็ญแข สุภิกิตย์. (2526). ปัญหาการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนสังกัด กรุงเทพมหานครเขตปทุมวัน. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เพ็ญสุข ภูตระกูล. (2528). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยให้เพื่อนช่วยสอนกับที่เรียนด้วยตนเอง วิทยานิพนธ์ ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มนตรี ศรีเพชร. (2546). การศึกษาการปฏิบัติงานวิชาการของโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็กที่มีครู ไม่ครบชั้น สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปทุมธานี. สารนิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ยุพา บุญทวีสุข. (2536). ผลของการสอนซ่อมเสริมด้วย “วิธีที่สอนน้อง” ที่มีต่อความสามารถในการ ออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรรณวิษา เภาวิเศษ. (2549). สภาพและปัญหาการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาในโรงเรียน ประถมศึกษาขนาดเล็กสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาใน 10 จังหวัดภาคใต้. วิทยานิพนธ์ ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาประถมศึกษา ภาควิชาหลักสูตรการสอนและเทคโนโลยี การศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรรณิ โสมประยูร. (2537). การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- ศรีรัตน์ เจริญรัตน์. (2536). การอ่านและการสร้างนิสัยรักการอ่าน. กรุงเทพมหานคร ไทยวัฒนาพานิช.
- ศรีเรือน แก้วกังวาน. (2549). จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย : แนวคิดเชิงทฤษฎี -วัยเด็ก ตอนกลาง กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศิวกานท์ ปทุมสูติ. (2556). เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แก้ปัญหานิดเดียว. นนทบุรี: บริษัทเฟสท์ออฟเสท (1993) จำกัด.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2555). แนวการสอนซ่อมเสริมการอ่านและการเขียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ สกสศ.ลาดพร้าว.

- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2558). แผนยุทธศาสตร์พัฒนาโรงเรียนขนาดเล็ก พ.ศ.2558-2561. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2558). อ่านออกเขียนได้ อ่านคล่องเขียนคล่องและสื่อสารได้. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- สิวลี ลีศิริวัฒนกุล. (2545). ผลการสอนอ่านโดยการประยุกต์ใช้ทฤษฎีสามศรที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจในภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาประถมศึกษา ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุกัญญา รังวงษ์ฤทธิ์. (2550). การพัฒนาโปรแกรมการศึกษารายบุคคลเพื่อพัฒนาการอ่านภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีสมาธิสั้นในห้องเรียน. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุดา เหลี้ยววิริยกิจ. (2528). ผลของการสอนโดยกลุ่มเพื่อนและการสอนโดยกลุ่มเพื่อนร่วมกับการวางเงื่อนไขการเสริมแรงเป็นกลุ่มต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุนทร จันทร์ตรี. (2530). การประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2537). หลักและวิธีสอนอ่านภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- หทัยรัตน์ คงวัฒน์. (2539). การพัฒนาโปรแกรมการสอนซ่อมเสริมการอ่านภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีสัมฤทธิ์ผลการอ่านภาษาไทยต่ำ. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อังคณา ชัยมณี. (2540). การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมทักษะการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาประถมศึกษา ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัจฉรา ชิวพันธ์. (2531). ศาสตร์การสอนภาษาไทย พฤติกรรมการสอนระดับประถมศึกษาปีที่ 2. กรุงเทพมหานคร: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

- Ari, O. (2010). Fluency Interventions for Developmental Readers: Repeated Readings and Wide Reading. RTDE, 28(1), 5-15.
- Caldwell, J. S. (2008). Reading assessment: a primer for teachers and coaches.
- Chiang, B., Thorpe, H. W. และ Darch, C. B. (1980). Effects of cross-age tutoring on word-recognition performance of learning disabled students. Learning disability Quarterly, 3.
- Cohen, J. (2011). Building Fluency through the Repeated Reading Method. English Teaching Forum, 3, 20-27.
- Crawley, S. J. (2000). Remediating Reading difficulties. The United States of America: The McGraw-Hill Companies, Inc.
- Fry, E. (1997). Elementary Reading Struction. The United States of America: McGraw-Hill, Inc.
- Fulk, B. M. and King, K. (2001). Classwide Peer Tutoring at Work. Teaching Exceptional Children, 49-53.
- Hoyt, L. (2012). Best Ever Literacy Survival Tips: International Reading Association.
- Kalkowski, P. (1995). Peer and cross-age tutoring, School improvement research series: Close-up#18. [online]. Available from : <http://www.nwrel.org/scpd/sirs/9/c018.html> [2015, February 13].
- Koralek, D. (2001). Reading Aloud with Children of All ages. NAEYC's journal.
- Kuhn, M. (2004). Helping students become accurate, expressive readers: Fluency instruction for small groups. The Reading Teacher, 58 (December 2004-January 2005, 338-343.
- Miller, B. A. (1989). The multi-grade classroom: A resource for small rural school: Book 7 Planning and using peer tutoring. [online]. Available from : <http://www.nwrel.org/ruraled/publications/multig7.pdf> [2015, February 13]

- Musti-Rao, S., Hawkins, R. o. and Barkley, E. A. (2009). Effects of repeated readings on the oral reading fluency of urban fourth grade students: Implications for practice. Preventing school Failure, 54(1), 12-23.
- Mynes, j. B. (2010). Supporting Struggling Readers. Voices of practitioners, 2(5), 1-11.
- Paquette, K. R. (2009). Integrating the 6+1 Writing Traits Model with Cross-Age Tutoring: An Investigation of Elementary Students' Writing Development. Literacy Research and Instruction, 48, 28-38.
- Paterson, P. O. and Elliott, L. N. (2006). Struggling reader to struggling reader : High school students' responses to a cross-age tutoring program. Journal of Adolescent & Adult Literacy, 49 378-389.
- Rekrut, M. D. (1994). Peer and cross-age tutoring: The lessons of research. Journal of Reading, 37: 5, 356-362.
- Richek, M. A. (1996). Reading problem : assessment and teaching strategies. Massachusetts: A Simon & Schuster Company.
- Rosner, R. (1996). Students teaching students : A handbook for cross-age tutoring. [online]. Available from : <http://www.nationalservicerresources.org/filemanager/download/589/sts.pdf> [2015, February13].
- Russell, S. T., Polen, N. and Topper, K. H. (2010). Alternative Modes of Teaching and Learning. [online]. Available from : http://www.csd.uwa.edu.au/altmodes/to_delivery/peer_teaching.html [2015, February13].
- Samuels, S. J. (1997). The method of repeated readings. The Reading Teacher, 50(5, February), 376-381.
- Smith, R. J. and Johnson, D. D. (1976). Teaching Children to Read. The United States of America: Addison-Wesley Publishing Company, Inc.
- Therrien, W. J. (2004). Fluency and Comprehension Gains as a Result of Repeated Reading. Remedial and Special Education, 25, 252-261.

Therrien, W. J. และ Kubina, R. M. (2006). Developing Reading Fluency With Repeated Reading. Intervention in School and Clinic, 41(3), 156-160.

Wright, J. (2004). Kids as Reading Helpers: A peer Tutor Training Manual. [online]. Available from : www.interventioncentral.org [2015, February13].

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก ก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ช่อนกลิ่น วิรัตน์โยสินทร์
โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม
2. นางสาวดวงใจ บุญยะภาส
นักวิชาการศึกษาคำนาฏการพิเศษ สถาบันภาษาไทย
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
3. นางยุวดี นุชทรัพย์
ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนวัดปากน้ำฝิ่งเหนือ สำนักงานเขตตลิ่งชัน
กรุงเทพมหานคร
4. นายบุญเสริม แก้วพรหม
ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครศรีธรรมราชเขต 4

ที่ ศธ 0512.6(2791.10)/58- 3520

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพมหานคร 10330

22 ธันวาคม 2558

เรื่อง ขอเชิญบุคลากรในต้นสังกัดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครศรีธรรมราช เขต 4

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวภัทรพร พันธุ์สีวกานต์ นิสิตหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาประถมศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน อยู่ระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลของการใช้เทคนิคการสอน โดยเพื่อนต่างระดับชั้นที่มีต่อความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการอ่านในโรงเรียนขนาดเล็ก” โดยมี อาจารย์ ดร.ฉัตรวรรณ ลัญฉวรรธนะกร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในกรณี จึงขอเชิญ คุณบุญเสริม แก้วพรหม เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานใน รายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ คุณบุญเสริม แก้วพรหม เป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.เนาวนิตย์ สงคราม)

รองคณบดี

ปฏิบัติการแทนคณบดี

งานหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน ฝ่ายวิชาการ
โทร. 0-2218-2681-82 ต่อ 612

ที่ ศธ 0512.6(2791.10)/58- 6520

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพมหานคร 10330

22 ธันวาคม 2558

เรื่อง ขอเชิญบุคลากรในต้นสังกัดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครศรีธรรมราช เขต 4

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวภัทราพร พันธุ์สีกานต์ นิสิตหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาประถมศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน อยู่ระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลของการใช้เทคนิคการสอน โดยเพื่อนต่างระดับชั้นที่มีต่อความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาที่มีปัญหาทางการอ่านในโรงเรียนขนาดเล็ก” โดยมี อาจารย์ ดร.ฉัตรวรรณ ลัญฉวรรธนะกร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้ จึงขอเชิญ คุณบุญเสริม แก้วพรหม เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานใน รายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ คุณบุญเสริม แก้วพรหม เป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

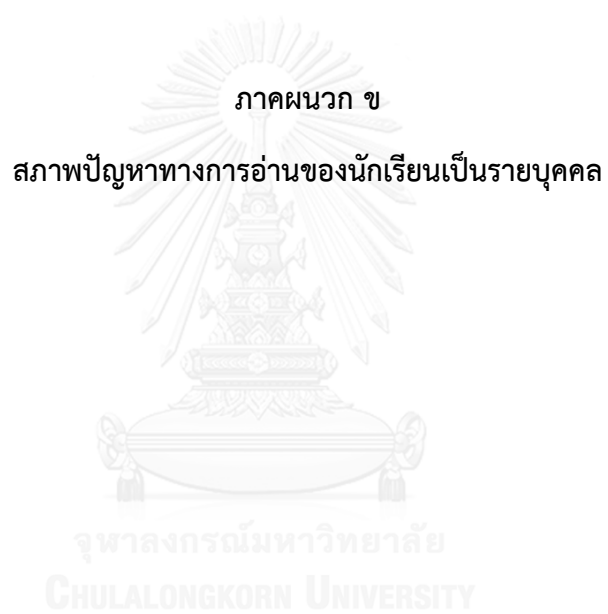
ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.เนาวิทย์ สงคราม)

รองคณบดี

ปฏิบัติกรแทนคณบดี

งานหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน ฝ่ายวิชาการ
โทร. 0-2218-2681-82 ต่อ 612

สภาพปัญหาทางการอ่านออกเสียงของนักเรียนเป็นรายบุคคล (ต่อ)

พยัญชนะ	นักเรียนคนที่...											
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1.32 ก (ออกเสียงเป็น ป)	*	*	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
1.33 ม												
1.34 ย (ออกเสียงควบ ยง ขึ้น จมูก)						✓						
1.35 ร (ออกเสียงไม่ชัด)	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
1.36 ล												
1.37 ว												
1.38 ศ	*	*	*	*			*					*
1.39 ษ	*	*	*	*			*					*
1.40 ส												
1.41 ห (ออกเสียงเป็น ฮ่อ)	✓			✓								
1.42 ฬ	*						*					*
1.43 อ												
1.44 ฮ (ออกเสียง ง ขึ้นจมูก)	✓	✓		✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓	✓

หมายเหตุ ✓ แทนนักเรียนที่อ่านออกเสียงพยัญชนะไม่ถูกต้อง

* แทนนักเรียนที่จำเสียงพยัญชนะไม่ได้

สภาพปัญหาทางการอ่านออกเสียงของนักเรียนเป็นรายบุคคล (ต่อ)

สระ	นักเรียนคนที่...												
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	
1.การอ่านออกเสียงสระ (✓ แทนสระที่จำไม่ได้)													
2.1 -ะ													
2.2 -า													
2.3 ^													
2.4 ๓													
2.5 ๓	✓	✓	✓				✓					✓	
2.6 ๓	✓	✓	✓				✓					✓	
2.7 ุ													
2.8 ู													
2.9 เ-ะ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
2.10 เ-													
2.11 แ-ะ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓					✓	✓
2.12 แ-													
2.13 โ-ะ	✓	✓	✓				✓					✓	
2.14 โ-													
2.15 เ-าะ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
2.16 -อ													
2.17 ัวะ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
2.18 ัว	✓	✓					✓					✓	
2.19 ำ	✓						✓					✓	
2.20 ไ-													
2.21 ไ-													
2.22 เ-า	✓						✓					✓	
2.23 เ-อะ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
2.24 เ-อ	✓		✓	✓		✓	✓					✓	
2.25 เ็ยะ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
2.26 เ็ย	✓	✓	✓				✓					✓	
2.27 เ็อะ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
2.28 เ็อ	✓	✓	✓				✓					✓	
2.29 ฤ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
2.30 ฤ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓
2.31 ฤ	✓	✓	✓				✓					✓	
2.32 ฤ	✓	✓	✓				✓					✓	

ภาคผนวก ค

ข้อมูลพื้นฐานของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านเป็นรายบุคคล

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ข้อมูลพื้นฐานของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านเป็นรายบุคคล

คนที่ 1 ด.ช.กอไก่ (นามสมมติ)

กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เคยเข้าชั้นเรียนมา 1 ครั้ง ลักษณะรูปร่างอ้วน ตัวโตกว่าวัย เคลื่อนไหวร่างกายช้า ขาดความกระตือรือร้นในการเรียน สภาพครอบครัวพ่อแม่แยกทางกัน นักเรียนอาศัยอยู่กับย่า จึงขาดการเอาใจใส่ในเรื่องการเรียนและเรื่องอื่นๆ มักจะลืมนักเรียนไว้ที่โรงเรียนเสมอ นักเรียนอ่านหนังสือไม่ออก ไม่สามารถจำพยัญชนะและสระได้ครบทุกตัว ใช้เวลานานในการเขียนคำง่ายๆ เมื่อให้เขียนพยัญชนะมีเขียนหัวกลับบ้าง

คนที่ 2 ด.ช.ขอไข่ (นามสมมติ)

กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อายุตามเกณฑ์ปกติ รูปร่างผอม ตัวเล็ก พ่อแม่แยกทาง และไปมีครอบครัวใหม่ นักเรียนอาศัยอยู่กับตายายที่ไม่ค่อยเอาใจใส่เท่าที่ควร นักเรียนมีพฤติกรรมก้าวร้าว เคยลักขโมยของในห้องเรียน ไม่สนใจการเรียนเท่าที่ควร ไม่สามารถจำพยัญชนะและสระได้ครบทุกตัว ใช้เวลานานในการอ่านออกเสียง ไม่ค่อยทบทวนบทเรียน

คนที่ 3 ด.ช.ใบไม้ (นามสมมติ)

กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 อายุตามเกณฑ์ปกติ รูปร่างเล็ก อาศัยอยู่กับพ่อแม่ พ่อมีอาชีพทำสวนยางพารา แม่เป็นแม่บ้าน ยังดูแลตัวเองได้ไม่ดึ้นักเนื่องจากทางบ้านช่วยเหลือทุกอย่าง ทางบ้านทำการบ้านให้นักเรียนแต่ไม่ได้สอนหรืออธิบายให้เข้าใจ ขาดสมาธิในการเรียน นักเรียนทำงานช้า ไม่สามารถติดตามเนื้อหาได้ทัน ทำงานไม่ครบ มีพัฒนาการของกล้ามเนื้อมือไม่ดีเท่าที่ควร เขียนหนังสือไม่ค่อยเป็นตัว เขียนช้า ได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนๆ อยู่เสมอ

คนที่ 4 ด.ญ.ใบบัว (นามสมมติ)

กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 อายุตามเกณฑ์ปกติ อาศัยอยู่กับพ่อแม่ซึ่งมีอาชีพทำสวนยางพารา ขาดความมั่นใจในตัวเอง คิดช้า มีความลังเลไม่กล้าออกเสียง อ่านช้าและเสียงเบา

คนที่ 5 ด.ช.ภูผา (นามสมมติ)

กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 อายุตามเกณฑ์ปกติ อาศัยอยู่กับพ่อแม่ซึ่งมีอาชีพทำสวนยางพารา ออกเสียงพยัญชนะหลายตัวไม่ชัดเจนเนื่องจากเคยชินกับภาษาถิ่นใต้และเกิดจากการเลี้ยงดูนักเรียนพูดเร็วและรัว

คนที่ 6 ด.ญ.น้ำใส (นามสมมติ)

กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 อายุตามเกณฑ์ปกติ สภาพครอบครัวพ่อแม่แยกทางกัน นักเรียนอาศัยอยู่กับย่า ออกเสียงพยัญชนะบางตัวไม่ชัดเนื่องจากการเลี้ยงดูและเคยชินกับภาษาถิ่นได้

คนที่ 7 ด.ญ.ส้มป่อย (นามสมมติ)

กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อายุมากกว่าเกณฑ์ปกติ สภาพครอบครัวพ่อแม่แยกทางกัน นักเรียนอาศัยอยู่กับตายายซึ่งไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่เท่าที่ควรเนื่องจากต้องดูแลครอบครัวของตัวเอง ด.ญ.ส้มป่อยย้ายโรงเรียนบ่อยเพราะพ่อแม่ย้ายที่ทำงานบ่อยทำให้เรียนหนังสือได้ไม่ต่อเนื่อง ไม่ค่อยทบทวนบทเรียน ไม่สามารถติดตามเนื้อหาในชั้นเรียนได้ทัน ขาดแรงจูงใจในการเรียน เนื่องจากถูกเพื่อนๆล้อเลียน นักเรียนมีปัญหาด้านการอ่าน-เขียนมากส่งผลให้ไม่เข้าใจในวิชาต่างๆ พื้นฐานการเรียนไม่แน่นตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กล้ามเนื้อมือไม่ได้รับการฝึกฝนเต็มที่ส่งผลให้นักเรียนมีปัญหาด้านการเขียนตัวอักษร จำพยัญชนะและสระได้ไม่ครบทุกตัว

คนที่ 8 ด.ช.ไบโบก (นามสมมติ)

กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อายุตามเกณฑ์ปกติ แม่เสียชีวิต พ่อมีครอบครัวใหม่ นักเรียนอาศัยอยู่กับย่า นักเรียนไม่สนใจการเรียนเท่าที่ควร ขาดความกระตือรือร้น มีปัญหาด้านการอ่านเขียน

คนที่ 9 ด.ช.ต้นน้ำ (นามสมมติ)

กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อายุตามเกณฑ์ปกติ อาศัยอยู่กับพ่อแม่ มีปัญหาด้านการควบคุมอารมณ์ เมื่อไม่พอใจหรือมีเพื่อนหยอกล้อจะโมโหทันที ขาดความมั่นใจในตัวเองทำให้นักเรียนไม่กล้าอ่านออกเสียงให้ชัดเจน

คนที่ 10 ด.ช.ก้อนหิน (นามสมมติ)

กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อายุตามเกณฑ์ปกติ อาศัยอยู่กับพ่อแม่ที่ชอบเล่นการพนัน นักเรียนขาดความอดทนในการรอคอย ใจร้อน มีปัญหาด้านการอ่านออกเสียงเนื่องจากขาดความเอาใจจากครอบครัวและพื้นฐานความรู้ไม่แน่น

คนที่ 11 ด.ช.สายรุ้ง (นามสมมติ)

กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 อายุมากกว่าเกณฑ์ปกติ นักเรียนเคยบวชเรียนมาก่อน อาศัยอยู่กับย่า เนื่องจากพ่อแม่แยกทางกันและต่างมีครอบครัวใหม่ นักเรียนไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่

ในหลายๆด้าน ขาดความกระตือรือร้นในการเรียน ไม่ค่อยทบทวนบทเรียน พื้นฐานไม่แน่นตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ทำให้ยากแก่การต่อยอด นักเรียนจำพยัญชนะและสระได้ไม่ครบทุกตัว

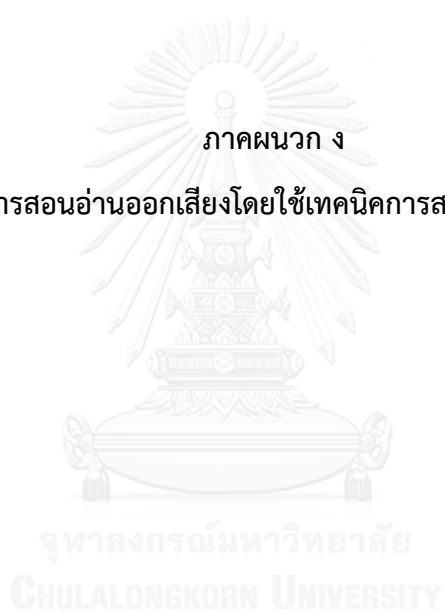
คนที่ 12 ด.ช.สีเทียน (นามสมมติ)

กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อาศัยอยู่กับพ่อแม่ นักเรียนย้ายโรงเรียนบ่อย เนื่องจาก การประกอบอาชีพของพ่อแม่ทำให้เรียนหนังสือได้ไม่ต่อเนื่อง ไม่ได้รับการเอาใจใส่ด้านการเรียน เท่าที่ควร นักเรียนขาดเรียนบ่อย มีความเกียจคร้านและไม่กระตือรือร้นในการเรียน

ภาคผนวก ง

ตารางกิจกรรมการสอนอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

ตารางกิจกรรมการฝึกอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

คำชี้แจง แบบทดสอบครั้งที่ 1 – 10 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3 ใช้แบบทดสอบชุดเดียวกัน

แบบทดสอบครั้งที่ 1 – 10 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6 ใช้แบบทดสอบชุดเดียวกัน

ยกเว้น การอ่านคำศัพท์พื้นฐานและการอ่านประโยค จะมีความยากง่ายที่เหมาะสมกับระดับชั้น

การเรียงลำดับความยากง่ายของแบบทดสอบในแต่ละชุด เป็นการลดความยากง่ายเพื่อเป็นประโยชน์ในการประเมินผลที่แท้จริง ส่วนแบบฝึกอ่านมีการเรียงคำจากง่ายไปหายาก

ตารางกิจกรรมการฝึกอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีปัญหาทางการอ่าน

กิจกรรม	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	ครั้งที่ 4	ครั้งที่ 5	จำนวนครั้ง
1. รู้จักพยัญชนะ	Pre - test 1	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	ชุดที่ 3	Post-test 1	5
2. รู้จักสระ	Pre - test 2	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	-	Post-test 2	4
3. สกศคำแม่ ก กา	Pre - test 3	สระอะ, อา	สระอิ, อี, อือ, อือ	-	Post-test 3	4
	Pre - test 4	สระอุ, อุ, เอะ, เอ	สระแอะ, แอะ, โอะ, โอะ	-	Post-test 4	4
	Pre - test 5	สระเอาะ, เออ, ฮั้ว, ฮั้ว	สระเอะ, เอะ, เออ	สระเออะ, เออ, เอีย, เอือ	Post-test 5	5
4. ผู้เน้นวรรณยุกต์	Pre - test 6	อักษรกลาง	อักษรต่ำ	อักษรสูง	Post-test 6	5
5. สกศคำมาตราต่างๆ	Pre - test 7	แม่ กง	แม่ กน	-	Post-test 7	4
	Pre - test 8	แม่ กม	แม่ เกย	-	Post-test 8	4
	Pre - test 9	แม่ เกอว	แม่ กก	-	Post-test 9	4
	Pre - test 10	แม่ กบ	แม่ กด	-	Post-test 10	4
6. คำศัพท์พื้นฐาน	Pre - test 11	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	-	Post-test 11	4
	Pre - test 12	ชุดที่ 3	ชุดที่ 4	-	Post-test 12	4
	Pre - test 13	ชุดที่ 5	ชุดที่ 6	-	Post-test 13	4
7. อ่านประโยค	Pre - test 14	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	ชุดที่ 3	Post-test 14	5
รวม	14 ครั้ง				14 ครั้ง	60 ครั้ง

ตารางกิจกรรมการฝึกอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีปัญหาทางการอ่าน

กิจกรรม	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	ครั้งที่ 4	ครั้งที่ 5	จำนวน ครั้ง
1. รู้จักพยัญชนะ	Pre - test 1	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	ชุดที่ 3	Post-test 1	5
2. รู้จักสระ	Pre - test 2	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	-	Post-test 2	4
3. สหาคัดคำ แม่ ก กา	Pre - test 3	สระอะ, อา, อิ, อี	สระอี, อี, อู, อุ	-	Post-test 3	4
	Pre - test 4	สระเอะ, เอ, แอะ, แอ	สระโอะ, โอ, เอาะ, , ออ	-	Post-test 4	4
	Pre - test 5	สระเอาะ, , ออ, อัว, อำ	สระโอ, โอ, เอา	สระเออะ, , เออ, , เอีย, เอือ	Post-test 5	5
4. ผันวรรณยุกต์	Pre - test 6	อักษรกลาง	อักษรต่ำ	อักษรสูง	Post-test 6	5
5. สหาคัดคำ มาตรฐานต่างๆ	Pre - test 7	แม่ กง	แม่ กน	-	Post-test 7	4
	Pre - test 8	แม่ กม	แม่ เกย	-	Post-test 8	4
	Pre - test 9	แม่ เกอว	แม่ กก	-	Post-test 9	4
	Pre - test 10	แม่ กบ	แม่ กต	-	Post-test 10	4
6. คำควบกล้ำ อักษรนำ	Pre - test 11	คำควบกล้ำ	อักษรนำ	-	Post-test 11	4
7. คำศัพท์พื้นฐาน	Pre - test 12	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	-	Post-test 12	4
	Pre - test 13	ชุดที่ 3	ชุดที่ 4	ชุดที่ 5	Post-test 13	5
8. อ่านประโยค	Pre - test 14	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	-	Post-test 14	4
รวม	14 ครั้ง				14 ครั้ง	60 ครั้ง

หมายเหตุ คำศัพท์พื้นฐานชุดที่ 1 ได้แก่ คำที่มีพยัญชนะ สระ เครื่องหมายที่ไม่ออกเสียง

คำที่มีเครื่องหมายทัณฑฆาต คำที่มี รร คำที่มี ฤ ฦ

ตารางกิจกรรมการฝึกอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปัญหาทางการอ่าน

กิจกรรม	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	ครั้งที่ 4	ครั้งที่ 5	จำนวน ครั้ง
1. รู้จัก พยัญชนะ	Pre - test 1	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	ชุดที่ 3	Post-test 1	5
2. รู้จักสระ	Pre - test 2	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	-	Post-test 2	4
3. สหาคัดคำ แม่ ก กา	Pre - test 3	สระอะ, อา, อี, อื	สระ	-	Post-test 3	4
	Pre - test 4	สระอุ, อู, เออะ, เอ	สระแอะ, แอ, โอะ	-	Post-test 4	4
	Pre - test 5	สระเอะ, , เออ, ฮั, ฮ่า	สระโอ, โโอ, เอะ	สระเออะ, เออ , เอีย, เอือ	Post-test 5	5
4. ผัน วรรณยุกต์	Pre - test 6	อักษรกลาง	อักษรต่ำ	อักษรสูง	Post-test 6	5
5. สหาคัดคำ มาตราต่างๆ	Pre - test 7	แม่ กง	แม่ กน	-	Post-test 7	4
	Pre - test 8	แม่ กม	แม่ เกย	-	Post-test 8	4
	Pre - test 9	แม่ เกอว	แม่ กก	-	Post-test 9	4
	Pre - test 10	แม่ กบ	แม่ กต	-	Post-test 10	4
6. คำควบกล้ำ อักษรนำ	Pre - test 11	คำควบกล้ำ	อักษรนำ	-	Post-test 11	4
7. คำศัพท์ พื้นฐาน	Pre - test 12	ชุดที่ 1 (คำที่ใช้ เครื่องหมาย ทับนพมาศ)	ชุดที่ 2 (คำที่ใช้ ท, บัน- บรร, รร .ธ, ธา)	-	Post-test 12	4
	Pre - test 13	ชุดที่ 3	ชุดที่ 4	ชุดที่ 5	Post-test 13	5
8. อ่าน ประโยค	Pre - test 14	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	-	Post-test 14	4
รวม	14 ครั้ง				14 ครั้ง	60 ครั้ง

ตารางกิจกรรมการฝึกอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาทางการอ่าน

กิจกรรม	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	ครั้งที่ 4	ครั้งที่ 5	จำนวน ครั้ง
1. รู้จัก พยัญชนะ	Pre - test 1	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	-	Post-test 1	4
2. รู้จักสระ	Pre - test 2	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	-	Post-test 2	4
3. สกศคำ แม่ ก กา	Pre - test 3	สระอะ,อา,อิ,อี,อึ, อือ	สระอุ, อุ,เอะ, เอ,แอะ,แเอ	-	Post-test 3	4
	Pre - test 4	สระ,โอะ,โอ,เอะ, ออ,อัว,อัว,โอ,ไอ	สระเอา,เออะ, เออ,เอ็ย, เอือ	-	Post-test 4	4
4. มั่น วรรณยุกต์	Pre - test 5	อักษรกลาง	อักษรต่ำ	อักษรสูง	Post-test 5	5
5. สกศคำ มาตราต่างๆ	Pre - test 6	แม่ กง	แม่ กน	-	Post-test 6	4
	Pre - test 7	แม่ กม	แม่ เกย	แม่ เกอว	Post-test 7	5
	Pre - test 8	แม่ กก	แม่ กบ	แม่ กค	Post-test 8	5
6. คำควบกล้ำ อักษรนำ	Pre - test 9	คำควบกล้ำ	อักษรนำ	-	Post-test 9	4
7. คำศัพท์ พื้นฐาน	Pre - test 10	คำที่ใช้ เครื่องหมายทัศนศ ภาพ	คำที่ใช้ จ,บ,ัน- บร, ร,ร,ฎ,ฎา)	-	Post-test 10	4
	Pre - test 11	คำที่สะกดไม่ตรง มาตรา	คำที่ประ วิสรรชนีย์-ไม่ ประวิสรรชนีย์	-	Post-test 11	4
	Pre - test 12	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	-	Post-test 12	4
	Pre - test 13	ชุดที่ 3	ชุดที่ 4	ชุดที่ 5	Post-test 13	5
8. อ่านประโยค	Pre - test 14	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	-	Post-test 14	4
รวม	14 ครั้ง				14 ครั้ง	60 ครั้ง

ตารางกิจกรรมการฝึกอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีปัญหาทางการอ่าน

กิจกรรม	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	ครั้งที่ 4	ครั้งที่ 5	จำนวน ครั้ง
1. รู้จัก พยัญชนะ	Pre - test 1	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	-	Post-test 1	4
2. รู้จักสระ	Pre - test 2	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	-	Post-test 2	4
3. สกศคำ แม่ ก กา	Pre - test 3	สระอะ,อา,อี,อิ, อึ,อีอ	สระอุ, อุ,เอะ, เอ,แอะ,แอะ	-	Post-test 3	4
	Pre - test 4	สระ,โอะ,โอ, เอาะ,ออ,อัว,อำ, โ,โอ,โอ	สระเอา,เออะ, เออ,เอีย, เอือ	-	Post-test 4	4
4. ผัน วรรณยุกต์	Pre - test 5	อักษรกลาง	อักษรต่ำ	อักษรสูง	Post-test 5	5
5. สกศคำ มาตราต่างๆ	Pre - test 6	แม่ กง	แม่ กน	-	Post-test 6	4
	Pre - test 7	แม่ กม	แม่ เกย	แม่ เกอว	Post-test 7	5
	Pre - test 8	แม่ กก	แม่ กบ	แม่ กค	Post-test 8	5
6. คำควบกล้ำ อักษรนำ	Pre - test 9	คำควบกล้ำ	อักษรนำ	-	Post-test 9	4
7. คำศัพท์ พื้นฐาน	Pre - test 10	คำที่ใช้ เครื่องหมาย ทัศนธาตุ	คำที่ใช้ ซ,บัน- บร, รร, รุ, ฎา)	-	Post-test 10	4
	Pre - test 11	คำที่สะกดไม่ ตรงมาตรา	คำที่ประ วิสรรชนีย์-ไม่ ประวิสรรชนีย์	-	Post-test 11	4
	Pre - test 12	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	-	Post-test 12	4
	Pre - test 13	ชุดที่ 3	ชุดที่ 4	ชุดที่ 5	Post-test 13	5
8. อ่านประโยค	Pre - test 14	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	-	Post-test 14	4
รวม	14 ครั้ง				14 ครั้ง	60 ครั้ง

ตารางกิจกรรมการฝึกอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีปัญหาทางการอ่าน

กิจกรรม	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	ครั้งที่ 4	ครั้งที่ 5	จำนวน ครั้ง
1.รู้จัก พยัญชนะ	Pre - test 1	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2		Post-test 1	4
2.รู้จักสระ	Pre - test 2	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2		Post-test 2	4
3.สะกดคำ แม่ ก กา	Pre - test 3	สระอะ,อา,อิ,อี, ,อี,อี	สระอุ, อู,เอะ,เอ, ,แอะ,แอะ		Post-test 3	4
	Pre - test 4	สระ,โอะ,โอ, เออะ, ออ,อัว,อัว, ,โอ,โอ	สระเอา,เออะ, เออ,เอีย, เอือ		Post-test 4	4
4.ผัน วรรณยุกต์	Pre - test 5	อักษรกลาง	อักษรต่ำ	อักษรสูง	Post-test 5	5
5.สะกดคำ มาตราต่างๆ	Pre - test 6	แม่ กง	แม่ กน		Post-test 6	4
	Pre - test 7	แม่ กม	แม่ เกย	แม่ เกว	Post-test 7	5
	Pre - test 8	แม่ กก	แม่ กบ	แม่ กด	Post-test 8	5
6.คำควบกล้ำ อักษรนำ	Pre - test 9	คำควบกล้ำ	อักษรนำ		Post-test 9	4
7.คำศัพท์ พื้นฐาน	Pre - test 10	คำที่ใช้ เครื่องหมาย ทัศนภาพ	คำที่ใช้ ท,บัน- บรร, รร,ร,ร,ร)		Post-test 10	4
	Pre - test 11	คำที่สะกดไม่ ตรงมาตรา	คำที่ประ วิสรรชนีย์-ไม่ ประวิสรรชนีย์		Post-test 11	4
	Pre - test 12	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2		Post-test 12	4
	Pre - test 13	ชุดที่ 3	ชุดที่ 4	ชุดที่ 5	Post-test 13	5
8.อ่าน ประโยค	Pre - test 14	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2		Post-test 14	4
รวม	14 ครั้ง				14 ครั้ง	60 ครั้ง

ภาคผนวก จ

แผนกิจกรรมการสอนอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

แผนกิจกรรมการสอนอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

<p>แผนกิจกรรมการสอนอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น</p> <p>สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ที่มีปัญหาทางการอ่าน</p> <p>กิจกรรม รู้จักพยัญชนะ ครั้งที่ 1</p>	
<p>วัตถุประสงค์ นักเรียนที่เป็นผู้เรียนสามารถอ่านออกเสียงพยัญชนะได้ถูกต้อง</p>	
<p>ขั้นตอนในการจัดกิจกรรม</p>	
<p>ขั้นก่อนการสอนอ่านออกเสียง</p>	
<p>1. ผู้วิจัยทดสอบนักเรียนที่เป็นผู้เรียนก่อนการสอนอ่านออกเสียงโดยเพื่อนต่างระดับชั้น ซึ่งพิจารณาตามเกณฑ์การให้คะแนน โดยนักเรียนที่เป็นผู้เรียนจะต้องอ่านได้ถูกต้องตามรายละเอียด ดังนี้</p>	
<p>1) อ่านออกเสียงได้ถูกต้อง (เมื่ออ่านประโยคจะต้องอ่านออกเสียงได้ถูกต้องทุกคำ)</p>	
<p>2) อ่านออกเสียงไม่ช้าหรือเร็วเกินไป ไม่ตะกุกตะกัก ไม่ชี้นิ้วตามคำที่อ่าน</p>	
<p>3) ไม่อ่านตุ๋นคำ ตกหล่นหรือข้ามคำ</p>	
<p>4) อ่านได้ด้วยตัวเอง (โดยไม่ได้รับความช่วยเหลือจากครู เพื่อน นักเรียนที่เป็นผู้สอน)</p>	
<p>5) ใช้น้ำเสียงที่เหมาะสมเป็นธรรมชาติ</p>	
<p>2. ผู้วิจัยนำผลการอ่านของนักเรียนที่เป็นผู้เรียน ชี้แจงให้นักเรียนที่เป็นผู้สอนทราบถึงข้อผิดพลาดที่ต้องแก้ไข เพื่อนำไปใช้ในการสอนอ่านออกเสียงต่อไป</p>	
<p>ขั้นการสอนอ่านออกเสียง</p>	
<p>1. อ่านครั้งที่ 1 นักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านออกเสียงพยัญชนะด้วยตนเอง นักเรียนที่เป็นผู้สอนบันทึกผลการอ่าน โดยเมื่อนักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง ให้นักเรียนที่เป็นผู้สอนใส่เครื่องหมาย ✓ และใส่เครื่องหมาย ✗ เมื่อนักเรียนไม่ถูกต้อง</p>	
<p>2. อ่านครั้งที่ 2 นักเรียนที่เป็นผู้สอนอ่านออกเสียงพยัญชนะที่ถูกต้องให้ฟังซ้ำๆ พร้อมอ่านท่องร้องเล่นพยัญชนะที่ถูกต้อง ซึ่งท่องกันโดยทั่วไปให้ฟัง นักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านออกเสียงตาม</p>	

แผนกิจกรรมการสอนอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ที่มีปัญหาทางการอ่าน

กิจกรรม รู้จักพยัญชนะ

ครั้งที่ 1

3 อ่านครั้งที่ 3 นักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านออกเสียงพยัญชนะด้วยตนเอง นักเรียนที่เป็นผู้สอนบันทึกผล

4 เมื่อนักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านออกเสียงถูกต้องครบทุกรายการคำหรือประโยค ให้นักเรียนที่เป็นผู้สอนบอกเขียนคำหรือประโยคที่อ่านออกเสียงเพื่อสร้างความมั่นใจ หากนักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านออกเสียงครบทั้ง 3 ครั้ง และยังพบว่าคำที่อ่านออกเสียงไม่ถูกต้อง ให้นักเรียนที่เป็นผู้สอนอ่านออกเสียงให้ฟังแล้วจึงอ่านออกเสียงตามจนถูกต้อง พร้อมบันทึกจำนวนครั้งที่ใช้ในการอ่านออกเสียง

พยัญชนะครั้งที่ 1

อ่านครั้งที่ 1			อ่านครั้งที่ 2			อ่านครั้งที่ 3		
พยัญชนะ	ผลการอ่าน		พยัญชนะ	ผลการอ่าน		พยัญชนะ	ผลการอ่าน	
	✓	✗		✓	✗		✓	✗
1.ก			1.ก เอ๋ย กอไ้			1.ก		
2.ข			2.ข โขโบล้า			2.ข		
3.ช			3.ช ชวคของเรา			3.ช		
4.ค			4.ค ควายเข้านา			4.ค		
5.ค			5.ค คนจิ้งจิง			5.ค		
6.ฃ			6.ฃ ระจิงข้างฝา			6.ฃ		
7.ง			7.ง รุงโลกล้า			7.ง		
8.จ			8.จ จาบใช้ดี			8.จ		
9.ฉ			9.ฉ ฉิงคัง			9.ฉ		
10.ช			10.ช ช้างจิงหนี			10.ช		
11.ฃ			11.ฃ ฝัลลันตี			11.ฃ		
12.ฃ			12.ฃ เฉลคคู่กัน			12.ฃ		
13.ฃ			13.ฃ ผู้หญิงใสภ			13.ฃ		
14.ฃ			14.ฃ ขภูววนพลับ			14.ฃ		
15.ฃ			15.ฃ ปฎักนุบตัน			15.ฃ		

แผนกิจกรรมการสอนอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 ที่มีปัญหาทางการอ่าน

กิจกรรม รู้จักพยัญชนะ

ครั้งที่ 1

ขั้นหลังการสอนอ่านออกเสียง

1. นักเรียนที่เป็นผู้เรียนทดสอบหลังการสอนอ่านออกเสียงโดยเพื่อนต่างระดับชั้น ซึ่งใช้แบบทดสอบชุดเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนการสอนอ่านออกเสียงโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

2. ร่วมกันอภิปรายการทำกิจกรรม (บอกปัญหาที่เกิดขึ้นและอื่นๆ)

ภาคผนวก ฉ

แบบประเมินผลความสามารถและทักษะการอ่านออก อ่านคล่อง

(แบบคัดเลือกนักเรียนที่เป็นผู้เรียนและนักเรียนที่เป็นผู้สอน)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

แบบประเมินผลความสามารถและทักษะการอ่านออก อ่านคล่อง สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (คัดเลือกนักเรียนที่เป็นผู้เรียนและนักเรียนที่เป็นผู้สอน)

แบบประเมินผลความสามารถและทักษะการอ่านออก อ่านคล่อง สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา
(คัดเลือกนักเรียนที่เป็นผู้เรียนและนักเรียนที่เป็นผู้สอน)

สำหรับนักเรียน

แบบทดสอบการอ่านออกเสียง ชั้น ป.๑ (ครั้งที่ ๑)

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงพยัญชนะ คำ และข้อความต่อไปนี้

อ่านพยัญชนะ

ก	ณ	ภ	ด	ค	ศ	ต	ว	ง	ช
ข	ช	บ	ป	ษ	ร	ธ	อ	ฮ	ณ
ญ	น	ม	ฆ	ท	ฑ	ห	ย	พ	ฟ
ผ	ฝ	ฬ	ล	ส	จ	ฉ	ฐ	ฎ	ฏ

อ่านคำ

กะ	กา	กิ	กี	กึ	กือ	กู
กุ	เก	แก	โก	ก่า	ไก	เกา

อ่านเรื่อง

บิดาพาซาลีไปดูนา ในนามีจำปี ใบจำปีมีสีด้าคำ ซาลีว่าจำปีมีผี บิดาว่าซาลีทำใจดีดี มีอีกาสีด้าที่ใบจำปี ซาลีว่าอีกาจะทำอะไร บิดาว่าอีกามาหาปูในคู บิดาพาซาลีไปหาอา อาจะทาสีฝาซี อามีวิธีทาสีเบาเบา อาให้ซาลีทาสีไวไว จะได้เวลาไปดูทีวี ในทีวีมีกีฬาหน้าดู ซาลีไม่ดูกีฬา ซาลีจะนำสีไปทาใบ และกำไลมือให้ป้าดารา

แบบบันทึกผลการทดสอบ (สำหรับครู)

การทดสอบ ครั้งที่ ๑ (มิถุนายน) ชื่อ-สกุล นักเรียน..... เลขที่..... ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑
 คำชี้แจง ให้ครูบันทึกผลทดสอบการอ่านออกเสียงของนักเรียน โดยทำเครื่องหมาย ✓ เมื่อนักเรียนอ่านถูก หรือ ✗ เมื่อนักเรียนอ่านผิด ลงในช่องบนคำ ที่เขียนวงสี่ตัว นับคะแนนที่ได้ และสรุปผลตามเกณฑ์ประเมิน

ก	ข	ค	ด	ต	ถ	ท	ด	น	บ	ป	ผ	ร	ธ	อ	ช	ฉ
จ	ฉ	ช	ฉ	ช	ฉ	ช	ฉ	ช	ฉ	ช	ฉ	ช	ฉ	ช	ฉ	ช
คะ	คา	ลิ	ลี	ลี	ลี	กู	คู	เก	แก	โก	คำ	ไค	เกา	จี	คา	พา
คู	นา	โน	นา	มี	จำ	ปี	โบ	จำ	ปี	มี	สี	คำ	คำ	ชา	สี	ว่า
สี	บี	คา	ว่า	ชา	สี	ทำ	ใจ	สี	สี	มี	สี	กา	สี	คำ	ที่	โบ
สี	ว่า	สี	กา	มา	ทำ	อะ	ไร	บี	คา	ว่า	สี	กา	มา	หา	ปู	โบ
พา	ชา	สี	ไป	หา	อา	อา	จะ	ทา	สี	ผ่า	สี	อา	มี	ริ	สี	พา
อา	ให้	ชา	สี	ทา	สี	ไว	ไว	จะ	ให้	เว	สา	ไป	คู	ที่	วี	โบ
สี	พา	นำ	คู	ชา	สี	ไม่	คู	สี	พา	ชา	สี	จะ	นำ	สี	ไป	พา
ไส	มีอ	ให้	ป่า	คา	รา											

เกณฑ์การประเมิน

- ๘๐ - ๑๐๐ คะแนน หมายถึง อ่านอยู่ระดับ "ดีเยี่ยม"
- ๗๐ - ๗๙ คะแนน หมายถึง อ่านอยู่ระดับ "ดีมาก"
- ๖๐ - ๖๙ คะแนน หมายถึง อ่านอยู่ในระดับ "ดี"
- ๕๐ - ๕๙ คะแนน หมายถึง อ่านอยู่ระดับ "พอใช้"
- ๔๐ - ๔๙ คะแนน หมายถึง อ่านอยู่ระดับ "ควรปรับปรุง"
- ๓๐ - ๓๙ คะแนน หมายถึง อ่านอยู่ระดับ "ควรปรับปรุงเร่งด่วน"
- ๐ - ๒๙ คะแนน หมายถึง อ่านอยู่ระดับ "อ่านไม่ออก"

สรุปผลการประเมินการอ่าน

รวมได้คะแนนการอ่าน.....คะแนน

ดีเยี่ยม ควรปรับปรุง

ดีมาก ควรปรับปรุงเร่งด่วน

ดี อ่านไม่ออก

พอใช้

ภาคผนวก ข

แบบฝึกอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

แบบฝึกอ่านออกเสียงโดยใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

1. แบบบันทึกการอ่านออกเสียงสำหรับนักเรียนที่เป็นผู้สอน

แบบบันทึกการอ่านออกเสียงสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน							
กิจกรรม การผันวรรณยุกต์ อักษรสูง				ชื่อผู้เรียน (tutee) _____		ชั้น _____	
คำชี้แจง ให้นักเรียนที่เป็นผู้สอนบันทึกผลการอ่านออกเสียงของนักเรียนที่เป็นผู้เรียน							
คำ	อ่านครั้งที่ 1		อ่านครั้งที่ 2		อ่านครั้งที่ 3		หมายเหตุ
	✓	✗	✓	✗	✓	✗	
1.ชา ช่า ช้า							
2.ตา ต่า ต้า							
3.มา ม่า ม้า							
4.ฟ้า ฟ่า ฟ้า							
5.ถี ถี้ ถั๊							
6.สี สี๋ สี๊							
7.ถือ ถู๊ ถุ๊							
8.สือ สู๊ สุ๊							
9.ชู ชู๊ ชุ๊							
10.ผู้ ผู้๊ ผู้๋							
11.สู๋ สู๊ สู๋							
12.เห เห๋ เห๊							
13.แห แห๋ แห๊							
14.แส แส๋ แส๊							
15.ไห ไห๋ ไห๊							
16.ขอ ขอ๋ ขอ๊							
17.สอ สอ๋ สอ๊							
18.ทอ ทอ๋ ทอ๊							
19.ชั่ว ชั่ว ชั๊							
20.ถั่ว ถั่ว ถั๊							
21.จ้ำ จ้ำ จั๊							
22.ถ้ำ ถ้ำ ถั๊							
23.เขา เขา เข้า							
24.เตา เต่า เต้า							
25.เห่า เห่า เห้า							

แบบบันทึกการอ่านออกเสียงสำหรับนักเรียนที่เป็นผู้สอน (ต่อ)

คำ	อ่านครั้งที่ 1		อ่านครั้งที่ 2		อ่านครั้งที่ 3		หมายเหตุ
	✓	✗	✓	✗	✓	✗	
26. เข็ย เข็ย เข็ย							
27. เส็ย เส็ย เส็ย							
28. เม็ย เม็ย เม็ย							
29. เส็ย เส็ย เส็ย							
30. ไส่ ไส่ ไส่							

กิจกรรม การผันวรรณยุกต์ อักษรสูง ชื่อผู้เรียน (tutee) _____ ชั้น _____

บันทึกผลการจัดกิจกรรม

ชื่อผู้สอน (tutor) _____

2. แบบฝึกอ่านออกเสียงสำหรับนักเรียนที่เป็นผู้เรียน (ปรับขนาดได้ตามความเหมาะสม)

แบบฝึกอ่านออกเสียงสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีปัญหาทางการอ่าน

กิจกรรม คำศัพท์พื้นฐาน ครั้งที่ 1

คำชี้แจง ให้นักเรียนที่เป็นผู้เรียนอ่านออกเสียงคำต่อไปนี้

1. กี่	2. กระจก	3. กระจุก	4. กระดิ่ง	5. กระดุม	6. กระโดด
7. กระต่าย	8. กระถิน	9. กระเทียม	10. กระเบื้อง	11. กระป๋อง	12. กระรอก
13. กระโปรง	14. กะทิ	15. กะละมัง	16. กางเกง	17. กาแฟ	18. กำเนิด
19. กำลัง	20. กุ้ง	21. เกร	22. เกี้ยว	23. แก้ว	24. ไก่
25. ชยะ	26. ช้าม	27. ช้าว	28. ชื่น	29. เชียว	30. แข่ง
31. คำว่า	32. ค่อย	33. คมน้ำ	34. คำนับ	35. ชำ	36. เจือก
37. จิ้งหัด	38. จำปี	39. จิงโจ้	40. จิ้งจอก		

1. แบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงสำหรับนักเรียน

 แบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีปัญหาทางการอ่าน
 ทดสอบครั้งที่ 14 ชื่อ..... เรื่อง อ่านประโยค

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงประโยคต่อไปนี้

1. เด็กๆ เล่น กระโดด ยาง	2. แม่ ชื้อ มะม่วง และ ลิ้นจี่ ที่ ตลาด	3. คุณ ครู ให้นักเรียน คัด ไทย ทุก วัน
4. ทุกคน มี หน้าที่ ช่วย เหลือ กัน	5. วัน นี้ อากาศ แจ่มใส มาก	6. คุณ ยาย ร้อย มา ลี คอก คาว เรือง
7. น้อง หลาน มี แผล ที่ ข้อ คอก	8. เด็ก คี ต้อง ตอบ แทน พระ คุณ พ่อ แม่	9. ฉัน พับ ผ้า ห่ม หลัง ตื่นนอน เหมอ
10. คน ไทย จะ ทักทาย ด้วย การ ไหว้	11. นักเรียน กำลัง ทำ แบบฝึกหัด	12. มูส วิ คี ยู่ คอก ที่ หา ได้ ง่าย
13. ฟักทอง มี วิตามิน ที่เป็น ประโยชน์	14. ใน วัน ลอยกระทง จะ เห็น พระ จันทร เต็ม ควง	15. ฉัน เวียน เติมน ใน วัน วิลาช ขู ซา
16. หน่อไม้ เกิด จาก ต้น ไม้	17. ผู้ใหญ่ บ้าน เป็น ผู้ดูแล คน ใน หมู่ บ้าน	18. คนป่วย มี ร่าง กาย ที่ อ่อน เพลีย
19. กรรไกร เป็น ของ มีคม ต้อง ใช้ อย่าง ระมัดระวัง	20. เด็ก ๆ กราบ พระ สาม ครั้ง	21. ร้าน นี้ มี ก๋วยเตี๋ยว ต้มยำ ที่ ร้อย ยม ก
22. จิ้งหรีด ส่งเสียง หรือ คริ่ง เรไร	23. เสียง คน ตี ทำ ให้ เด็ก ๆ เฮฮา	24. พยาบาล มี หน้าที่ ดูแล คนป่วย
25. ถ้า ทุกคน สามัคคี สัก คม จะ น่ายุ่	26. หนังสือ สดาง คม มี คำ หึง บา ท	27. เด็ก ๆ นึง สมาริ กั อ้น เรียน วิธา ต่อ ไป
28. โอศกริม กะ ทิมิร สธา ดิ หวาน เย็น ซีน ใจ	29. คน ที่ นับถือ ศาสนา อิสลาม จะ เข้ม มัด ยึด ใจ	30. ช่วง เข้า พรรษา พระ สงฆ์ จะ อยู่ ที่ วัด

2. แบบบันทึกผลการทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงสำหรับผู้วิจัย

แบบบันทึกผลการทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียง

สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีปัญหาทางการอ่าน

คำชี้แจง บันทึกผลการทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียน โดยทำเครื่องหมาย ✓ เมื่อนักเรียนอ่านถูก หรือ ✕ เมื่อนักเรียนอ่านผิด พร้อมชี้แจงเกณฑ์การให้คะแนนกับนักเรียนก่อนทดสอบ เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียง ในแต่ละข้อนักเรียนจะต้องอ่านได้ดังนี้

1. อ่านออกเสียงได้ถูกต้อง (เมื่ออ่านประโยคจะต้องอ่านออกเสียงได้ถูกต้องทุกคำ)
2. อ่านออกเสียงไม่ช้าหรือเร็วเกินไป ไม่ตะกุกตะกัก ไม่ขึ้นนิ้วตามคำที่อ่าน
3. ไม่อ่านตุ๋นคำ ตกหล่นหรือข้ามคำ
4. อ่านได้ด้วยตัวเอง (โดยไม่ได้รับความช่วยเหลือจากครู เพื่อน นักเรียนที่เป็นผู้สอน)
5. ใช้น้ำเสียงที่เหมาะสมเป็นธรรมชาติ

แบบบันทึกผลการทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียง

สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีปัญหาทางการอ่าน

ทดสอบครั้งที่ 14 ชื่อ.....

เรื่อง อ่านประโยค

ประโยค	เกณฑ์การให้คะแนน				
	1	2	3	4	5
1. เด็กๆ เล่นกระโดดยาง					
2. แม่ซื้อมะเฟืองและลิ้นจี่ที่ตลาด					
3. คุณครูให้นักเรียนคัดไทยทุกวัน					
4. ทุกคนมีน้ำใจช่วยเหลือกัน					
5. วันนี้อากาศแจ่มใสมาก					
6. คุณยายร้อยมาลัยดอกดาวเรือง					
7. น้องหกล้มมีแผลที่ข้อศอก					
8. เด็กดีต้องตอบแทนพระคุณพ่อแม่					
9. ฉันพับผ้าห่มหลังตื่นนอนเสมอ					
10. คนไทยจะพักหายใจด้วยการไหว้					
11. นักเรียนกำลังทำแบบฝึกหัด					
12. มุลว้าคือปุ๋ยคอกที่หาได้ง่าย					
13. พักทองมีวิตามินที่เป็นประโยชน์					
14. ในวันลอยกระทงจะเห็นพระจันทร์เต็มดวง					
15. ฉันเรียนเขียนในวันวิสาขบูชา					
16. หน่อไม้เกิดจากต้นไผ่					
17. ผู้ใหญ่บ้านเป็นผู้ดูแลคนในหมู่บ้าน					
18. คนป่วยมีร่างกายที่อ่อนเพลีย					
19. กรรไกรเป็นของมีคมต้องใช้อย่างระวัง					
20. เด็กๆ กราบพระสามครั้ง					
21. ร้านนี้มีก๋วยเตี๋ยวต้มยำที่อร่อยมาก					
22. จิ้งหรีดส่งเสียงหรีดหรีดอะไร					
23. เสียงดนตรีทำให้เด็กๆ เฮฮา					
24. พยาบาลมีหน้าที่ดูแลคนป่วย					

แบบบันทึกผลการทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียง

สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีปัญหาทางการอ่าน

ทดสอบครั้งที่ 14 ชื่อ.....

เรื่อง อ่านประโยค

ประโยค	เกณฑ์การให้คะแนน				
	1	2	3	4	5
25. ถ้าทุกคนสามัคคีสังคมจะน่าอยู่					
26. หนึ่งร้อยสองทังค์มีค่าหนึ่งบาท					
27. เด็กๆ นั่งสมาธิก่อนเรียนวิชาต่อไป					
28. ไอศกรีมกะทิมีรสชาติหวานเย็นชื่นใจ					
29. คนที่นับถือศาสนาอิสลามจะเข้ามัสยิด					
30. ช่วงเข้าพรรษาพระสงฆ์จะอยู่ที่วัด					
รวมคะแนน					

ภาคผนวก ฅ

ค่าความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียง

ข้อที่	ครั้งที่ 1		ครั้งที่ 2		ครั้งที่ 3		ครั้งที่ 4	
	P	R	P	R	P	R	P	R
1	0.64	0.42	0.78	0.42	0.64	0.71	0.57	0.57
2	0.71	0.42	0.71	0.28	0.42	0.85	0.5	0.71
3	0.78	0.57	0.78	0.42	0.42	0.71	0.5	0.42
4	0.5	0.42	0.42	0.57	0.35	0.71	0.35	0.71
5	0.57	0.28	0.64	0.71	0.71	0.57	0.71	0.57
6	0.64	0.42	0.78	0.42	0.5	0.42	0.35	0.71
7	0.5	0.42	0.78	0.42	0.28	0.57	0.64	0.42
8	0.57	0.57	0.57	0.85	0.35	0.71	0.57	0.57
9	0.42	0.42	0.57	0.85	0.71	0.57	0.78	0.42
10	0.42	0.42	0.5	0.71	0.71	0.28	0.57	0.57
11	0.71	0.42	0.71	0.57	0.57	0.57	0.57	0.57
12	0.78	0.42	0.35	0.71	0.42	0.28	0.42	0.71
13	0.78	0.42	0.5	0.42	0.28	0.57	0.5	0.42
14	0.71	0.28	0.5	0.71	0.35	0.71	0.57	0.57
15	0.78	0.42	0.5	0.71	0.71	0.28	0.42	0.85
16	0.78	0.42	0.57	0.57	0.71	0.57	0.35	0.71
17	0.78	0.42	0.28	0.57	0.35	0.71	0.78	0.42
18	0.64	0.42	0.35	0.71	0.42	0.57	0.57	0.57
19	0.78	0.42	0.35	0.71	0.71	0.57	0.71	0.57
20	0.78	0.42	0.78	0.42	0.35	0.71	0.35	0.71
21	0.78	0.57	0.42	0.71	0.57	0.85	0.35	0.71
22	0.71	0.57	0.71	0.57	0.78	0.42	0.35	0.71
23	0.78	0.42	0.28	0.57	0.71	0.57	0.57	0.57
24	0.57	0.42	0.28	0.57	0.42	0.85	0.57	0.57
25	0.64	0.57	0.78	0.42	0.71	0.57	0.71	0.57
26	0.78	0.57	0.28	0.57	0.57	0.57	0.57	0.57
27	0.42	0.42	0.71	0.28	0.78	0.42	0.71	0.57
28	0.64	0.57	0.71	0.42	0.71	0.57	0.5	0.42
29	0.78	0.42	0.78	0.42	0.78	0.42	0.71	0.57
30	0.64	0.57	0.28	0.57	0.71	0.57	0.71	0.57

ความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียง (ต่อ)

ข้อที่	ครั้งที่ 5		ครั้งที่ 6		ครั้งที่ 7		ครั้งที่ 8	
	P	R	P	R	P	R	P	R
1	0.71	0.28	0.71	0.42	0.64	0.42	0.5	0.42
2	0.57	0.28	0.71	0.42	0.71	0.28	0.78	0.42
3	0.78	0.42	0.57	0.57	0.71	0.28	0.78	0.28
4	0.5	0.42	0.64	0.42	0.71	0.28	0.71	0.42
5	0.78	0.42	0.64	0.42	0.64	0.42	0.57	0.42
6	0.78	0.42	0.71	0.28	0.71	0.28	0.57	0.42
7	0.71	0.28	0.64	0.42	0.57	0.57	0.57	0.57
8	0.57	0.57	0.64	0.42	0.71	0.28	0.64	0.57
9	0.57	0.57	0.64	0.42	0.57	0.57	0.5	0.28
10	0.71	0.28	0.71	0.57	0.5	0.42	0.71	0.57
11	0.64	0.28	0.71	0.57	0.64	0.42	0.57	0.57
12	0.5	0.28	0.71	0.28	0.71	0.57	0.71	0.42
13	0.57	0.28	0.57	0.57	0.78	0.57	0.71	0.28
14	0.78	0.42	0.57	0.57	0.5	0.71	0.78	0.42
15	0.5	0.42	0.5	0.42	0.64	0.42	0.64	0.28
16	0.78	0.42	0.5	0.42	0.78	0.42	0.64	0.28
17	0.57	0.28	0.57	0.57	0.78	0.42	0.71	0.85
18	0.78	0.42	0.57	0.57	0.78	0.42	0.71	0.28
19	0.57	0.57	0.5	0.42	0.57	0.57	0.71	0.28
20	0.5	0.42	0.5	0.42	0.5	0.42	0.64	0.42
21	0.71	0.28	0.5	0.71	0.57	0.28	0.71	0.28
22	0.57	0.28	0.5	0.42	0.57	0.28	0.57	0.42
23	0.64	0.42	0.57	0.57	0.64	0.42	0.71	0.42
24	0.5	0.28	0.57	0.57	0.71	0.28	0.57	0.57
25	0.71	0.28	0.64	0.71	0.71	0.28	0.5	0.42
26	0.57	0.85	0.64	0.71	0.57	0.57	0.5	0.28
27	0.71	0.28	0.57	0.57	0.57	0.57	0.57	0.28
28	0.71	0.28	0.5	0.71	0.57	0.57	0.57	0.42
29	0.78	0.42	0.5	0.42	0.57	0.42	0.5	0.28
30	0.64	0.28	0.57	0.78	0.57	0.28	0.5	0.28

ภาคผนวก ญ
คะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านเป็นรายบุคคล
ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

คะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านเป็นรายบุคคลก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น ครั้งที่ 1-4

คนที่	ครั้งที่ 1			ครั้งที่ 2			ครั้งที่ 3			ครั้งที่ 4		
	ก่อน (30)	หลัง (30)	คะแนนเพิ่มขึ้น	ก่อน (30)	หลัง (30)	คะแนนเพิ่มขึ้น	ก่อน (30)	หลัง (30)	คะแนนเพิ่มขึ้น	ก่อน (30)	หลัง (30)	คะแนนเพิ่มขึ้น
1	10	23	13	11	25	14	12	25	13	10	25	15
2	18	27	9	15	26	11	17	27	10	16	28	12
3	15	28	13	16	28	12	16	28	12	16	27	11
4	16	28	12	17	27	10	17	29	12	17	28	11
5	17	29	12	18	29	11	19	27	8	18	29	11
6	18	30	12	20	30	10	19	30	11	20	29	9
7	12	25	13	10	27	17	13	26	13	12	25	13
8	16	28	12	12	29	17	15	27	12	16	28	12
9	18	29	11	16	27	11	17	28	11	16	28	12
10	19	30	11	17	29	12	17	27	10	17	29	12
11	10	25	15	8	22	14	10	24	14	12	25	13
12	17	28	11	15	28	13	15	30	15	16	28	12

คะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านเป็นรายบุคคลก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น ครั้งที่ 5-8

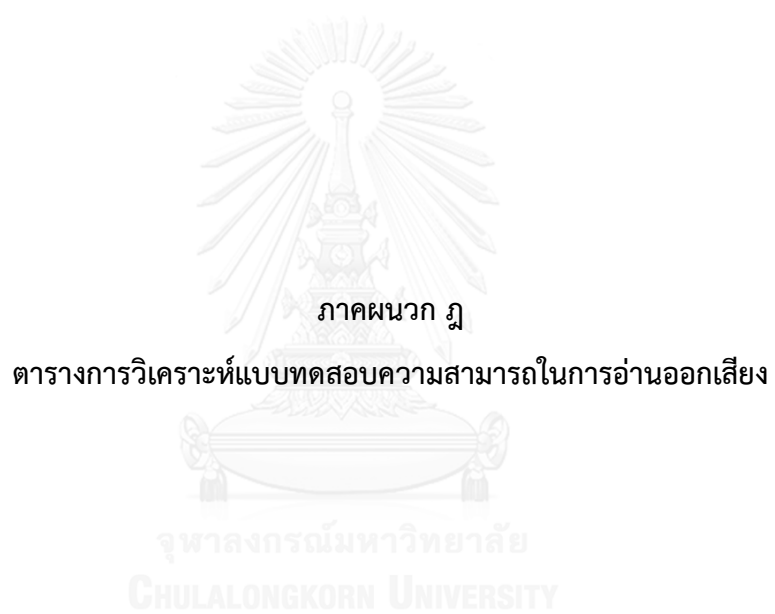
คนที่	ครั้งที่ 5			ครั้งที่ 6			ครั้งที่ 7			ครั้งที่ 8		
	ก่อน (30)	หลัง (30)	คะแนนเพิ่มขึ้น	ก่อน (30)	หลัง (30)	คะแนนเพิ่มขึ้น	ก่อน (30)	หลัง (30)	คะแนนเพิ่มขึ้น	ก่อน (30)	หลัง (30)	คะแนนเพิ่มขึ้น
1	11	24	13	14	28	14	15	27	12	15	26	11
2	14	26	12	18	29	11	17	29	12	18	29	11
3	14	27	13	19	30	11	16	28	12	17	28	11
4	15	28	13	17	29	12	18	29	11	19	29	10
5	16	28	12	19	29	10	20	30	10	22	30	8
6	17	29	12	17	30	13	22	30	8	22	30	8
7	10	25	15	15	29	14	16	27	11	15	27	12
8	17	28	11	18	30	12	19	29	10	18	29	11
9	20	29	9	17	29	12	21	30	10	20	29	9
10	18	29	11	16	30	14	20	30	10	19	29	10
11	12	26	14	13	28	15	17	27	10	16	28	12
12	17	30	13	21	30	9	19	30	10	22	30	8

คะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านเป็นรายบุคคลก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น ครั้งที่ 9-12

คนที่	ครั้งที่ 9			ครั้งที่ 10			ครั้งที่ 11			ครั้งที่ 12		
	ก่อน (30)	หลัง (30)	คะแนน เพิ่มขึ้น	ก่อน (30)	หลัง (30)	คะแนน เพิ่มขึ้น	ก่อน (30)	หลัง (30)	คะแนน เพิ่มขึ้น	ก่อน (30)	หลัง (30)	คะแนน เพิ่มขึ้น
1	14	25	11	15	27	12	10	26	16	13	25	12
2	16	28	12	17	29	12	15	28	13	15	30	15
3	17	29	12	18	29	11	15	29	14	16	28	12
4	17	28	11	19	30	11	16	29	13	15	29	14
5	18	29	11	20	30	10	15	28	13	17	30	13
6	20	30	10	22	30	8	16	30	14	18	30	12
7	15	26	11	14	26	12	12	25	13	14	24	10
8	19	30	11	19	30	11	15	28	13	15	29	14
9	18	29	11	22	30	8	17	29	12	15	28	13
10	19	30	11	22	30	8	18	30	12	18	30	12
11	14	25	11	15	28	13	13	27	14	14	25	11
12	20	30	10	21	30	9	19	30	11	19	30	11

คะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่านเป็นรายบุคคลก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น ครั้งที่ 13-14

คนที่	ครั้งที่ 13			ครั้งที่ 14		
	ก่อน (30)	หลัง (30)	คะแนน เพิ่มขึ้น	ก่อน (30)	หลัง (30)	คะแนน เพิ่มขึ้น
1	14	26	12	13	27	14
2	15	28	13	15	29	14
3	16	30	14	15	28	13
4	18	29	11	17	30	13
5	17	30	13	18	30	12
6	19	30	11	17	30	13
7	14	25	11	14	26	12
8	17	28	11	17	28	11
9	18	29	11	18	28	10
10	20	30	10	17	29	12
11	12	25	13	10	26	16
12	19	29	10	19	29	10

ตารางการวิเคราะห์แบบทดสอบความสามารถในการอ่านออกเสียง

ระดับชั้น	แบบทดสอบครั้งที่	เนื้อหา	น้ำหนัก(%)	คะแนน	หมายเหตุ	
ป.1 - 3	1.รู้จักพยัญชนะ	ก - ฮ	100	30		
	2.รู้จักสระ	สระ	100	30		
	3.สะกดคำแม่ ก กา	ครั้งที่ 1		100	30	
		1.สระอะ		16.67	(5)	
		2.สระอา		16.67	(5)	
		3.สระอิ		16.67	(5)	
		4.สระอี		16.67	(5)	
		5.สระอึ		16.67	(5)	
		6.สระอือ		16.67	(5)	
	4.สะกดคำแม่ ก กา	ครั้งที่ 2		100	30	
		1.สระอุ		13.33	(4)	คำที่มีสระเอะ,โอะมีอย่างละ 3 คำเนื่องจากคำที่มีความหมายมีน้อย
		2.สระอู		13.33	(4)	
		3.สระเอะ		10	(3)	
		4.สระเอ		13.33	(4)	
		5.สระแอะ		13.33	(4)	
		6.สระแอ		13.33	(4)	
		7.สระโอะ		10	(3)	
	8.สระโอ		13.33	(4)		
	5.สะกดคำแม่ ก กา	ครั้งที่ 3		100	30	
		1.สระเอาะ		10	(3)	คำที่มีสระโอ,ไอมีอย่างละ 2 คำเนื่องจากเน้นที่การออกเสียง
		2.สระออ		10	(3)	
		3.สระอัว		10	(3)	
		4.สระอำ		10	(3)	คำที่มีสระเออะมี 2 คำเนื่องจากคำที่มีความหมายมีน้อย
5.สระไอ			6.66	(2)		
6.สระเไอ			6.66	(2)		
7.สระเอา			10	(3)		
8.สระเออะ			6.66	(2)		
9.สระเออ			10	(3)		
10.สระเอี้ย		10	(3)			

ระดับชั้น	แบบทดสอบครั้งที่	เนื้อหา	น้ำหนัก(%)	คะแนน	หมายเหตุ
ป.1 - 3	5.สะกดคำแม่ ก กา	11.สระเอื้อ	10	(3)	
	6.การผันวรรณยุกต์	อักษรกลาง ต่ำ สูง	100	30	
		1.อักษรกลาง	33.33	(10)	
		2.อักษรต่ำ	33.33	(10)	
		3.อักษรสูง	33.33	(10)	
	7.สะกดคำมาตราต่างๆ	ครั้งที่ 1 แม่กง กน	100	30	
		1.แม่กง	50	(15)	
		2.แม่กน	50	(15)	
	8.สะกดคำมาตราต่างๆ	ครั้งที่ 2 แม่กม เกย	100	30	
		1.แม่กม	50	(15)	
		2.แม่เกย	50	(15)	
	9.สะกดคำมาตราต่างๆ	ครั้งที่ 3 แม่เกอว กก	100	30	
		1.แม่เกอว	50	(15)	
		2.แม่กก	50	(15)	
10.สะกดคำมาตราต่างๆ	ครั้งที่ 4 แม่กบ กด	100	30		
	1.แม่กบ	50	(15)		
	2.แม่กด	50	(15)		
ป.1	11.คำศัพท์พื้นฐาน	ครั้งที่ 1	100	30	
		1.คำศัพท์พื้นฐานชุดที่ 1	50	(15)	
		2.คำศัพท์พื้นฐานชุดที่ 2	50	(15)	
	12.คำศัพท์พื้นฐาน	ครั้งที่ 2	100	30	
		1.คำศัพท์พื้นฐานชุดที่ 3	50	(15)	
		2.คำศัพท์พื้นฐานชุดที่ 4	50	(15)	
	13.คำศัพท์พื้นฐาน	ครั้งที่ 3	100	30	
		1.คำศัพท์พื้นฐานชุดที่ 5	50	(15)	
		2.คำศัพท์พื้นฐานชุดที่ 6	50	(15)	
	14.อ่านประโยค	ครั้งที่ 1	100	30	
1.อ่านประโยคชุดที่ 1		33.33	(10)		
2.อ่านประโยคชุดที่ 2		33.33	(10)		
3.อ่านประโยคชุดที่ 3		33.33	(10)		

ระดับชั้น	แบบทดสอบครั้งที่	เนื้อหา	น้ำหนัก(%)	คะแนน	หมายเหตุ	
ป.2	11.คำควบกล้ำ อักษรนำ	ครั้งที่ 1	100	30		
		1.คำควบกล้ำ	50	(15)		
		2.อักษรนำ	50	(15)		
	12.คำศัพท์พื้นฐาน	ครั้งที่ 1	100	30		
		1.คำศัพท์พื้นฐานชุดที่ 1	50	(15)		
		2.คำศัพท์พื้นฐานชุดที่ 2	50	(15)		
	หมายเหตุ คำที่มีพยัญชนะ สระ เครื่องหมายที่ไม่ออกเสียง คำที่มีเครื่องหมายที่ณฑฆาต คำที่มี รร คำที่มี ฤ ฦ					
	13.คำศัพท์พื้นฐาน	ครั้งที่ 2	100	30		
		1.คำศัพท์พื้นฐานชุดที่ 3	50	(15)		
		2.คำศัพท์พื้นฐานชุดที่ 4	50	(15)		
	14.อ่านประโยค	ครั้งที่ 1	100	30		
		1.อ่านประโยคชุดที่ 1	50	(15)		
		2.อ่านประโยคชุดที่ 2	50	(15)		
	ป.3	11.คำควบกล้ำ อักษรนำ	ครั้งที่ 1	100	30	
1.คำควบกล้ำ (ควบแท้ ควบ ไม่แท้)			50	(15)		
2.อักษรนำและคำที่ออก เสียงเลียนแบบอักษรนำ			50	(15)		
12.คำศัพท์พื้นฐาน		ครั้งที่ 1	100	30		
		1.คำศัพท์พื้นฐานชุดที่ 1(คำ ที่มีเครื่องหมายที่ณฑฆาต)	50	(15)		
		2.คำศัพท์พื้นฐานชุดที่ 2(คำ ที่ใช้ ฦ, ฤ ฦ, บัน,บร, รร)	50	(15)		
13.คำศัพท์พื้นฐาน		ครั้งที่ 2	100	30		
		1.คำศัพท์พื้นฐานชุดที่ 3	33.33	(10)		
		2.คำศัพท์พื้นฐานชุดที่ 4	33.33	(10)		
		3.คำศัพท์พื้นฐานชุดที่ 5	33.33	(10)		
14.อ่านประโยค		ครั้งที่ 1	100	30		
		1.อ่านประโยคชุดที่ 1	50	(15)		
		2.อ่านประโยคชุดที่ 2	50	(15)		

ระดับชั้น	แบบทดสอบครั้งที่	เนื้อหา	น้ำหนัก(%)	คะแนน	หมายเหตุ	
ป.4 - 6	1.รู้จักพยัญชนะ	ก - ฮ	100	30		
	2.รู้จักสระ	สระ	100	30		
	3.สะกดคำแม่ ก กา	ครั้งที่ 1		100	30	
		1.สระอะ		6.66	(2)	
		2.สระอา		10	(3)	
		3.สระอิ		6.66	(2)	
		4.สระอี		10	(3)	
		5.สระอึ		6.66	(2)	
		6.สระอือ		6.66	(2)	
		7.สระอุ		6.66	(2)	
		8.สระู		10	(3)	
		9.สระเอะ		6.66	(2)	
		10.สระเอ		10	(3)	
		11.สระแอะ		10	(3)	
	12.สระแเอ		10	(3)		
	4.สะกดคำแม่ ก กา	ครั้งที่ 2		100	30	
		1.สระโอะ		6.66	(2)	
		2.สระโอ		6.66	(2)	
		3.สระเอาะ		6.66	(2)	
		4.สระออ		6.66	(2)	
		5.สระอัว		10	(3)	
		6.สระอำ		6.66	(2)	
	4.สะกดคำแม่ ก กา	8.สระโ		6.66	(2)	
		9.สระเอา		6.66	(2)	
		10.สระเออะ		6.66	(2)	
		11.สระเออ		10	(3)	
		12.สระเอ็ย		10	(3)	
		13.สระเอ็อ		10	(3)	

ระดับชั้น	แบบทดสอบครั้งที่	เนื้อหา	น้ำหนัก(%)	คะแนน	หมายเหตุ
ป.4 - 6	5.การผันวรรณยุกต์	อักษรกลาง ต่ำ สูง	100	30	
		1.อักษรกลาง	33.33	(10)	
		2.อักษรต่ำ	33.33	(10)	
		3.อักษรสูง	33.33	(10)	
	6.สะกดคำมาตราต่างๆ	ครั้งที่ 1	100	30	
		1.แม่กง	50	(15)	
		2.แม่กน	50	(15)	
	7.สะกดคำมาตราต่างๆ	ครั้งที่ 2	100	30	
		1.แม่กม	33.33	(10)	
		2.แม่เกย	33.33	(10)	
		3.แม่เกอว	33.33	(10)	
	8.สะกดคำมาตราต่างๆ	ครั้งที่ 3	100	30	
		1.แม่กก	33.33	(10)	
		2.แม่กบ	33.33	(10)	
		3.แม่กค	33.33	(10)	
	9.คำควบกล้ำอักษรนำ	ครั้งที่ 1	100	30	
		1.คำควบกล้ำ (ควบแท้, ควบไม่แท้)	50	(15)	
		2.อักษรนำ	50	(15)	
	10.คำศัพท์พื้นฐาน	ครั้งที่ 1	100	30	
		1.คำที่มีเครื่องหมายทัศนธาตุ	50	(15)	
		2.คำที่ใช้ ท, ฤ, ฎ, ษ, ษณ, ษณ, ษณ	50	(15)	
	11.คำศัพท์พื้นฐาน	ครั้งที่ 2	100	30	
		1.คำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด	50	(15)	
		2.คำที่ประวิสรรชนีย์และไม่ประวิสรรชนีย์	50	(15)	
12.คำศัพท์พื้นฐาน	ครั้งที่ 3	100	30		
	1.ชุดที่ 1	50	(15)		
	2.ชุดที่ 2	50	(15)		

ระดับชั้น	แบบทดสอบครั้งที่	เนื้อหา	น้ำหนัก(%)	คะแนน	หมายเหตุ
ป.4 - 6	13.คำศัพท์พื้นฐาน	ครั้งที่ 4	100	30	
		1.ชุดที่ 3	33.33	(10)	
		2.ชุดที่ 4	33.33	(10)	
		3.ชุดที่ 5	33.33	(10)	
	14.อ่านประโยค	ครั้งที่ 1	100	30	
		1.อ่านประโยคชุดที่ 1	50	(15)	
		2.อ่านประโยคชุดที่ 2	50	(15)	

ภาคผนวก ก
ตัวอย่างบันทึกการอ่านออกเสียงของนักเรียนที่ เป็นผู้สอน

ตัวอย่างบันทึกการอ่านออกเสียงสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน

แบบบันทึกการอ่านออกเสียงสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน

กิจกรรม การเน้นวรรณยุกต์ อักษรสูง ชื่อผู้เขียน (tutee)

คำ	อ่านครั้งที่ 1		อ่านครั้งที่ 2		อ่านครั้งที่ 3		หมายเหตุ
	✓	✗	✓	✗	✓	✗	
1.ชา ช่า ช้า	✓		✓		✓		
2.ตา ต่า ต้า	✓		✓		✓		
3.ผา ผ่า ผ้า	✓		✓		✓		
4.ผ่า ผ้า ผ๊า	✓		✓		✓		
5.ผี ผี้ ผั๊		✗	✓	✗	✓		
6.สี่ สี้ สั๊		✗	✓	✗	✓		
7.ถือ ตื้อ ตั๊	✓		✓		✓		
8.คือ สื้อ สั๊	✓		✓		✓		
9.ชู ชู่ ชั๊	✓		✓		✓		
10.ชู ชู่ ชั๊	✓		✓		✓		
11.ซู ซู ซั๊	✓		✓		✓		
12.เห เห่ เหั๊	✓		✓		✓		
13.แห แห่ แหั๊		✗	✓	✗	✓		
14.แศ แศ่ แศั๊	✓		✓		✓		
15.โห โห่ โหั๊	✓		✓		✓		
16.ขอ ช่อ ชั๊	✓		✓		✓		
17.สอ ส่อ สั๊	✓		✓		✓		
18.หอ ห่อ หั๊	✓		✓		✓		
19.ชัว ชู่ว ชั๊	✓		✓		✓		
20.ตัว ตั่ว ตั๊	✓		✓		✓		
21.ฉ่า ฉ้า ฉั๊	✓		✓		✓		
22.ถ่า ถ้า ถั๊	✓		✓		✓		
23.เขา เข่า เขั๊	✓		✓		✓		
24.เกา เก่า เกั๊	✓		✓		✓		
25.เหา เห่า เหั๊	✓		✓		✓		

แบบบันทึกการอ่านออกเสียงคำสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน

กิจกรรม : การผันวรรณยุกต์ อักษรสูง

ชื่อผู้เรียน (tutee)

คำ	อ่านครั้งที่ 1		อ่านครั้งที่ 2		อ่านครั้งที่ 3		หมายเหตุ
	✓	✗	✓	✗	✓	✗	
26. เข็ย เข็ย เข็ย	✓		✓		✓		
27. เส็ย เส็ย เส็ย	✓		✓		✓		
28. เม็ย เม็ย เม็ย	✓		✓		✓		
29. เ็ย เ็ย เ็ย	✓		✓		✓		
30. โส โส โส	✓		✓		✓		

บันทึกผลการจัดกิจกรรม

คำที่อ่านได้คือ เข็ย เม็ย เ็ย โส โดยฝึก ๓ คำ

ชื่อผู้สอน (tutor)

แบบบันทึกการอ่านออกเสียงสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน

กิจกรรม ฝึกจับพยางค์ ครึ่งที่ 1

ชื่อผู้เรียน (rutee)

พยางค์	อ่านครั้งที่ 1		พยางค์	อ่านครั้งที่ 2		พยางค์	อ่านครั้งที่ 3	
	ผลสำเร็จ	✗		ผลสำเร็จ	✗		ผลสำเร็จ	✗
1.ก	✓		1.ก เกย กอโก	✓		1.ก	✓	
2.ข	✓		2.ข ไขว่ไขว่	✓		2.ข	✓	
3.จ	✓		3.จ ขวดของเรา	✓		3.จ	✓	
4.ค		✗	4.ค สวยๆเข้ามา	✓		4.ค	✓	
5.ต		✗	5.ต คนขี้ขี้		✗	5.ต	✓	
6.ด	✓		6.ด ระวังข้างฝา		✗	6.ด	✓	
7.ท		✗	7.ท ใจกล้า	✓		7.ท	✓	
8.ถ		✗	8.ถ งานใช้ดี		✗	8.ถ	✓	
9.ด		✗	9.ด ยี่สิบถึง		✗	9.ด	✓	
10.น	✓		10.น ข้าวิมวณ	✓		10.น	✓	
11.บ	✓		11.บ โด่สามดี	✓		11.บ	✓	
12.ป		✗	12.ป แอ่คู่กัน		✗	12.ป	✓	
13.ผ		✗	13.ผ ผู้หญิงโลกา	✓		13.ผ	✓	
14.ฝ		✗	14.ฝ ขลุ่ยสามรถ		✗	14.ฝ		✗ (✓)
15.ภ		✗	15.ภ ปู่โกนหัว		✗	15.ภ		✗ (✓)

บันทึกผลการจัดกิจกรรม

อ่านออกเสียง คำศัพท์ ผิดเพี้ยนเสียง ได้ ✓
 คำศัพท์ที่อ่านผิด ผิดเพี้ยนเสียง ได้ ✓
 คำศัพท์ที่อ่านผิด ผิดเพี้ยนเสียง ได้ ✓

ชื่อผู้เรียน (rutee)

แบบบันทึกการอ่านออกเสียงสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีปัญหาทางการอ่าน

กิจกรรม การอ่านประโยค

ชื่อผู้เรียน (Date)

คำ	อ่านครั้งที่ 1		อ่านครั้งที่ 2		อ่านครั้งที่ 3		หมายเหตุ
	✓	✗	✓	✗	✓	✗	
1 เด็กคนแรกร้องเพลง	✓		✓		✓		
2 พุทธศาสนิกชนร่วมกัน	✓		✓		✓		
3 นักร้องขับร้องเพลงชาติไทย		✗		✗	✓		
4 แม่ซื้อผลไม้สดส่งให้ลูกชาย		✗	✓		✓		
5 วันนี้อากาศแจ่มใสมาก	✓				✓		
6 เมื่อได้สัมผัสความหนาวของลม	✓		✓		✓		
7 วันจันทร์ที่ฟ้าแจ่มใส	✓		✓		✓		
8 คุณครูให้นักเรียนที่โตอายุวัน		✗	✓		✓		
9 คุณชายมีผมดำยาวเหมือน		✗	✓		✓		
10 วันจันทร์ที่ฟ้าแจ่มใสเหมือน		✗	✓		✓		
11 ผู้วิเศษไปบอกเด็กให้รีบ		✗		✗		✗	✓
12 มีคนขึ้นรถบัสที่โรงเรียน	✓			✗	✓		
13 คนไม่ชอบขี่จักรยานด้วยตัวเอง		✗	✓		✓		
14 พืชที่มีรากงอกขึ้นบริเวณโคนลำต้น		✗		✗		✗	✓
15 คนที่ไม่มีใบจะเหี่ยวแห้ง		✗	✓		✓		
16 การที่คนกินผลไม้สดคือดีต่อสุขภาพ		✗	✓		✓		
17 จักรยานสีแดงคือสีที่ฉันรัก		✗		✗	✓		
18 ถ้าทุกคนมาคือดีต่อคนจนมาก	✓		✓		✓		
19 โลกนี้มีคนที่มีใจดีและใจที่ไม่ดี		✗		✗	✓		
20 ในวันสุดท้ายของชีวิตคนจะคิดถึงสิ่งใด		✗	✓		✓		
21 ผู้ใหญ่ทำงานในออฟฟิศทุกวัน		✗	✓		✓		
22 เด็กที่รักทุกคนดี	✓				✓		
23 เมื่อคนเราทำดีได้ทุกคน		✗		✗		✗	✓
24 คนที่ใจดีสามารถทำอะไรก็ได้		✗	✓		✓		
25 คนที่รักทุกคนคือคนที่ดี		✗		✗	✓		

แบบบันทึกการอ่านออกเสียงสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีปัญหาทางการอ่าน

กิจกรรม : การอ่านประโยค

ชื่อผู้เขียน

คำ	อ่านครั้งที่ 1		อ่านครั้งที่ 2		อ่านครั้งที่ 3		หมายเหตุ
	✓	✗	✓	✗	✓	✗	
26 คนป๋วยมีรอยยิ้มบนใบหน้า		X					
27 บ้านนี้มีกำแพงสูงกำแพงยาวมาก	✓		✓		✓		
28 พายุพัดโหมกระหน่ำพัดจนต้นไม้	✓		✓		✓		
29 เด็กนักเรียนกำลังเรียนวิชาภาษาไทย		X	✓		✓		
30 ข้างหน้าโรงเรียนมีสนามกีฬา		X	X		✓		
		(10)		(18)		(27)	

บันทึกผลการสังเกตกิจกรรม

นักเรียน อ่านออกเสียงได้หลายประโยค
 ต้องอ่านหลายครั้งจึงจะจำได้

ชื่อผู้สอน (นาย/นาง)

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวภัทรพร พันธุ์สิวกานต์ เกิดเมื่อวันที่ 3 พฤษภาคม พ.ศ.2529 ที่จังหวัดตรัง สำเร็จการศึกษาศิลปศาสตรบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในปีการศึกษา 2551 เข้าศึกษาต่อในหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาประถมศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2556 ปัจจุบันรับราชการครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตรังเขต 1

